Wendelin Van Draanen

CÂND ȚI SE PUNE PATA

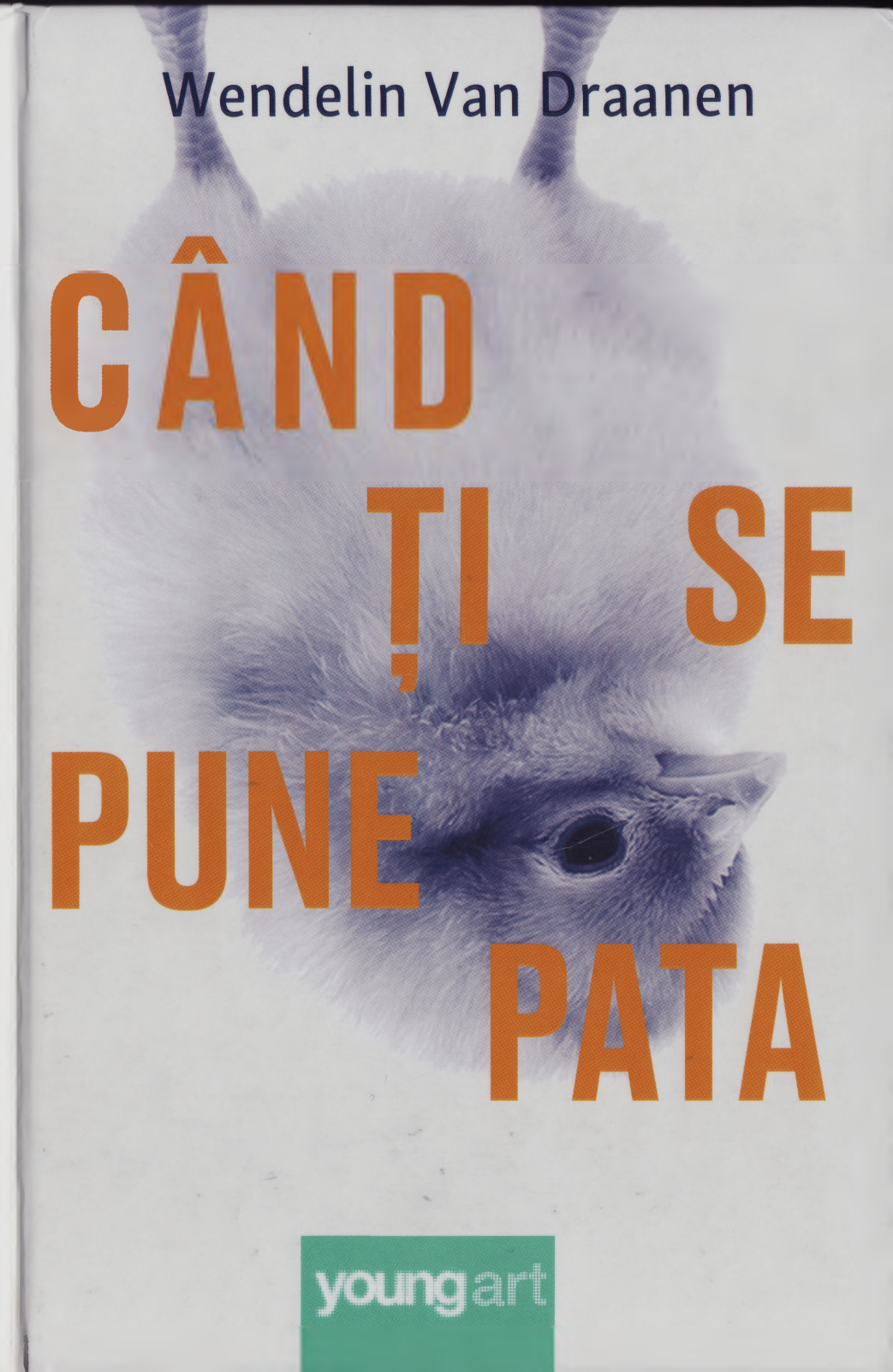

young art

Wendelin Van Draanen este o scriitoare americană, născută în Chicago. Înainte de a se consacra scrisului, a predat matematică și informatică. A debutat în 1997 cu romanul *How I Survived Being a Girl,* publicând de atunci peste 30 de cărți pentru adolescenți. Pentru *Când ți se pune pata* (2001) a câștigat mai multe premii, printre care Nevada Young Readers' Award, California Young Readers Medal, The Judy Lopez Memorial Award for Children's Literature Honor. Cartea a fost ecranizată în 2010, în regia lui Rob Reiner, sub titlul *Juli și Bryce.*

WENDELIN VAN DRAANEN

CÂND ŢI SE PUNE PATA

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

Redactor: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

VAN DRAANEN, WENDELIN

Când ţi se pune pata / Wendelin Van Draanen;
trad. din lb. engleză de Ioana Filat. – Bucureşti: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-58-1

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111

Wendelin Van Draanen
Flipped

Copyright © 2003 by Wendelin Van Draanen

© youngart, 2018, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Le dedic cu toată dragostea această carte
lui Colton și Connor,
care îmi arată că sunt mai mult decât suma părților
din care sunt alcătuită.

Cu mulțumiri speciale...
soțului meu, Mark Parsons,
care mă ajută să simt farmecul vieții,
precum și
excelentului meu redactor, Nancy Siscoe,
pentru grija și sfaturile sale
(și pentru că m-a convins să tai cât mai mult text
de umplutură din dieta mea).

De asemenea, le rămân veșnic recunoscătoare
lui Tad Callahan și Patriciei Gabel,
care ne-au sărit în ajutor la greu.

În ultimul rând, le mulțumesc lui Jeanne Madrid
și echipei de la Casa De Vida:
să nu uitați niciodată spiritul care vă animă.

BRYCE

Cum să te dai la fund

Tot ce mi-am dorit de la viață a fost să mă lase Juli Baker în pace. Să mă mai scutească, știi, să apuc și eu să-mi trag sufletul.

Totul a început în vara dinainte să intru în clasa a doua, când am sosit cu camionul plin de mobilă la ea în cartier. Și cum tocmai ce terminăm acum clasa *a opta*, frate, asta înseamnă că a trecut mai bine de jumătate de deceniu de stratageme de evitare și disconfort social.

Nu doar că a dat buzna în viața mea. Și-a făcut loc cu coatele și mi s-a vârât cu de-a sila în suflet. Am poftit-o noi să se urce în camionul cu mobilă și să se cațere pe cutii? Nu! Însă fix așa a făcut, a pus stăpânire pe tot și toate și s-a spart în figuri cum numai Juli Baker e în stare.

Taică-meu a încercat s-o oprească.

— Hei! zice el când o vede că se lansează la bord. Ce faci acolo? O să lași noroi peste tot!

Chiar așa. Avea nămol pe pantofi de jos până sus.

Însă nici nu s-a sinchisit să sară din camion, ci și-a înfipt dosul în podea și s-a apucat să împingă cu picioarele o ditamai cutia.

— Nu vrei să te-ajut? a zis uitându-se spre mine. Chiar pari să ai *mare* nevoie.

Nu mi-a plăcut ce insinua acolo. Și chiar dacă taică-meu se uitase toată săptămâna fix la fel la mine, îmi dădeam seama că nici el n-o avea la inimă pe fata aia.

— Hei! Încetează, a somat-o el. În cutia aia ținem lucruri de valoare.

— A. De asta ce zici? face ea și se trage lângă o cutie pe care scrie LENOX, uitându-se iar spre mine. Hai s-o-mpingem împreună!

— Nu, nu, nu! zice tata și o ridică de-o aripă. Ce-ar fi s-o iei fuguța spre casă? Sigur te caută mama de-acum.

Atunci am început să mă prind că degeaba te apuci să-i bați vreun apropo fetei ăsteia – mai târziu o să știu prea bine chestia asta. Niciun apropo nu funcționează. O zbughește oare spre casă, așa cum se cuvine să facă orice copil trimis la plimbare? Nu.

— A, mama știe unde sunt, zice. Mi-a zis că nu-i nicio problemă. Stăm în casa aia – și arată peste drum.

— Aoleu, mormăie tata uitându-se într-acolo. Bryce, se întoarce el spre mine și-mi face cu ochiul, nu te duci mai bine în casă s-o ajuți pe mama?

Pe loc m-am prins că-mi oferă un pretext să mă fofilez. De-abia mai încolo mi-am dat seama că nu mai jucasem niciodată figura asta cu tata. Pe bune, tații nu prea te-nvață să te fofilezi de obicei. Li se pare o încălcare a codului părintesc să-ți înveți copilul că e în regulă să lase baltă pe cineva, ce mai contează că persoana în cauză e enervantă și *plină de noroi*.

Și uite-l acum cum joacă teatru – n-a trebuit să-mi facă a doua oară cu ochiul.

— Sigur! am zis eu zâmbind, apoi am sărit de pe platformă și am luat-o spre ușa casei noi.

Când am auzit-o cum se ține după mine nu mi-a venit să cred. Poate doar mi se părea că s-a luat după mine și

de fapt o luase în cealaltă parte. Însă nici nu mi-am făcut curaj să mă uit, că ea a și venit valvârtej din spate, m-a apucat de braț și m-a tras după ea.

Hai că era prea de tot. M-am înfipt bine pe picioare și tocmai mă pregăteam s-o trimit la plimbare, când s-a întâmplat ceva tare ciudat. Tocmai dădeam din mâini ca o morișcă, vrând să mă smulg din strânsoarea ei, când, coborând brațul, m-am pomenit că ni s-au încâlcit degetele și am luat-o cumva de mână. Nu mi-a venit să cred. Uite cum o țin de mână pe maimuțica aia plină de noroi!

Când am încercat să-mi smulg mâna din a ei, m-a apucat și mai zdravăn, trăgându-mă după ea cu un „Haide!"

Atunci a ieșit și mama din casă și pe loc am văzut pe fața ei că se topește de emoție.

— Ei, salut, îi zice ea lui Juli.

— Bună!

Eu încă mă chinui să mă smulg, însă fata se ține scai de mine. Mama se uită cu un ditamai rânjetul la mâinile noastre și la fața mea roșie ca racul.

— Cum te cheamă, drăguță?

— Julianna Baker. Stau acolo, zice ea arătându-i cu mâna liberă casa.

— Ei, văd că ai făcut cunoștință cu fiu-meu, zice ea rânjind mai departe.

— Aha!

În sfârșit reușesc să mă desprind din strânsoare și mă grăbesc să mă ascund după mama – mai bărbat de-atât nici nu puteam să fiu la șapte ani cât aveam.

Mama mă cuprinde cu brațul zicându-mi:

— Bryce dragă, nu vrei să-i arăți Juliannei casa noastră?

Eu îi trimit din tot corpul semnale de alarmă și S.O.S., însă nu le recepționează. Se apucă să mă desprindă de poalele ei cu un „Haide".

Juli ar fi năvălit pe dată în casă dacă nu i-ar fi văzut mama pantofii și n-ar fi pus-o să se descalțe. Iar după aia i-a zis să-și scoată și șosetele murdare. Juli nici nu s-a jenat. Absolut deloc. Le-a dat jos și le-a lăsat pe verandă, scorțoase cum erau.

Nu i-am arătat deloc casa. M-am încuiat în baie. Iar după ce i-am strigat zece minute că n-am de gând să ies de-acolo prea curând, pe hol s-a lăsat liniștea. De-abia după încă zece minute am îndrăznit să scot nasul pe ușă.

Juli nu era nicăieri.

M-am furișat afară și am aruncat o privire: da! Dispăruse.

Nu m-am fofilat eu cu stil, dar, deh, aveam doar șapte ani.

Însă n-am scăpat deloc de probleme. Zi de zi Juli tot venea la noi.

— Îl lăsați pe Bryce la joacă? o auzeam că întreabă de după canapea, unde mă ascunsesem.

— Poate să iasă?

Odată chiar a luat-o de-a dreptul prin curte și s-a uitat în camera mea pe fereastră. Am reperat-o la timp și m-am azvârlit sub pat, însă, ce mai, vedeți acum ce fel de om mai e și Juli Baker. Nu se sinchisește niciun pic de intimitatea ta. Nu o respectă deloc. Lumea întreagă e terenul ei de joacă, păzea, vine în jos cu toboganul!

Din fericire, taică-meu era dispus să-i pună bețe în roate. Și i-a tot pus. Îi zicea că sunt ocupat, că dorm sau că nu sunt acasă. El era salvarea mea.

Pe de altă parte, soră-mea mă sabota cât putea. Așa-i Lynetta. E cu patru ani mai mare decât mine și, ce mai, mi-a servit de contraexemplu în viață. „ARȚAG“ scrie pe ea. Îndrăznește numai să te uiți la ea – nu pieziș, nu cu limba pe-afară sau altfel –, cum te uiți, cum se ia la ceartă cu tine.

Pe vremuri mă mai luam la trântă cu ea, însă degeaba. Fetele luptă murdar. Te trag de păr, îți vâră degetele în ochi și te ciupesc, iar apoi, cum încerci să te aperi cu un pumn ceva, fug imediat la mămica. Și așa te trezești pus la colț aiurea. Nu, frate, secretul e să nu muști din momeală. Las-o să atârne liniștită și înoată pe lângă ea. Fă haz de necaz. După o vreme o s-o lase baltă și o să încerce să momească pe altcineva.

Cel puțin Lynetta așa face. Și singura chestie bună cu care m-am ales de pe urma pacostei de soră-mea a fost că metoda funcționează cu toată lumea. Cu profii, cu colegii naspa și până și cu mama și tata. Pe bune. N-ai cum să-i convingi pe ai tăi de nimic, așa că ce rost mai are să te ambalezi? Mai bine ții capul la cutie și îți vezi de-ale tale decât să te izbească tsunamiul părintesc.

E haios că Lynetta încă nu s-a prins cum merge faza cu mama și tata. Se agită toată și se vâră până-n gât în discuție, în loc să ia o gură de aer și să se dea mai la fund, unde apele sunt mai liniștite.

Și tocmai ea mă crede pe mine prost.

În fine, cum îi e felul, Lynetta a încercat la început să mă azvârle în capcana lui Juli. Chiar a vârât-o în casă fără să știe tata și a plimbat-o de colo colo, încercând să dea de mine. M-am cățărat pe raftul de sus al șifonierului și noroc că nu s-a uitat niciuna în sus. Peste câteva minute l-am auzit pe tata strigând la Juli să se dea jos de pe mobila noastră de epocă și așa s-a pomenit iar trimisă la plimbare.

Nu cred că am pus piciorul afară din casă în prima săptămână. I-am ajutat să despacheteze, m-am uitat la televizor și am ars-o pe-acolo cât mama și tata aranjau și rearanjau mobila, dându-și cu părerea dacă banchetele

empire și mesele franțuzești în stil rococo se potrivesc în aceeași cameră.

Așa că sigur că de-abia așteptam să ies din casă. Însă de câte ori mă uitam pe fereastră o vedeam pe Juli dându-se în spectacol la ea în curte. Bătea mingea cu capul sau o juca sus în aer cu picioarele sau o lua la șuturi pe aleea din față. Iar când nu se dădea în spectacol stătea pur și simplu pe bordură cu mingea între picioare și cu ochii la casa noastră.

Mama nu înțelegea ce era așa de oribil că mă ținuse de mână „scumpetea aia mică de fată". Zicea că mai bine mă împrietenesc cu ea.

— Credeam că-ți place fotbalul, dragule. De ce nu ieși un pic să bați mingea?

Pentru că nu vreau să mă bată *ea* pe mine, de-aia. Și chiar dacă nu mă pricepeam să mă exprim pe-atunci, la șapte ani jumate, aveam destulă minte cât să știu că Juli Baker era un pericol.

Era un pericol de neevitat, mi-am dat eu seama mai târziu. De cum am intrat în sala clasei a doua a doamnei Yelson, s-a zis cu mine.

— Bryce! chițăie Juli. Ai ajuns.

Și se năpustește peste mine, mai să mă doboare.

Doamna Yelson a încercat să redefinească atacul drept „o îmbrățișare de bun venit", dar n-a fost nicio îmbrățișare, nene. A fost o manevră frontală de trântă. Am desprins-o eu de pe mine, însă prea târziu. M-a marcat pe viață. Toată lumea își bătea joc de mine: „Unde ți-e iubițica, Bryce?", „Ai luat-o deja de nevastă, Bryce?" Iar când începea să mă fugărească în pauză, încercând să mă *păpăcească*, toată școala se apuca să cânte: „Bryce și Juli stau într-un copac, s-au suit acolo și s-au sărutat."

Primul an de după mutare a fost un adevărat dezastru.

Nici în clasa a treia nu mi-a mers mai bine. Cum făceam o mișcare, cum se ținea după coada mea. În a patra la fel. Însă în a cincea am luat taurul de coarne.

La început m-am urnit mai greu, mi-a trecut o idee prin cap și apoi am lăsat-o baltă. Însă cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi ziceam în sinea mea: Cum altfel aș fi reușit să mă descotorosesc de Juli? Cum altfel ar fi prins clar mesajul: „Juli, nu ești deloc genul meu"?

Și uite-așa i-am clocit-o.

Am întrebat-o pe Shelly Stalls dacă vrea să iasă cu mine.

O să înțelegi cât de genial a fost planul meu dacă-ți spun că Juli n-o suportă *deloc* pe Shelly Stalls. Asta dintotdeauna, deși habar n-am de ce. Shelly e drăguță și prietenoasă și are ditamai părul. Cum să nu-ți placă de ea? Însă Juli n-o înghițea deloc, așa că informația asta prețioasă era tocmai soluția la problema mea.

Eu am avut impresia că Shelly o să mănânce cu noi la masă și o să se plimbe poate un pic cu mine. Așa, de câte ori era Juli prin preajmă, nu-mi rămânea decât să mă dau un pic pe lângă Shelly și totul se rezolva de la sine. Numai că Shelly a luat toată povestea asta un pic prea în serios. A început să-i zică lui Juli și oricui se nimerea că suntem îndrăgostiți.

Juli și Shelly s-au încăierat atunci nici una, nici două, iar după, când Shelly își lingea rănile, așa-zisul meu prieten Garrett – care pusese totul la punct cu mine – i-a zis ce-am avut de gând. N-a recunoscut niciodată, însă atunci m-am dumirit eu că tot codul lui de onoare se face praf când vede o fetișcană bocind.

După-amiaza m-a luat directoarea la întrebări, însă nu m-am scăpat deloc. I-am zis numai că-mi pare rău și sincer nu înțeleg ce s-a întâmplat. Până la urmă, tot a trebuit să mă pună pe liber.

Shelly a plâns cu zilele și s-a ținut suspinând după mine prin școală, de m-am simțit și mai prost decât înainte, când mă urmărea Juli.

Totul s-a terminat fix la o săptămână de-atunci, când Shelly mi-a dat oficial papucii și a început să iasă cu Kyle Larsen. Atunci iar a început să-mi facă Juli ochi dulci și m-am pomenit înapoi la linia de start.

Acum, în a șasea, e altfel, însă nu știu dacă e mai bine sau nu. Nu țin minte să se mai fi luat Juli după mine în a șasea. Însă țin minte că m-a amușinat.

Da, frate, m-a amușinat, așa am zis.

De fapt e vina domnului Mertins, proful nostru. El a pus-o pe Juli lângă mine și acolo a rămas. Domnul Mertins are un doctorat în materie de așezat elevi în bănci sau mai știu eu ce. Ne-a analizat, ne-a scanat și ne-a botezat pe fiecare în banca lui. Și bineînțeles că a pus-o pe Juli chiar lângă mine.

Juli Baker e genul ăla enervant de om care trebuie să-ți arate neapărat cât de deștept e. E prima care ridică mâna la ore, ține o adevărată prelegere când răspunde la o întrebare și întotdeauna își predă lucrările din timp, ca să servească de exemplu întregii clase. Profii îi ridică de fiecare dată lucrarea în aer, zicându-ne:

— Iată ce vreau de la voi, elevi. Avem aici o lucrare de nota zece.

Cu toate proiectele suplimentare în care se implică, are zece plus pe linie la toate materiile.

Însă după ce domnul Mertins a pus-o lângă mine, au început să-mi prindă bine cunoștințele ei enervante în toate domeniile. Vezi tu, așa nu-mi rămânea decât să-mi arunc ochii la banca de lângă mine și vedeam imediat răspunsul perfect la orice întrebare, scris frumos de mână.

Nici n-o să crezi câte răspunsuri i-am șterpelit. Am început să iau zece și nouă la toate materiile! Era minunat!

Însă tocmai atunci a schimbat domnul Mertins macazul. Îi venise lui o idee pentru „optimizarea latitudinii și longitudinii poziționale", iar când s-au liniștit iar apele, m-am trezit mutat în banca din fața lui Juli Baker.

Iar atunci a început treaba cu amușinatul. Nebuna se tot apleca să-mi amușineze părul. Își lipea practic nasul de creștetul meu și mă adulmeca într-o veselie.

Am încercat să-i dau coate și picioare. Am încercat să-mi trag scaunul mai în față sau să-mi țin ghiozdanul lipit de spetează. Nicio scofală. Se dădea și ea mai în față sau se apleca nițel ca să mă adulmece mai departe pe nas.

Până la urmă m-am rugat de domnul Mertins să mă mute, însă n-a vrut. Cică nu vrea să tulbure echilibrul delicat al energiilor educaționale.

În fine. A trebuit să-i suport amușinatul și gata. Și cum nu-i mai vedeam răspunsurile redactate la perfecție, am început să iau note proaste. Mai ales la scriere.

Apoi, la un moment dat, când îmi adulmecă părul la o lucrare de control, Juli vede că am scris greșit un cuvânt. O groază de cuvinte. Atunci încetează pe loc cu amușinatul și începe cu șușotitul. Nu mi-a venit să cred la început. Juli Baker să înșele profii? Însă de-atunci s-a apucat să-mi dicteze cuvinte la ureche, pe litere.

Juli se pricepea să mă amușineze pe furiș, ceea ce mă enerva rău, așa nu se prindea nimeni ce face ea acolo, însă se pricepea și să-mi sufle răspunsurile, ceea ce nu mă deranja deloc. Nasol e că de-atunci m-am învățat să-mi șoptească ea cum se scrie una sau alta la ureche. La o adică, de ce să mai înveți dacă nu trebuie, nu? Însă după o vreme, tot primind răspunsurile mură-n gură de la ea, am început să mă simt obligat. Cum să-i mai zici cuiva să te

lase în pace sau să nu te mai adulmece dacă îi eşti dator? Nu e corect, ştii.

Aşa că în clasa a şasea m-am simţit cam prost şi cam jenat, tot spunându-mi că la anul, *la anul* o să fie altfel. O să fim în penultimul an, în altă clasă, în ditamai şcoala. Lumea o să fie prea mare ca să-mi mai bat capul cu Juli Baker.

Atunci, în sfârşit, o să se termine odată cu toată povestea asta.

JULIANNA

Când ți se pune pata

De cum l-am cunoscut pe Bryce Loski, mi s-a pus rău pata pe el. Sincer, cum l-am văzut, cum m-a apucat nebunia. De la ochii lui mi s-a tras. Au ceva anume. Sunt albaştri şi, încadraţi de genele alea negre, te ia ameţeala când îi vezi. Ţi se taie respiraţia.

Sunt mai bine de şase ani de-atunci şi am învăţat de mult să ascund ce simt, însă, vai, în primele zile... În primii ani! Am crezut că mor de dragul lui.

S-a întâmplat cu două zile înainte să încep clasa a doua, deşi aşteptam momentul de săptămâni întregi, de când mi-a zis mama că o să se mute o familie cu un băiat de vârsta mea în casa nouă de peste drum.

Tabăra de fotbal se terminase şi mă plictiseam de moarte, pentru că n-aveam cu cine să mă joc în tot cartierul. Ei, erau nişte copii, însă toţi erau mai mari decât mine. Fraţii mei se distrau de minune, numai eu stăteam acasă singură-singurică.

Mai era şi mama, însă avea mereu ceva mai bun de făcut, aşa că nu-i venea să bată mingea. Sau cel puţin aşa zicea ea. Pe atunci nu credeam că există ceva mai plăcut pe lumea asta decât să te joci cu o minge de fotbal, mai ales când aveai de spălat rufe şi vase şi de dat cu aspiratorul,

însă mama nu gândea deloc la fel. Iar dacă stăteam acasă numai cu ea, exista pericolul să mă pună s-o ajut la spălat, șters praful și dat cu aspiratorul, și nici măcar nu mă lăsa să bat mingea prin casă între sarcini.

Ca să fiu sigură că nu ratez nimic, am așteptat săptămâni întregi afară, în caz că noii vecini se mutau mai devreme. Nu exagerez, *săptămâni*! M-am distrat jucând fotbal cu câinele nostru, Champ. De obicei doar stopa mingea, câinii nu prea se pricep să tragă șuturi în poartă, însă se mai întâmpla să dribleze cu botul. Probabil că mingile miros tare ademenitor pentru căței, căci până la urmă Champ tot încerca s-o molfăie și reușeam s-o interceptez.

Când a sosit în sfârșit camionul cu mobilă al familiei Loski, toți ai mei s-au bucurat. „Micuța Julianna" avea în sfârșit un tovarăș de joacă.

Mama, cum era femeie cu bun-simț, m-a pus să aștept mai bine de o oră înainte să mă prezint lui Bryce.

— Lasă-i să se dezmorțească un pic, Julianna, mi-a zis ea. O să le ia un pic să se aclimatizeze.

Nu m-a lăsat nici măcar să mă uit la ei din curte.

— Las' că te știu eu, scumpa mea. Te pomenești că mingea o să nimerească la ei în curte și, ce să-i faci, o să te duci după ea.

Așa că m-am uitat de la fereastră, întrebând-o din minut în minut: „Gata?", la care ea îmi răspundea:

— Hai, mai lasă-i numai un pic.

Apoi a sunat telefonul. De cum am văzut-o prinsă în discuție, am întrebat-o trăgând-o de mânecă:

— Gata?

— Bine, numai ia-o ușor, mi-a șoptit ea dând din cap. Vin și eu imediat.

Eram prea nerăbdătoare, așa că am traversat valvârtej strada, însă, după ce am ajuns la camion, chiar m-am

străduit să mă port civilizat. Atâta am stat și m-am uitat înăuntru o groază, deși nu mi-a fost deloc ușor, pentru că iată-l! Pe la jumătatea remorcii! Proaspătul meu prieten la cataramă, Bryce Loski.

Bryce nu prea făcea nimic. Mai degrabă stătea liniștit în spate și se uita cum mută tatăl lui cutii pe platforma de descărcare. Țin minte că mi-a părut rău de domnul Loski, arăta extenuat tot mutând singur cutiile. Îmi mai amintesc și că el și Bryce purtau tricouri de polo turcoaz asortate, ceea ce chiar m-a înduioșat. Mi s-a părut tare *drăguț*.

Când n-am mai rezistat, le-am strigat celor din camion un „Bună!", iar Bryce a tresărit și, cât ai bate din palme, s-a apucat să împingă o cutie, de parcă l-am prins spetindu-se.

Din purtarea lui vinovată mi-am dat seama că Bryce primise sarcina să mute cutiile, numai că se săturase. Probabil că tot muta cutii de săptămâni întregi! Clar i-ar fi prins bine să se odihnească un pic. I-ar fi prins bine un pahar de suc! Ceva acolo.

Se mai vedea de la o poștă și că domnul Loski n-are de gând să-l ia cu binișorul. O să tot mute cutii până pică de oboseală și cine știe dacă mai rezistă Bryce până atunci. Ar fi murit înainte chiar să se mute în casa nouă!

Întreaga tragedie m-a mânat ca din praștie în remorcă. Trebuia să-i ajut! Trebuia să-l salvez!

Când m-am dus lângă el să-l ajut să mute o cutie mai în față, sărmanul de el era așa de stors, că s-a dat la o parte și m-a lăsat să mă descurc singură. Domnul Loski nu voia să-i ajut, însă măcar l-am salvat pe Bryce. Nu trecuseră nici trei minute de când mă urcasem, că tatăl lui l-a trimis în casă, s-o ajute pe mama lui la despachetat.

M-am luat repede după Bryce pe alee, iar atunci totul s-a schimbat. Vezi tu, când l-am ajuns din urmă, l-am apucat de braț – încercam să-l opresc în caz că are chef să ne

jucăm un pic înainte să-l cheme de tot în casă, însă chiar atunci m-am trezit că mă ia de mână și se uită drept în ochii mei.

Mi-a stat inima-n piept. Pur și simplu a încetat să-mi mai bată o clipă. Pentru prima oară de când eram, am avut sentimentul ăla. Știi tu, de parcă întreaga lume se mișcă în jurul tău, cu tine și înăuntrul tău, și plutești. Plutești prin aer. Dacă n-ar fi ochii omului de lângă tine, te-ai desprinde cu totul. O forță fizică nevăzută îi ancorează de ai tăi și te ține locului, în timp ce în jur restul lumii se tot rotește, se răsucește și se îndepărtează, până nu mai rămâne nimic.

Încă puțin și aș fi avut parte de primul meu sărut. Bag mâna-n foc. Însă chiar atunci a ieșit mama lui pe ușa casei, iar el s-a fâstâcit în așa hal, că s-a făcut roșu ca racul și, nici una, nici două, s-a și ascuns în baie.

Tocmai îl așteptam să iasă când m-a văzut sora lui, Lynetta, pe hol. Mi s-a părut că am de-a face cu o fată brează și bine-crescută, iar când m-a întrebat ce-i cu mine m-am apucat să-i zic. N-ar fi trebuit totuși, căci pe loc a început să zgâlțâie clanța de la ușa băii și să-l necăjească rău pe Bryce.

— Hei, frățioare! i-a strigat prin ușă. Te așteaptă o puicuță bună aici! Ce-i cu tine? Te temi să nu iei purici?

Ce jenant! Am tras-o de braț și i-am zis să înceteze, însă nu s-a potolit, așa că până la urmă am plecat.

Afară am văzut-o pe mama discutând cu doamna Loski. Mama îi făcuse cadou minunatul chec cu cremă de lămâie pe care îl aveam la desert în seara aia. Zahărul praf era alb și fin, checul nu se răcise de tot și răspândea în aer o aromă dulce de lămâie.

Îmi lăsa gura apă când mă uitam la el! Însă doamna Loski îl ținea în mâini și știam că îl pierdusem de-acum.

Nu-mi mai rămânea decât să mă satur cu mirosul, cât le ascultam discutând despre magazine și prognoza meteo.

Apoi m-am dus cu mama acasă. Era tare ciudat. Nici nu apucasem să mă joc cu Bryce. Știam doar că are niște ochi albaștri amețitori și o soră dubioasă și că fusese cât pe-aci să mă sărute.

În seara aia am adormit cu gândul la sărutul care nu mai fusese. Oare cum e când te săruți? Cumva bănuiam că nu e deloc ca atunci când mă sărutau mama și tata de culcare. Poate erau din aceeași specie, însă sigur erau animale diferite. Cum ar fi lupul și ogarul – doar știința le-ar fi plasat în aceeași schemă.

Dacă e să-mi amintesc clasa a doua, îmi place să cred că m-am ținut după el și după sărutul pierdut și dintr-o anume curiozitate științifică, însă, sincer, probabil că mai degrabă m-au mânat ochii lui albaștri. Cât am fost în clasa a doua și a treia, nu m-am putut abține: l-am tot urmărit, m-am tot așezat lângă el și mi-am tot dorit să-i fiu alături.

Când am intrat într-a patra, am învățat să mă controlez. Tot îmi mai bătea inima nebunește când îl vedeam – când mă gândeam la el –, însă de-acum nu mă mai trezeam luându-mă după el. M-am mulțumit să-l privesc, să mă gândesc și să visez.

Apoi, în a cincea, a apărut Shelly Stalls în peisaj. Shelly Stalls e o pupăză. O pupăză smiorcăită, bârfitoare și trădătoare, care una îți zice ție și total altceva celorlalți. Acum, la gimnaziu, bagă strâmbe în stânga și-n dreapta ca o mare divă, însă și în primară se pricepea să se prefacă de minune. Mai ales la ora de sport. N-am văzut-o niciodată să fugă pe pistă sau să-și execute exercițiile fizice. Prefera să facă pe „delicata“ și să se plângă că leșină de la atâta efort dacă aleargă, sare sau se întinde o dată.

Și chiar funcționa. An de an. Venea cu un bilețel, se făcea un pic că o ia cu leșin de ochii profului la primele ore din an și așa era scutită de la orice exercițiu de forță. Nici scaunul nu și-l ridica după ore. Numai mușchii gurii și-i exersa regulat, nu și-i menaja o clipă măcar. Dacă ar exista o olimpiadă de vorbit, Shelly Stalls ar lua toate medaliile. Bine, aurul și argintul sigur le-ar lua – una pentru ce zice în dreapta și una pentru ce zice în stânga.

Nu mă enerva că se fofilează de la sport – cine s-o mai vrea în echipă de fapt? Mă enerva nu că se abținea din cauza astmului, a genunchilor firavi sau a constituției „delicate". Ci din cauza părului. Avea o claie cât China de cârlionți, pe care-i ținea prinși în clame, în mărgelușe sau în șuvițe răsucite. Când și-i prindea în coadă, aducea cu un cal de paradă. Iar când și-i lăsa liberi se îngropa parcă și se culcușea în coama ei ca într-o pătură, de nu i se mai vedea decât nasul. Cum să joci tenis de picior cu pătura-n cap?

Am ales s-o ignor total și gata, ceea ce a mers de minune până pe la jumătatea clasei a cincea, când am văzut-o de mână cu Bryce.

Bryce *al meu*. Care încă se jena că mă luase de mână cu două zile înainte să înceapă clasa a doua. Care încă se rușina așa de tare de mine, că de-abia dacă mă saluta.

Care tot nu-mi oferise încă primul sărut.

Cum îl îmbârligase Shelly în așa hal, ca s-o țină de mână? Prințesa asta băgăreață n-avea niciun drept să se țină așa scai de el!

Din când în când, cum mergeau așa, Bryce se uita peste umăr – la mine se uita. Mai întâi am crezut că vrea să-și ceară scuze. Apoi m-am prins: voia să-l ajut. Absolut, sigur asta era! Shelly Stalls era prea sensibilă ca să se descotorosească el de ea, nu se lăsa ea dusă așa ușor. S-ar fi pierdut cu firea și s-ar fi pus pe smiorcăit, vai, chiar că ar fi fost

jenant pentru el! Nu, niciun băiat n-are cum să se achite cu grație de așa ceva. Era treabă de fată.

Nu m-am mai sinchisit să găsesc pe altcineva – cât ai bate din palme, am și tras-o de lângă el. De cum s-a văzut liber, Bryce a rupt-o la fugă, însă Shelly nu. A, nu, nu, nu! M-a atacat de-a dreptul, m-a zgâriat, m-a tras și m-a sucit cum i-a venit la mână, tot zicându-mi că Bryce e *al ei* și că nu renunță la el și pace.

O delicată și jumătate.

Speram să-și facă apariția turme de profi la fața locului, ca s-o vadă pe Shelly Stalls în acțiune, însă s-a întâmplat prea târziu. Deja o țineam bine pe Blănoasă de gât, cu brațul răsucit la spate, într-o manevră de lupte, și nu voiam să-i dau drumul oricât ar fi cârâit și m-ar fi zgâriat, asta până n-a venit un profesor.

Până la urmă Shelly a fost trimisă acasă cu claia răvășită zdravăn, iar eu i-am împărtășit directoarei punctul meu de vedere. Doamna Shultz e o femeie bine făcută, care în sinea ei probabil apreciază o lovitură de picior bine plasată, așa că, deși mi-a zis că mai bine las oamenii să-și regleze singuri conturile, a înțeles clar cum stă treaba cu Shelly Stalls și părul ei, declarându-mi că se bucură că am dat dovadă de autocontrol și am imobilizat-o doar.

A doua zi Shelly a venit la școală cu părul împletit în codițe. Și sigur că m-a bârfit toată lumea din cauza ei, însă nu i-am luat în seamă. Faptele vorbeau de la sine. Bryce nici nu s-a mai apropiat de ea tot anul.

Nu că ar fi mers cu mine de mână după aia, însă chiar a început să se arate mai prietenos. Mai ales în clasa a șasea, după ce domnul Mertins ne-a pus unul lângă altul, pe al treilea rând din spate.

Era drăguț că stăteam lângă Bryce. El era drăguț. Îmi zicea „Bună, Juli“ în fiecare dimineață și din când

în când îl mai prindeam uitându-se spre mine. De fiecare dată roșea și își vedea de treabă, iar eu zâmbeam fără să vreau. Era așa de timid. Și așa de drăgălaș!

Deja vorbeam mai mult. Mai ales după ce domnul Mertins m-a mutat în spatele lui. Domnul Mertins aplica pedepse speciale pentru greșelile de scriere, iar dacă greșeai mai mult de șapte cuvinte din douăzeci și cinci, trebuia să stai cu el în clasă în pauza de prânz și să tot scrii cuvintele alea.

Bryce s-a pierdut de tot de frica pedepselor. Și chiar dacă aveam mustrări de conștiință, mă aplecam să-i șoptesc răspunsurile, sperând că poate o să stea cu mine în pauza de prânz. Părul îi mirosea a pepene și avea puf pe urechi. Un puf fin, blonziu. Nu înțelegeam deloc. Cum de avea puf pe lobii urechilor când era atât de brunet? Ce-o fi căutând acolo? Mi-am studiat urechile în oglindă și n-am prea văzut nimic pe ele și nici restul oamenilor nu păreau să aibă așa ceva.

Mi-a venit să-l întreb pe domnul Mertins cum de există puful ăsta pe urechi, la lecția de științe, când discutam evoluția speciilor, însă m-am răzgândit. Însă tot anul i-am șoptit la ureche cuvinte pe litere, am tras pe nări parfumul de pepene și m-am întrebat dacă o să mai am parte vreodată de sărutul ăla.

BRYCE

Ai grijă, frate!

Lucrurile chiar s-au schimbat în clasa a șaptea, însă cea mai mare schimbare nu s-a petrecut la școală, ci acasă. Bunicul Duncan s-a mutat la noi.

La început a fost cam ciudat, cum niciunul din noi nu prea-l cunoștea. În afară de mama, desigur. Și chiar dacă se străduiește de un an jumate să ne convingă că e un tip minunat, din câte-mi dau seama, ocupația lui preferată e să se uite în gol pe fereastra camerei din față. În afară de curtea Bakerilor, nu prea e nimic de văzut, și totuși acolo stă zi și noapte, în fotoliul mare cu care s-a mutat în casă, cu ochii pe geam.

Bine, mai citește și romane de Tom Clancy și ziarele, completează careuri de cuvinte încrucișate și își monitorizează acțiunile de la bursă, însă sunt doar distracții de moment. Dacă n-ar avea de dat socoteală nimănui, ar sta cu ochii pe geam până adoarme. Nu că ar fi vreo problemă cu asta. Doar că mi se pare... tare plictisitor.

Mama zice că stă așa cu ochii pe geam pentru că-i e dor de bunica, însă mie bunicul nu mi-a zis nimic despre asta. De fapt nu mi-a zis mai nimic până acum câteva luni, când a citit despre Juli la ziar.

Bine, Juli Baker n-a ajuns pe prima pagină a ziarului *Mayfield Times* pentru c-ar fi cine știe ce Einstein din

clasa a opta, cum te-ai aștepta. Nu, frate, au scris despre ea pe pagina întâi pentru că a refuzat să se dea jos dintr-un sicomor.

Eu unul habar n-am cum arată un sicomor sau un arțar sau, ce știu eu, un mesteacăn, însă Juli sigur că știa ce copac e și pasa informația asta oricui se nimerea să-i iasă în cale.

Ei, și copacul ăsta, sicomorul ăsta, se afla pe un maidan de pe deal, pe strada Collier, și era imens. Imens și urât. Sucit, noduros și cocoșat, mă așteptam să-l ia vântul de pe o zi pe alta.

Odată, anul trecut, m-am săturat s-o tot aud trăncănind despre prostia aia de copac. I-am zis în față că nu e un sicomor maiestuos, ci de fapt e cel mai urât copac din istoria omenirii. Și știi ce mi-a răspuns? Că am deficiențe de vedere. Deficiențe de vedere! S-a găsit cine să mi-o zică, fata asta care stă în cea mai oribilă casă din cartier. Boscheții le-au crescut mai să le-acopere ferestrele, au buruieni unde vezi cu ochii și o întreagă turmă de animale sălbăticite. Câini, pisici, găini, până și șerpi. Jur pe ce vrei, frații ei chiar țin un boa la ei în cameră. M-au luat pe sus când aveam vreo zece ani și m-au silit să mă uit cum mănâncă un șobolan. Un șobolan viu, cu ochișorii ca mărgelele. Au ținut rozătoarea în aer, de coadă, și hap, șarpele boa a înghițit-o cu totul. O lună am avut coșmaruri cu șarpele ăla.

În fine, în mod normal nu m-aș fi sinchisit cum arată curtea altora, însă haosul din curtea Bakerilor îl deranja rău pe tata, care-și vărsa nervii pe curtea *noastră*. Zicea că e de datoria noastră ca vecini să le arătăm cum se ține o curte. Așa că, în timp ce Mike și Matt își îndoapă boa, eu trebuie să tund iarba și să aranjez bordura, după care să mătur aleile și *rigola*, ceea ce, după mine, e o exagerare.

Te-ai aștepta ca tatăl lui Juli – o namilă de om, genul forțos, ca un muncitor de pe șantier – să se apuce să repare

casa și tot, însă nu. Din câte zice mama, tipul pictează în timpul liber. Mie peisajele lui nu mi se par nimic deosebit, însă, dacă e să te iei după preț, lui i se par ceva nemaivăzut. An de an le vedem la târgul din Mayfield, iar ai mei comentează de fiecare dată la fel: „Lumea ar fi mai frumoasă dacă s-ar fi apucat să curețe grădina în loc să picteze."

Mama însă mai stă de vorbă din când în când cu doamna Baker – zice că s-a măritat cu un visător, așa că unul din ei doi o să fie mereu nefericit.

Nu contează. Poate că simțul estetic al lui Juli a fost influențat dezastruos de tatăl ei și de fapt nu e deloc vina ei, însă pentru Juli sicomorul ăla a fost dintotdeauna o binecuvântare cerească în colțișorul nostru de lume.

Cât a fost în clasa a treia și a patra, se fâțâia cu frații ei pe crăci sau jupuia scoarța ca să se dea pe trunchiul strâmb ca pe tobogan. Acolo păreau să se joace de câte ori ne ducea mama undeva cu mașina. Cât așteptam noi la semafor, Juli stătea atârnată de crengi, gata să pice și să-și frângă oscioarele, iar mama zicea clătinând din cap:

— Să nu te prind că te cațeri vreodată în copacul ăla, Bryce, m-ai auzit? Să nu te văd că faci așa ceva! Nici tu, Lynetta. E mult prea periculos.

Soră-mea își dădea ochii peste cap zicând „Vezi să nu", iar eu mă făceam mic la geam și mă rugam să se facă odată verde, ca să nu mă strige Juli în gura mare.

Chiar am încercat să mă cațăr o dată, în clasa a cincea. S-a întâmplat a doua zi după ce Juli mi-a salvat zmeul din rămurișul lui de mutant mâncător de jucării. S-a urcat hăt sus de tot după zmeu, iar când s-a dat jos, chiar s-a purtat foarte mișto. Nu mi-a luat zmeul ostatic țuguindu-și buzele, așa cum m-am temut c-o să facă. Mi l-a întins pur și simplu și apoi s-a dat mai în spate.

M-am simțit ușurat, însă și rușinat ca un bleg. Când am văzut unde nimerise zmeul, eu unul mi-am luat la revedere de la el. Însă Juli nu. S-a cățărat și mi l-a adus imediat fără nicio problemă. Chiar că m-a făcut de râs.

Așa că mi-am întipărit în minte cam până unde se cățărase, iar a doua zi mi-am propus s-o întrec cu cel puțin două crengi. Am răzbit până ceva mai sus de cot, am mai urcat câteva crăci, după care – vrând să văd cum stăteam – m-am uitat în jos.

Mare greșeală! Parcă m-aș fi suit pe turnul Empire State fără coardă elastică. Am încercat să mă uit în sus, la creanga unde nimerise zmeul meu, însă degeaba. Chiar eram bleg când venea vorba de cățăratul în copaci.

Apoi, când am intrat la gimnaziu, mi s-au spulberat orice speranțe că am scăpat de Juli. Trebuia să iau autobuzul împreună cu știi-tu-cine. În stație așteptau vreo opt pușți, ceea ce crea un soi de zonă-tampon, însă nu mă încălzea cu nimic. Juli făcea tot ce putea să stea lângă mine, să vorbească cu mine sau să mă facă de râs cumva.

După care s-a apucat să se cațere. E în a șaptea de-acum și tot se mai cațără în copaci, sus de tot. Și de ce face așa ceva? Ca să ne anunțe în gura mare că autobuzul e la cinci! patru! trei străzi mai încolo! O relatare amănunțită despre trafic din vârful copacului – numai de asta n-ai chef la prima oră când ești la gimnaziu.

Chiar a încercat să mă convingă să mă urc cu ea.

— Bryce, haide! Nici nu-ți închipui câte culori se văd! E un tablou absolut magnific! Bryce, trebuie să vii încoace!

Mda, parcă și auzeam: „Bryce și Juli stau într-un copac, s-au suit acolo și s-au sărutat.“ Chiar n-aveam nicio șansă să uit de clasa a doua?

Într-una din dimineți, când mă străduiam să *nu* ridic privirea, m-am trezit din senin cu ea aproape sărind pe

mine de pe o cracă, mai să mă doboare. Era să fac stop cardiac! Am scăpat ghiozdanul și mi-am sucit gâtul, iar de-atunci gata. N-am mai vrut să aștept sub copacul ăla, cu maimuțica aia nebună în libertate. De-atunci am început să ies în ultima clipă din casă, iar când vedeam că trage autobuzul în stație suiam repede dealul ca să mă urc.

Fără Juli în peisaj n-aveam nicio grijă.

Și tot așa tot restul clasei a șaptea și mai toată a opta, până într-o anume zi, acum câteva luni. Atunci am auzit larmă pe deal și am văzut mai multe camioane mari parcate pe strada Collier, unde trage de obicei autobuzul. Mai mulți bărbați strigau la Juli, care bineînțeles că se cățărase în copac cale de cinci etaje.

Ceilalți copii au început să se strângă și ei sub copac, i-am auzit cum îi ziceau să se dea jos. Juli n-avea nimic – era clar dacă aveai urechi s-o auzi –, însă nu mă prindeam deloc de ce se certa toată lumea.

Am urcat dealul și, când m-am apropiat și am văzut ce țineau bărbații în mâini, mi-am dat seama imediat de ce refuza Juli să se dea jos din copac.

Drujbe.

Acum să ne-nțelegem. Copacul ăla era un mutant hidos, cu o coroană încâlcită de crăci noduroase. Iar fata care se luase la harță cu oamenii ăia era Juli – cea mai enervantă, mai tiranică și mai atotștiutoare ființă de gen feminin din câte există pe lumea asta. Însă, dintr-odată, am simțit cum mi se revoltă propriul stomac împotriva întregii povești. Juli iubea copacul ăla. O fi fost el aiurea, însă ea îl iubea, dacă-l tăiau era ca și cum i-ar fi tăiat inima din piept.

Toată lumea a încercat s-o convingă să se dea jos. Până și eu. Însă ne-a zis că nu se mai dă jos în vecii vecilor și chiar a încercat să ne convingă ea pe noi să ne cățărăm.

— Bryce, te rog! Urcă-te să stai cu mine. N-o să-l taie dacă ne urcăm toți în el!

Chiar m-am gândit o clipă dacă să mă urc sau nu. Însă apoi a sosit autobuzul și m-am convins singur să nu mă bag. Nu era copacul meu și nici al lui Juli nu era, chiar dacă se făcea că e.

Ne-am urcat în autobuz și am lăsat-o baltă pe Juli, însă la școală nu s-a lipit nimic de mine. Mă tot gândeam la Juli. Oare mai era în copac? Oare o s-o aresteze?

Când ne-am dat jos din autobuz după-amiază, Juli nu mai era și copacul fusese tăiat pe jumătate. Ramurile din vârf, în care se încâlcise zmeul meu, locul unde îi plăcea lui Juli să stea – toate dispăruseră.

O vreme ne-am uitat cum lucrează, la drujbele care duduiau la maximum fumegând și sfârtecând lemnul. Copacul părea golaș și prăbușit într-o rână, așa că n-am putut să mă uit la el mai mult de câteva minute. Parcă aș fi privit cum e tăiat un cadavru bucăți, mi-a venit să plâng, ceea ce nu mi se mai întâmplase de secole. Eu să plâng! Pentru o prostie de copac nesuferit.

M-am dus acasă și am încercat să-mi revin, însă mă tot întrebam: Oare nu mă urcam mai bine și eu în copac cu ea? Oare aș fi putut să ajut?

Mi-a venit s-o sun pe Juli să-i zic cât de rău îmi pare că au tăiat copacul, însă n-am sunat-o. Ar fi fost prea... nu știu, prea ciudat.

Nu a apărut în stație a doua zi dimineață și nici nu a luat autobuzul înapoi după-amiază.

Apoi, seara înainte de cină, m-a chemat bunicul în camera din față. Nu m-a chemat când treceam pe lângă el – ar fi fost un gest prea prietenos. De fapt, a vorbit cu mama, care a vorbit cu mine.

— Nu știu despre ce e vorba, dragule, mi-a zis ea. Poate simte că e timpul să vă cunoașteți mai bine.

Minunat. Nu-i ajunsese un an jumate să se apropie de mine, acum i-a cășunat să ne cunoaștem mai bine. Oricum nu puteam să-i zic să mă scutească.

Bunicul e un bărbat masiv, cu nasul cărnos și părul sur dat pe spate cu pomadă. Stă toată ziua în papuci și sacou și nu i-am văzut nici măcar un firicel de păr pe obraji. Bine, de crescut îi cresc, însă se rade de trei ori pe zi. E o distracție în toată regula pentru el, ce mai.

Nu numai că are nasul cărnos, dar mai are și mâinile cărnoase. Bine, mâinile oricum îți sar în ochi, iar verigheta chiar pune în lumină cât de masive sunt de fapt. N-are cum să și-o mai scoată în veci de pe deget și, oricât ar zice mama că așa și trebuie, eu cred că mai bine ar tăia-o cu totul. Dacă mai pune câteva kile pe el, o să se trezească cu degetul amputat.

Când m-am dus la el, stătea cu degetele împletite și mâinile imense împreunate pe ziarul din poală.

— Bunicule, am zis, m-ai chemat?

— Ia loc, fiule.

Fiule? Mai tot timpul se făcea că nu mă cunoaște, iar acum îmi zice dintr-odată „fiule"? M-am așezat pe scaunul din fața lui și am așteptat.

— Zi-mi de prietena ta, Juli Baker.

— *Juli?* Nu suntem chiar prieteni...!

— Cum așa? m-a întrebat.

Pe un ton calm. De parcă știa el ce știa.

Am dat să mă justific, apoi m-am abținut și l-am întrebat:

— Cum de te interesează?

A deschis ziarul și l-a netezit cu mâna, iar atunci mi-am dat seama că Juli Baker ajunsese în *Mayfield Times*, pe prima pagină. Era o ditamai poza cu ea, înconjurată de

pompieri și polițiști, plus câteva poze mai mici pe care nu prea le-am deslușit.

— Pot să mă uit?

Bunicul a îndoit ziarul, însă nu mi l-a întins.

— Cum de nu sunteți prieteni, Bryce?

— Pentru că e... Nu știi până n-o cunoști, am zis eu clătinând din cap.

— Mi-ar plăcea.

— Cum? De ce?

— Pentru că e o fată tare înfigăreață. Ce-ar fi s-o inviți pe la noi odată?

— Înfigăreață? Bunicule, nu înțelegi! Fata aia e o pacoste și jumătate. E încrezută, e din cale-afară de băgăreață și are impresia că le știe pe toate!

— Serios?

— Da! Cât se poate de serios! Și din clasa a doua se tot ține după mine!

Bunicul s-a încruntat și a zis uitându-se pe fereastră:

— De-atunci locuiesc acolo?

— Cred că locuiesc acolo de când sunt!

Bunicul s-a încruntat și mai și, apoi mi-a zis uitându-se la mine:

— Rar se întâmplă să stea o asemenea fată prin vecini, știi?

— Ce noroc!

Bunicul m-a studiat îndelung și pătrunzător.

— Ce-i? am făcut, însă nici n-a clipit.

S-a tot uitat la mine până n-am mai rezistat și mi-am întors privirea.

Și să nu uităm că era prima oară când discutam ceva cu bunicul. Era prima oară când încerca să-mi zică ceva pe bune, nu doar să-i pasez solnița. Și încearcă el atunci

măcar să mă cunoască un pic mai bine? Nu! Îl interesează doar Juli!

Nu puteam să mă ridic și să plec, deși așa-mi venea să fac. Știam eu că dacă îl las baltă și plec n-o să-mi mai zică nimic. Nici măcar să-i pasez solnița. Așa că am stat locului, perpelindu-mă. Oare era supărat pe mine? De ce să se supere? Doar nu greșisem cu nimic.

Când am ridicat ochii, am văzut că-mi întinsese ziarul.

— Citește aici, mi-a zis. Fără prejudecăți.

L-am luat, iar când și-a întors iar ochii spre fereastră am știut că discuția se încheiase.

Când am ajuns la mine în cameră eram furios. Am trântit ușa și m-am aruncat pe pat, iar după ce am spumegat o vreme gândindu-mă ce bunic de doi bani mai am și eu, am vârât ziarul în sertarul de jos al biroului. Asta-mi lipsea acum, deja știam prea multe despre Juli Baker.

La masă mama m-a întrebat de ce sunt posac, uitându-se când la mine, când la bunicul. Bunicul nu părea să aibă nevoie de solniță, din fericire pentru el, căci i-aș fi aruncat-o în nas.

Soră-mea și tata își vedeau de-ale lor. Lynetta a mâncat vreo două stafide din salata de morcovi, apoi a curățat pielea și carnea de pe aripioara de pui și a ronțăit zgârciul de pe oase, pe când taică-meu a împânzit tot aerul cu trăncăneala lui despre politica firmei, căreia i-ar fi prins bine o schimbare majoră în eșalonul superior.

Nimeni nu-l asculta – nimeni nu-l ascultă când îl apucă tiradele astea despre ce-ar face el dac-ar fi șef –, însă de data asta mama nici măcar nu se prefăcea interesată. Și nici nu încerca s-o convingă pe Lynetta cât de delicioasă e cina. Se uita doar când la mine, când la bunicul, încercând să se prindă ce aveam de eram certați.

Nu că ar fi avut de ce să fie supărat pe mine. Ce-i făcusem eu oare? Nimic. Zero. Însă era, se vedea. Am evitat total să mă uit la el până pe la jumătatea cinei, când l-am privit pe furiș.

Chiar mă studia. Bine, nu părea supărat și nici sever, însă chiar mă luase la ochi. Și nu mă mai slăbea. Mă simțeam tare ciudat. Ce era cu el?

Nu m-am mai uitat deloc la el. Nici la mama. Am mâncat mai departe și m-am făcut că-l ascult pe tata. Când am putut să mă retrag, m-am scuzat și m-am refugiat la mine în cameră.

Voiam să-l sun pe prietenul meu Garrett, cum făceam când eram necăjit. Chiar m-am apucat să formez numărul, numai că, nu știu, am închis.

Iar mai târziu, când a venit mama, m-am prefăcut că dorm. Nu mai făcusem așa ceva de ani buni. A fost o seară tare ciudată. Voiam doar să mă lase toată lumea în pace.

A doua zi n-am văzut-o pe Juli în stație. Nici vineri. Era la școală, însă nici nu-ți dădeai seama dacă nu te uitai după ea. Nu-și mai flutura mâna în aer ca să atragă atenția profesorului și nici nu mai gonea pe holuri în drum spre sala de clasă. Nu mai comenta neîntrebată, lămurind profesorii de una sau alta, și nici nu se mai lua de elevii care se vârau în față la coadă la lapte. Stătea doar în bancă. Fără să zică nimic.

Mi-am zis că ar trebui să mă bucur – parcă nici nu era de față, nu asta-mi dorisem dintotdeauna? Însă tot prost mă simțeam. Mi-era milă de copac și de ea, când am văzut-o cum o tulește să mănânce singură la bibliotecă la prânz și când i-am văzut ochii înroșiți. Îmi venea să-i zic: „Of, ce rău îmi pare de sicomorul tău“, însă parcă îmi stăteau vorbele în gât.

Pe la jumătatea săptămânii care a urmat au terminat de tăiat copacul. Au curățat maidanul și chiar s-au chinuit să smulgă buturuga din rădăcini, însă nu s-a dat dusă și pace, așa că până la urmă au nivelat-o de tot.

Juli n-a mai apărut în stație și am aflat de la Garrett ceva mai târziu că venea la școală cu bicicleta. Mi-a zis c-o văzuse de două ori în săptămâna aia la marginea drumului, pe o bicicletă ruginită, cu zece viteze, fixând la loc lanțul desprins.

Mi-am închipuit c-o să se întoarcă. Era mult de mers până la gimnaziul din Mayfield, sigur o să ia din nou autobuzul după ce uita de copac. Chiar m-am trezit uitându-mă după ea. Nu ca să mă păzesc, ci pur și simplu.

Apoi într-una din zile, când a plouat, am crezut că sigur vine în stație, însă nimic. Garrett mi-a zis c-a văzut-o opintindu-se pe bicicletă, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie galbenă, iar la mate am observat că avea pantalonii uzi de la genunchi în jos.

După ora de mate m-am dus după ea să-i zic că mai bine ia din nou autobuzul de-acum, însă m-am oprit la timp. Ce era în capul meu? Chiar credeam că Juli n-o să interpreteze total greșit grija pe care i-o purtam ca între prieteni? Hopa, ai grijă, frate! Mai bine nu te băga.

La urma urmei, asta mai lipsea, să-și facă Juli Baker impresia că mi-e dor de ea.

JULIANNA

Sicomorul

Îmi place tare mult să mă uit cum pictează tata. Sau, mai bine zis, îmi place să-l ascult vorbind în timp ce pictează. Vorbele lui iau un ton blând și grav totodată, în timp ce așterne tușele unui peisaj pe pânză. Nu trist. Poate obosit, însă senin.

Tata n-are un atelier propriu-zis, iar cum garajul e doldora de toate lucrurile de care crezi că ai nevoie, deși nu le folosești niciodată, tata pictează afară.

Doar afară se află cele mai frumoase peisaje – însă nu pe lângă casa noastră. Așa că tata ține mereu un aparat foto în camionetă. Meseria de zidar îl poartă în tot felul de locuri și stă mereu cu ochii în patru, să descopere un răsărit sau un apus frumos sau măcar o pajiște drăguță cu oi sau vaci. Apoi alege o anume poză, o prinde de șevalet și se apucă să picteze.

Îi ies niște tablouri drăguțe, însă mereu mi-a fost cam milă de el, că trebuie să picteze imaginile alea frumoase tocmai în curtea noastră, care numai pitorească nu e. Niciodată n-a fost cine știe ce curte, însă după ce m-am apucat de crescut găini, lucrurile s-au deteriorat și mai mult.

Însă, când pictează, tata nici nu pare să vadă curtea sau găinile. Și nu se poate spune că vede doar poza și pânza din fața lui. E mult mai mult de-atât. După expresia lui,

pare să fi lăsat în urmă curtea, cartierul și întreaga lume. Iar în timp ce mâinile lui mari și bătătorite plimbă pe pânză o pensulă mititică, un spirit delicat pare să-i fi pus stăpânire pe trup.

Când eram mică, tata mă lăsa să stau cu el pe verandă în timp ce picta, cu condiția să stau liniștită. De felul meu, mi-e tare greu să-mi țin gura, însă am descoperit că, după cinci, zece minute de tăcere, începe *el* să vorbească.

Așa am ajuns să-l cunosc destul de bine pe tata. Mi-a povestit ce făcea pe vremuri, când era de vârsta mea și multe altele – cum transporta baloți de fân când s-a angajat prima oară și cât de tare își dorea să fi terminat colegiul.

Când am mai crescut, mi-a povestit mai departe despre el și copilăria lui, însă a început și să mă întrebe de mine. Ce învățam la școală? Ce carte citeam? Ce credeam despre una sau alta?

Apoi, odată, spre mirarea mea, m-a întrebat de Bryce. De ce eram așa de topită după Bryce?

I-am povestit despre ochii și părul lui și cum se înroșea în obraji, însă nu cred că i-am explicat prea bine totul, căci după ce am terminat, tata mi-a zis clătinând din cap că trebuie să încerc să văd tabloul de ansamblu.

Nu prea am înțeles ce vrea să zică, însă mi-a venit să-l contrazic. Cum putea el să-l înțeleagă pe Bryce? Nici măcar nu-l cunoștea!

Însă nu era locul potrivit pentru o ceartă. Aveam mai multe asemenea locuri în casă, însă nu aici, afară.

Am rămas amândoi tăcuți o groază de timp, apoi m-a sărutat pe frunte zicându-mi:

— Cel mai important e să privești totul în lumina justă, Julianna.

Lumina justă? Ce voia să zică cu asta? M-am tot gândit, cum stăteam acolo, însă mă temeam că, dacă l-aș fi

întrebat, aș fi recunoscut prin asta că nu sunt destul de matură ca să înțeleg, deși cumva părea un lucru evident. Pe care ar trebui să-l înțeleg și singură.

După aceea s-a apucat să vorbească mai ales despre diverse idei, nu evenimente anume. Cu cât înaintam în vârstă, cu atât părea să se adâncească în probleme de filozofie. Nu știu dacă l-a apucat o pasă filozofică sau de-acum, că aveam de la zece ani în sus, i se părea că am crescut destul pentru așa ceva.

De cele mai multe ori, vorbele lui pluteau în jur fără să mă atingă, însă se mai întâmpla și să înțeleg perfect ce zice.

— Un tablou e mai mult decât suma părților din care e compus, îmi spunea el, apoi mă lămurea că vaca în sine e oarecare, iar pajiștea e doar iarbă și câteva flori, iar raza care se strecoară printre ramurile copacilor e doar un fascicul de lumină, însă toate la un loc au farmecul lor.

Înțelegeam ce zice, însă nu am simțit așa ceva decât într-una din zile, când mă urcasem în sicomor.

Sicomorul ăla era în vârful dealului de-o veșnicie. Se afla pe un maidan pustiu, vara făcea umbră, iar primăvara adăpostea cuiburi de pasăre. Nouă ne mai servea și de tobogan. Trunchiul se răsucea, creând un fel de spirală, și era tare distractiv să te dai pe el în jos. Mama mi-a zis că probabil copacul suferise o lovitură când era puiet, însă supraviețuise, iar acum, la vreun secol de atunci, era tot acolo, nici că văzuse vreun copac mai mare. „Îți arată ce înseamnă să reziști“, cum a zis ea.

De când eram mă tot jucasem în copac, însă n-am ajuns să mă cațăr pe bune până în clasa a cincea, când m-am urcat să recuperez un zmeu încâlcit între ramuri. Văzusem zmeul plutind liber pe cer, ca apoi să plonjeze sus pe deal, cam pe unde era sicomorul.

Și eu m-am jucat cu zmeie și știu: uneori le pierzi definitiv, iar alteori te așteaptă să le iei din mijlocul drumului.

Unele zmeie sunt cu noroc, altele sunt afurisite. Am avut de ambele feluri și chiar merită să te chinui să recuperezi un zmeu cu noroc.

Ăsta mi se părea un zmeu cu noroc. Nu era cine știe ce șmecherie, era un zmeu clasic, în formă de diamant, cu dungi albastre și galbene. Însă țopăia prietenos prin aer, iar când a plonjat părea mai degrabă obosit, nu răutăcios. Zmeiele afurisite plonjează din răutate. N-au cum să obosească, nici nu rezistă destul cât să se tuflească de tot. Se uită la tine mustăcind din aer, hăt la zece metri de sol, și se prăbușesc ca să se distreze pe seama ta.

Așa că am dat fuga cu Champ până pe strada Collier, iar după ce am cercetat aleea, Champ a lătrat spre sicomor. Când am ridicat ochii am văzut și eu dungile albastre și galbene printre crengi.

Era sus de tot, însă am zis să încerc. M-am prins cu picioarele de trunchi, am tăiat-o pe tobogan și m-am apucat să mă cațăr. Champ mă ținea sub observație, încurajându-mă cu lătrături, și tot așa am ajuns mai sus decât oricând înainte. Însă până la zmeu parcă mai era o veșnicie.

Apoi l-am zărit pe Bryce dând cotul și apropiindu-se de maidan. Și mi-am dat seama după cum se uita în sus că era zmeul lui.

Până la urmă, zmeul ăla era tare cu noroc!

— Poți să te urci așa sus? mi-a strigat el.

— Sigur! i-am răspuns.

Și m-am cățărat din ce în ce mai sus!

Crengile erau trainice și se bifurcau destul cât să te poți cățăra ușor. Cu cât urcam mai sus, cu atât mă minunam mai mult de priveliște. Nu mai văzusem niciodată o asemenea priveliște! Parcă aș fi văzut toate acoperișurile și toți ceilalți copaci din avion. Întreaga lume!

Apoi m-am uitat în jos. La Bryce. Dintr-odată m-a luat ameţeala şi mi s-au înmuiat genunchii. Eram tare departe de pământ!

— Ajungi la el? mi-a strigat Bryce.

Mi-am dres glasul şi am reuşit să-i strig „Nicio problemă!“, apoi m-am străduit să mă concentrez pe dungile albastre şi galbene, să-mi focalizez privirea doar pe ele, cățărându-mă tot mai sus. Într-un final am reuşit să pun mâna pe el, să-l apuc – zmeul era în mâna mea!

Doar că i se încâlcise sfoara între crengile de sus şi nu reuşeam să-l desprind.

— Rupe sfoara! mi-a strigat Bryce şi chiar am reuşit cumva.

După ce am eliberat zmeul, am simţit nevoia să mă odihnesc o clipă. Să-mi refac forţele înainte să o iau în jos. Aşa că, în loc să mă uit în jos, spre pământ, m-am ţinut bine şi mi-am plimbat privirea pe deasupra acoperişurilor.

Atunci am început să-mi uit frica de înălţime şi am avut senzaţia minunată că zbor. Că mă înalţ deasupra pământului şi plutesc printre nori.

Apoi am observat cât de bine mirosea vântul. Mirosea a... raze de soare. A soare, iarbă sălbatică, rodii şi ploaie! Îl tot trăgeam în piept cu nesaţ, umplându-mi plămânii cu cea mai plăcută mireasmă pe care o mirosisem în viaţa mea.

— Ai rămas înţepenită? a strigat Bryce de jos şi mi-am revenit.

Am luat-o cu grijă înapoi, ţinând în mână preţiosul obiect vărgat şi, tot coborând uşurel, îl vedeam pe Bryce cum dă ocol copacului, ţinându-mă sub supraveghere.

Când am ajuns la tobogan, senzaţia îmbătătoare din copac făcea loc sentimentului la fel de îmbătător pe care mi-l dădea prezenţa lui Bryce, doar noi doi.

Doar noi doi!

Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul când i-am întins zmeul. Însă nici n-a apucat să-l ia, că l-am simțit pe Champ în spate, lipindu-și boticul rece și umed de pielea mea.

De pielea mea?!

Mi-am dus mâinile la blugi, în spate, și mi-am dat seama imediat că aveam turul pantalonilor plesnit bine de tot.

Bryce a râs un pic stânjenit, așa că mi-am dat seama că știa, și de data asta *eu* m-am făcut roșie ca racul. Bryce și-a luat zmeul și a fugit, lăsându-mă singură, să-mi fac o idee despre cât de gravă era situația.

Până la urmă am uitat de incidentul jenant cu blugii, însă nu și de priveliște. Mi-am tot amintit cum m-am simțit sus de tot în copac. Voiam s-o văd iar și să mă simt iar ca atunci. Iar și iar.

Cât de curând, mi-a trecut de tot frica de înălțime și mi-am găsit un loc unde-mi plăcea să stau de obicei. Puteam să rămân acolo cu orele, privind doar lumea de sus. Apusurile erau minunate. În unele zile erau violet cu roz, în altele erau de un portocaliu viu, de parcă norii de la orizont ardeau în vâlvătăi.

Într-o asemenea zi am reușit să înțeleg cu inima, nu doar cu capul, ce-mi spusese tata despre cum un întreg este mai mult decât suma părților din care este alcătuit. Priveliștea pe care o vedeam din sicomor era mai mult decât o combinație de acoperișuri, nori, vânt și culori.

Avea un soi de vrajă a ei.

M-am minunat de ceea ce simțeam – aveam un sentiment de modestie și de măreție în același timp. Cum se putea? Cum de simțeam atâta pace și atâta uimire? Cum putea un simplu copac să-mi trezească sentimente atât de complicate? Simțeam cu adevărat că sunt *vie*.

Urcam de câte ori aveam ocazia. Când am intrat la gimnaziu, mă cățăram mai în fiecare zi, pentru că autobuzul

spre școală are stație pe strada Collier, chiar în fața sicomorului.

La început am vrut să văd până unde pot să mă cațăr înainte să tragă autobuzul în stație, însă nu peste mult timp mi-am luat obiceiul să plec de acasă devreme, ca să prind răsăritul, să văd păsărelele zburătăcind prin aer sau cum se strâng ceilalți copii pe trotuar.

Am încercat să-i conving pe copiii care așteptau autobuzul să se cațere cu mine măcar un pic, însă toți mi-au spus că nu vor să se murdărească. Cum să zici nu farmeculuivieții doar ca să nu te mânjești un pic de praf? Nu-mi venea să cred.

Nu i-am zis mamei că mă cățăram în copac. Cum era om mare și cu bun-simț, mi-ar fi zis că e prea periculos. Frații mei nu s-ar fi sinchisit ce făceam, ca toți frații.

Mai era tata. Singurul om care știam că o să mă înțeleagă. Însă tot mă temeam să-i zic. I-ar fi spus mamei și, una-două, s-ar fi ținut amândoi de mine să încetez. Așa că am ținut totul secret și m-am cățărat mai departe, bucurându-mă în singurătatea mea de priveliștea lumii.

Apoi, acum câteva luni, m-am trezit vorbind cu copacul. Am discutat mult și bine amândoi. Când m-am dat jos mi-a venit să plâng. Cum de n-aveam cu cine să discut? Cum de nu aveam și eu un prieten bun, ca toată lumea? Sigur, cunoșteam destui colegi de școală, însă nu aveam pe nimeni apropiat. Nu le-ar fi venit deloc să se cațere în copac. Ca să miroasă soarele.

În seara aia, după cină, tata a ieșit să picteze. În frigul nopții, la lumina becului de pe verandă, a așternut tușele finale ale răsăritului la care lucra.

Mi-am pus geaca și am ieșit să stau cu el, tăcută ca un șoricel.

— La ce te gândești, scumpa mea? m-a întrebat tata după câteva minute.

Deși stătusem de-atâtea ori cu el afară, nu mă mai întrebase niciodată așa ceva. M-am uitat la el amuțită.

— Zi-mi, m-a îndemnat el blând, amestecând două nuanțe de portocaliu.

Am oftat atât de adânc, că m-am mirat și eu.

— Înțeleg de ce vii mereu aici, tată.

A încercat să glumească.

— N-ai vrea să-i explici și maică-tii atunci?

— Serios, tată, acum înțeleg chestia cu întregul care e mai mult decât suma părților.

— Așa deci? Ce s-a întâmplat? Povestește-mi! a zis el oprindu-se din amestecat.

Așa că i-am zis de sicomor. Despre priveliște, culori și vânt, cum simțeam că zbor de la înălțimea aia. Că simțeam un soi de vrajă.

Nu m-a întrerupt deloc, iar după ce i-am mărturisit tot, i-am șoptit uitându-mă la el:

— Nu vrei să te urci cu mine?

S-a gândit mult și bine, apoi a zis zâmbind:

— Nu prea mă mai simt în stare să mă cațăr, Julianna, însă, sigur, o să încerc. Ce zici să mergem în weekend, după ce se luminează bine?

— Minunat!

M-am dus la culcare în culmea bucuriei, că nici nu cred că am pus geană pe geană mai mult de cinci minute în noaptea aia. Mai era un pic și se făcea sâmbătă. Nu mai aveam răbdare!

A doua zi dimineață am fugit în stație mai devreme decât de obicei și m-am urcat în copac. Am apucat să văd cum se înalță soarele prin nori, aruncând văpăi lungi de la un capăt al lumii la celălalt. Tocmai când enumeram în minte tot ce voiam să-i arăt tatei, am auzit un zgomot de jos.

Când m-am uitat, am văzut două camioane parcate chiar sub mine. Ditamai camioanele. Unul avea o remorcă lungă

și goală, iar celălalt avea o nacelă – o platformă din aia din care se lucrează la cablurile de curent și stâlpii de telefon.

Patru inși discutau între ei, bând din termosuri, și mi-a venit să le strig: „Mă scuzați, dar n-aveți voie să parcați aici... E stație de autobuz!“ Însă nici n-am deschis gura, că unul din ei s-a apucat să descarce unelte din remorca unui camion. Mănuși. Frânghii. Un lanț. Căști antifonice. Apoi drujbe. Trei drujbe.

Tot nu m-am prins. Mă tot uitam în jur, întrebându-mă ce voiau să taie. Apoi a sosit unul dintre copiii care mergeau de obicei cu autobuzul și a intrat în vorbă cu ei, iar după câteva clipe m-a arătat cu degetul.

— Hei! mi-a strigat unul din inși. Mai bine cobori de-acolo. Trebuie să ne-apucăm de tăiat.

M-am ținut ca lumea de creangă – dintr-odată am simțit că sunt gata să pic.

— Copacul? am reușit să icnesc.

— Da, hai, coboară.

— Bine, dar cine v-a pus să-l tăiați?

— Proprietarul! mi-a strigat el.

— Bine, dar *de ce*?

Eram eu la zece metri în aer, însă l-am văzut cum se strâmbă.

— Pentru că își face casă și copacul ăsta e pus unde nu trebuie. Coboară odată, fato, trebuie să ne-apucăm de muncă!

Deja se strânseseră mai toți copiii în stație. Nu-mi ziceau nimic, se uitau doar la mine și din când în când discutau între ei. Apoi a apărut și Bryce, așa că mi-am dat seama că venea autobuzul. M-am uitat peste acoperișuri și l-am zărit, era la nici patru străzi de noi.

M-am speriat rău de tot. Nu știam ce să fac! Nu puteam să plec și să-i las să taie copacul!

— Nu puteți să-l tăiați! am strigat. Nu puteți și gata!

— Mai am puțin și sun la poliție, a zis unul din inși clătinând din cap. Ești pe proprietatea cuiva și ne sabotezi munca pentru care suntem plătiți. Cobori odată sau tăiem copacul cu tine cu tot?

Autobuzul era la trei străzi de noi. Nu mai lipsisem de la școală decât pe caz de boală, însă știam în sinea mea că o să ratez autobuzul.

— N-aveți decât să-l tăiați cu mine cu tot! am strigat.

Apoi mi-a venit o idee. Dacă ne urcam toți în copac, n-aveau cum să-l taie. Trebuiau să asculte!

— Hei, voi! le-am strigat colegilor. Urcați-vă și voi în copac! N-au cum să-l taie dacă ne urcăm toți! Marcia! Tony! Bryce! Haideți, nu-i lăsați!

Stăteau toți și se uitau la mine.

Autobuzul era de-acum la o stradă de noi.

— Haideți, vă rog! Nu trebuie să vă urcați până sus. Doar un pic acolo. Vă rog!

Autobuzul a tras huruind în fața camioanelor, iar când s-au deschis ușile, unul dintre colegi s-a urcat.

Nu prea-mi mai amintesc ce a urmat. Știu că s-au strâns vecinii și poliția, cu portavoce în mâini. Au venit și pompierii, plus un tip care zicea că e copacul lui, ce naiba, aș face bine să mă dau odată jos.

Cineva s-a dus după mama, care s-a rugat plângând de mine, ceea ce nu părea să-i stea în fire, ca mamă cu bun-simț ce era, însă tot n-am coborât. Nu voiam să mă dau jos și pace.

Apoi l-am văzut pe tata venind în trombă. A sărit din camionetă și, după ce a discutat câteva minute cu mama, l-a convins pe tipul din camionul cu nacela să-l ridice până la nivelul meu. Atunci totul s-a terminat. M-am pus pe plâns încercând să-l conving să privească acoperișurile, însă n-a vrut. A zis că pentru nicio priveliște nu merită să-și știe fetița în pericol.

M-a luat jos și m-a dus acasă, însă nu puteam să stau acolo. Nu suportam zgomotul drujbelor care ajungea la noi de departe.

Așa că tata m-a luat cu el la muncă și am stat plângând în camionetă cât construia el un zid de cărămizi.

Cred că am plâns două săptămâni la rând. Bine, m-am dus la școală și mi-am văzut cât puteam de viață, însă n-am mai luat autobuzul. Am început să merg cu bicicleta, ocolind ca să nu trebuiască s-o iau pe strada Collier. Pe lângă mormanul de rumeguș care fusese pe vremuri cel mai maiestuos sicomor din lume.

Apoi, într-o seară, când mă încuiasem în cameră, a venit tata la mine, ținând în mână un obiect înfășurat în prosop. Mi-am dat seama că e un tablou pentru că așa își transportă cele mai importante lucrări când le expune în parc. S-a așezat lăsând tabloul pe podea, în fața lui.

— Întotdeauna mi-a plăcut copacul tău, mi-a zis. Chiar dinainte să-mi zici de el.

— Of, tată, nu-i nimic, o să uit de el.

— Nu, Julianna, n-o să uiți.

— Era un copac oarecare, am zis plângând.

— Nu vreau să-ți vâri în cap o asemenea idee. Amândoi știm că nu e adevărat.

— Bine, tată, dar...

— Ai numai o clipă răbdare, bine? a zis el trăgând aer în piept. Vreau să nu uiți niciodată ce a însemnat copacul acela. Vreau să-ți amintești cum te-ai simțit acolo sus.

După o clipă de ezitare, mi-a întins tabloul.

— Așa că am făcut ceva special pentru tine.

Când am desfăcut prosopul, am dat cu ochii de copacul meu. Minunatul meu sicomor maiestuos. Între crengile lui pictase văpăile răsăritului, parcă simțeam pe piele adierea vântului. Iar sus în vârf era o fetiță micuță, care privea

în depărtare, cu obrajii îmbujorați de vânt. De bucurie. De vrajă.

— Nu plânge, Julianna. Vreau să te ajute, nu să-ți facă rău.

Mi-am șters lacrimile de pe obraji și mi-am tras zdravăn nasul.

— Mulțumesc, tati, am zis înecată. Mulțumesc.

Am pus tabloul pe peretele din fața patului. E imaginea cu care mă trezesc dimineața și adorm seară de seară. Iar acum, că pot s-o privesc fără să mă apuce plânsul, nu văd doar copacul și cum era când stăteam între crengile lui.

Văd chiar ziua în care am început să privesc altfel viața.

BRYCE

Cot-cot-cotcodac!

Mi-e frică de ouă. Și de găini mi-e frică. N-ai decât să râzi de mine, frate, vorbesc cât se poate de serios.

Totul a început în clasa a șasea, cu niște ouă.

Și un șarpe.

Și frații Baker.

Pe frații Baker îi cheamă Matt și Mike, însă nici acum nu știu care-i unul și care-i celălalt. Chiar dacă nu sunt gemeni, arată și vorbesc cam la fel și sunt amândoi colegi cu Lynetta, așa că poate că unul dintre ei a rămas repetent.

Deși nu văd ce prof s-ar învoi să-l aibă pe oricare din nebunii ăia ca elev doi ani la rând.

În fine, Matt și Mike m-au învățat că șerpii se hrănesc cu ouă. Iar când zic că se hrănesc cu ouă, înțeleg că le înghit crude, cu coajă cu tot.

Probabil că nu mi-ar fi ajuns deloc la cunoștință această informație din domeniul reptilelor dacă nu ar fi fost Lynetta. Lynetta e topită toată după Skyler Brown, care stă la vreo trei străzi de noi, și se duce când poate acolo, să se uite cum bate la tobe. *Bum, bum, poc*, ce să zic, puțin îmi păsa mie de așa ceva, știi? Însă apoi Skyler și frații lui Juli și-au tras o formație cu titlul de Pișăciosul Misterios.

Când a auzit mama, s-a ambalat toată.

— Ce părinți își lasă copiii într-o formație cu numele de Pișăciosul Misterios? E execrabil. E dezgustător!

— Tocmai asta e și ideea, mamă, a încercat Lynetta s-o lămurească. Nu contează deloc. Vor să calce toate babele și moșii pe nervi.

— Adică mă faci babă, domnișoară? Chiar că mă calci pe nervi!

Lynetta a ridicat din umeri, în semn că n-avea decât să înțeleagă ce vrea.

— Până aici! Du-te la tine în cameră, s-a răstit mama.

— De ce? s-a răstit și Lynetta. N-am zis nimic.

— Știi foarte bine de ce. Du-te și schimbă-ți atitudinea, domnișoară!

Așa că Lynetta s-a trezit pedepsită ca o adolescentă ce era, iar de atunci, când întârzia mai mult de două minute, mama mă trimitea la Skyler s-o chem acasă. S-o fi jenat Lynetta de mine, dar eu mă jenam și mai rău. Eu eram încă în primară, iar băieții din Pișăciosul Misterios erau la liceu. Erau mari de-acum, în țoalele lor, și-i auzea tot cartierul cântând la chitarele lor electrice, pe când eu arătam de parcă mă întorceam de la școala de duminică.

Mă pierdeam așa de rău, mai că chițăiam când să-i zic Lynettei că trebuie să vină la masă. Chițăiam pe bune. Însă după o vreme formația a renunțat la partea de mister, iar Pișăciosul și ai lui s-au învățat cu mine. În loc să se uite urât, au început să mă ia cu: „Ia vino-coa', frățioare!“ și „Hey, Brycie băiatule, cânți cu noi?“

Și așa am ajuns în garajul lui Skyler Brown, între mai mulți băieți de liceu care se uitau cum înghite un boa ouă. Cum deja îl văzusem hăpăind un șobolan în camera fraților Baker, Pișăciosul își pierduse din elementul de surpriză. Plus că m-am prins că-mi pregătiseră expre tot

spectacolul ăla ca să mă sperie și chiar nu voiam să le ofer satisfacția asta.

N-a fost deloc ușor însă, te ia cu fiori să vezi un șarpe cum înghite un ou, deși nu te-ai aștepta. Boa a căscat o ditamai gura, a sorbit oul și *gogâlț*! L-am văzut cum îi alunecă pe gâtlej.

Însă nu s-a terminat aici. După ce șarpele a hăpăit trei ouă, Matt-sau-Mike m-a întrebat:

— Ei, Brycie băiatule, cum crezi că le digeră?

Am ridicat din umeri, încercând să nu mă pun pe chițăit.

— Cu ajutorul sucului gastric?

A clătinat din cap și s-a făcut că-mi mărturisește un secret:

— Îi trebuie un copac. Sau un picior. Nu i-l oferi pe-al tău? m-a întrebat el rânjind.

M-am dat un pic înapoi. Parcă vedeam cum se chinuie dihania să-mi înfulece piciorul dintr-o înghițitură, ca să-și schimbe gustul de ouă.

— N... nu!

A râs arătând spre boa, care șerpuia prin încăpere.

— A, păcat. O ia în cealaltă parte. O să se urce pe pian!

Pian?! Ce șarpe era ăsta? Cum suporta soră-mea să stea în aceeași încăpere cu demenții ăștia? M-am uitat la ea și, cu toate că se prefăcea că n-are nicio problemă cu șarpele, o știu eu pe Lynetta, era super-dezgustată de ce vedea.

Șarpele s-a încolăcit de vreo trei ori pe piciorul pianului, apoi Matt-sau-Mike a ridicat mâinile și a zis:

— Șșș! Șșș! Tăcere. Începe!

Șarpele a înmărmurit o clipă, apoi s-a încordat. Iar când s-a încordat, am auzit cum îi trosnesc ouăle în stomac.

— Vai, ce scârbos! s-au plâns fetele.

— Ce chestie, frate! au făcut băieții.

Mike și Matt s-au uitat unul la celălalt zâmbind larg și au zis:

— Masa e servită!

Am încercat să mă prefac neafectat de șarpe, însă de fapt am început să am coșmaruri cu șarpele ăla înghițind ouă. Și șobolani. Și pisici.

Și pe mine.

Apoi a început coșmarul pe bune.

Într-o dimineață, la vreo două săptămâni după ce văzusem boa în garajul lui Skyler, mă trezesc cu Juli la ușa noastră, ducând în mâini ce crezi? O jumătate de duzină de ouă.

— Bună, Bryce! îmi zice ea țopăind de nerăbdare de parcă era Crăciunul. Îi mai știi pe Abby, Bonnie, Clyde și Dexter? Eunice și Florence?

Mă uitam lung la ea. Parcă pe renii lui Moș Crăciun îi chema altfel.

— Știi tu... puii mei de găină? Pe care i-am crescut pentru târgul de științe de anul trecut?

— A, da. Cum era să uit?

— Au făcut ouă! a zis ea vârându-mi cofrajul în mâini. Poftim! Pentru tine și familia ta.

— A. Ăă, mersi, am zis și am închis ușa.

Chiar îmi plăceau mult ouăle pe vremuri. Mai ales jumări, cu bacon și cârnați. Însă, și fără micul incident cu șarpele, puteam să jur că ouăle alea o să mi se pară scârboase și gata. Ouăle erau de la găinile care înainte fuseseră puii ieșiți din ouăle incubate de Juli Baker pentru târgul de științe din clasa a cincea.

Cum îi era felul, Juli a dominat întregul târg cu un proiect care consta în monitorizarea unor ouă. Frate, nu prea ai ce să raportezi când ții ouă la incubat. Ai un bec, un incubator, niște fâșii de ziar și gata. Cu asta s-a terminat.

Juli însă a reușit să scrie o prezentare groasă de două degete, bașca mai multe diagrame și grafice – din alea cu linii, cu bare și cu secțiuni de sferă – despre activitatea ouălor. A ouălor!

A reușit de asemenea să sincronizeze ieșirea puilor din ouă exact în seara dinaintea târgului. Cum se poate așa ceva? Eu am venit cu un vulcan în plină erupție, la care am muncit de mi-au sărit capacele, și lumea nu se sinchisește decât de puii lui Juli și cum își croiesc cu ciocurile o cale de ieșire din găoacea lor. Chiar m-am dus să mă uit și eu și – cât se poate de obiectiv îți zic – a fost o mare plictiseală. Au ciocănit cu pliscurile în coajă cinci secunde și, apoi, cinci minute n-au mai făcut nimic.

Am apucat și s-o aud pe Juli trăncănind în fața juriului. Avea un arătător – îți vine să crezi? Nu un creion sau ceva, ci un arătător *telescopic*, care-i permitea să se întindă peste incubator și să ciocănească într-un grafic sau o diagramă anume, explicând cât de palpitant e să urmărești cum evoluează niște ouă douăzeci și unu de zile. Doar o costumație de găină îi mai lipsea ca să se dea cu totul în petic și pot să jur, frate, că ar fi venit îmbrăcată așa dacă i-ar fi trecut prin cap.

Dar, în fine, mi-a trecut. Așa era Juli și pace, nu? Însă uite că peste un an mă trezesc cu un cofraj de ouă de casă în mâini. Și tocmai când mă străduiesc să nu mă enervez iar amintindu-mi de prostia ei de proiect premiat cu fundiță albastră, o văd pe mama că scoate capul din hol și îmi spune:

— Cine era, dragă? Ce-ai acolo? Ouă?

După fața ei îmi dădeam seama că de-abia așteaptă să facă niște ouă jumări.

— Da, am zis și i le-am întins. Însă eu vreau cereale.

A deschis cofrajul și l-a închis înapoi zâmbind.

— Ce drăguț! a zis. Cine le-a adus?

— Juli. Ea le-a crescut.

— Le-a crescut?

— Bine, sunt de la puii ei de găină.

— A, a făcut ea și zâmbetul a început să-i pălească nițel când a deschis iar cofrajul. Serios? Nu știam că ține... pui.

— Mai știi? Tu și tata v-ați uitat o oră cum ies puii din găoace anul trecut, la târgul de științe.

— Păi, și de unde știm că nu-i niciun... pui în ouăle astea?

— Cum ziceam, am răspuns, eu mănânc cereale.

Toată lumea a mâncat cereale, însă s-a discutat numai despre ouăle alea. Tata zicea că n-au nimic – când era mic mâncase ouă proaspete de fermă și erau delicioase. Mama însă nu putea să-și scoată din cap ideea că s-ar putea să dea peste un pui mort când spărgea vreun ou și tot așa au ajuns să discute despre rolul cocoșului – și chiar n-aveam chef să ascult așa ceva cât îmi mâncam bolul de Cheerios.

— Dacă aveau un cocoș nu credeți c-am fi aflat până acum? a întrebat Lynetta într-un final. C-ar fi aflat tot cartierul?

Hmm, am făcut toți, avea dreptate. Însă atunci se trezește și mama să spună:

— Poate l-au dresat să nu mai cânte. Știi, cum se dresează câinii să nu latre?

— Un cocoș dresat, zice tata de parcă n-a mai auzit în viața lui prostie mai mare.

Apoi, când se uită la mama, își dă seama că mai bine îi cântă în strună cu cocoșul ei dresat în loc să râdă de ea.

— Hmmm, zice. N-am mai auzit de așa ceva, dar cine știe?

— Atunci de ce nu-i întrebați direct? îi spune Lynetta mamei ridicând din umeri. Sun-o pe doamna Baker s-o întrebi.

— A, face mama. N-aș vrea să-i suspectez ouăle de ceva. Nu prea pare politicos, nu?

— Întreabă-i pe Matt sau pe Mike, îi zic eu Lynettei.

— Ei, taci, mă repede ea strâmbându-se.

— Ce-i? Ce-am făcut de data asta?

— N-ai observat că nu mă mai duc pe-acolo, neghiobule?

— Lynetta! face mama.

De parcă n-o mai auzise niciodată vorbindu-mi așa sau mai știu eu ce.

— Păi, chiar e! Cum să nu observe?

— Chiar voiam să te întreb, dragă. S-a întâmplat ceva?

Lynetta se ridică și-și împinge cu putere scaunul sub masă.

— De parcă ți-ar păsa, strigă ea și o ia valvârtej spre camera ei.

— Hopa, face tata.

— Pardon, zice mama și se duce pe hol după Lynetta.

— Ei, fiule, zice tata după ce pleacă mama, ce-ar fi s-o întrebi tu pe Juli?

— Tată!

— E o întrebare nevinovată, Bryce. Ce rău îți face?

— O să mă țină juma' de oră cu explicațiile!

— Ești băiat, n-ar trebui să-ți fie așa frică de o fată, zice el după ce mă studiază o clipă.

— Nu mi-e *frică* de ea...!

— Ba eu cred că ți-e.

— Tată!

— Serios, fiule. Vreau să vii cu un răspuns la noi. Înfruntă-ți frica și vino cu răspunsul.

— Adică dacă au vreun cocoș?

— Exact. Se ridică și zice mai departe, curățându-și bolul cu cereale: Trebuie să plec la lucru și tu la școală. Diseară îmi dai raportul.

Minunat. Absolut minunat. Deja îmi începusem ziua cu stângul. Însă la școală, când i-am povestit lui Garrett ce s-a întâmplat, a zis ridicând din umeri:

— Păi, doar stă peste drum de voi, nu?

— Da, și ce?

— Păi, du-te să arunci o privire peste gard.

— Adică să spionez?

— Sigur.

— Bine, dar... de unde știu care e cocoș și care găină?

— Cocoșii sunt... ce știu eu... mai mari. Și au mai multe pene.

— Pene? Adică tre' să mă apuc să le număr penele?

— Nu, prostule! Maică-mea zice că masculii sunt întotdeauna mai răsăriți. Însă nu știu dacă e valabil și pentru tine, zice el râzând.

— Mersi. Hai că m-ajuți mai mult de-o grămadă, frate. Îți mulțumesc din suflet.

— Uite cum stă treaba, cocoșii sunt mai mari și au penele mai colorate. Știi, alea lungi de la coadă? Sunt mai roșcați sau mai negri sau cum or fi ei. Și nu le crește o chestie roșie, ca de cauciuc, pe cap? Și încă una pe gât, parcă, nu? Da, cocoșii au tot felul de cauciucuri roșii prin zona feței.

— Așa deci, vrei să m-apuc să caut pene mari și cauciucuri roșii peste gard.

— Bine, dacă stau să mă gândesc, și găinile au chestia aia roșie de cauciuc. Însă nu-ți sare în ochi la fel de tare.

Mi-am dat ochii peste cap, gata să-i zic „Las-o baltă, mai bine o-ntreb pe Juli", însă el face:

— Vin cu tine dacă vrei.

— Pe bune?

— Da, băi, pe bune.

Și uite-așa, frate, am ajuns să spionez cu Garrett Anderson curtea din spate a Bakerilor, peste gard, la trei jumate

după-masă. Nu mă dădeam în vânt după asemenea misiuni secrete, însă trebuia să-i dau raportul tatei la cină.

Am mai ajuns și repede. Când a sunat clopoțelul am luat-o la goană amândoi prin curtea școlii, mă gândeam că dacă ajungem iute la Bakeri apucăm să ne uităm și s-o tăiem înainte să se apropie Juli de casă. Nici nu ne-am dus să ne lăsăm ghiozdanele. Am luat-o drept pe străduță și ne-am apucat să spionăm.

De fapt, nu trebuie să te uiți neapărat *peste* gardul Bakerilor. Și prin el se vede destul de bine. Însă Garrett tot scotea capul de la cutie, așa că m-am gândit să-l imit, deși îmi dădeam seama în sinea mea că nu Garrett stătea în cartierul ăla, ci eu.

În curte era ditamai dezordinea. Ce să zic, mare surpriză. Boscheții scăpaseră de sub control, într-o parte era un soi de coteț improvizat din lemn și sârmă, iar pe jos nu era deloc iarbă, ci pământ fertilizat la greu.

Garrett a observat primul câinele tolănit pe veranda acoperită, între două scaune pliante ca vai de ele.

— Crezi c-o să ne facă probleme? întreabă el arătându-l cu degetul.

— N-o să aibă timp de așa ceva! Unde sunt prostiile alea de pui?

— Probabil în coteț, zice el, ia o piatră de pe jos și o azvârle în șandramaua aia de placaj și sârmă.

La început auzim doar fâlfâit de aripi, însă apoi iese o orătanie să se agite. Nu e prea departe, așa că-i vedem penele și chestiile roșii de cauciuc.

— Ei? îl întreb. E cocoș?

— Mi se pare un pui, zice el ridicând din umeri.

— De unde știi?

— Pur și simplu, zice el ridicând iar din umeri.

Ne uităm o clipă cum scurmă în pământ, apoi întreb:

— Ce-i o găină de fapt?

— O găină?

— Da. Există cocoși, pui și găini. Ce-i o găină?

— E una din alea, zice el arătându-mi în curtea Bakerilor.

— Atunci ce-i un pui?

Se uită la mine de parcă m-am scrântit la cap.

— Ce tot zici acolo?

— Puii! Ce-i aia pui?

Garrett se dă mai în spate și-mi zice:

— Brycie băiatule, o iei razna. Ăla e un pui!

Se apleacă să mai ia o piatră și tocmai e gata s-o arunce când se dă într-o parte ușa glisantă care dă în veranda din spate și iese Juli.

Ne lăsăm amândoi la pământ.

— Când a ajuns acasă? zic în timp ce ne zgâim la ea prin gard.

— Cât ai bătut tu câmpii despre puii ăștia. Hei, chiar ne convine, îmi șoptește el. Are un coș la ea, nu? Probabil a ieșit să culeagă ouă.

Mai întâi a apucat-o dragul de potaia aia puricoasă a ei. S-a lăsat lângă ea și și-a lipit fața de botul ei, a ciufulit-o, a mângâiat-o, a strâns-o în brațe și a tot lăudat-o o groază. Când a lăsat-o în sfârșit să se culce la loc, a trebuit să se oprească și să-i gângurească ceva orătaniei pe care o speriase Garrett, iar apoi s-a pus pe cântat. Cânta. Cât o ținea gura, cică: „*I've got sunshine on a cloudy day. When it's cold outsi-ye-yide, I've got the month of May. I guess you'd say, what can make me feel this way? My girls. Talkin' 'bout my gir-ur-rls...*“[1] Apoi se uită prin coteț gângurind mai departe:

[1] După celebra melodie „My Girl“ din 1964 a formației The Temptations (n. tr.).

— Bună, Flo! Bună ziua, Bonnie! Ieși de acolo, puișor!

Coteţul era prea mic să intre în el. Era mai degrabă un mini-șopron în care până și câinele ei cu greu ar fi reușit să se vâre. Însă se dă oare Juli Baker bătută? Nu. Se lasă în patru labe și se avântă înăuntru. Puii năvălesc toți afară, cotcodăcind și fluturând din aripi și, cât ai bate din palme, se umple curtea de orătănii, iar din Juli nu se mai vede decât o pereche de pantofi plini de găinaţ.

În schimb, se aude mai departe. S-a apucat să lălăie în coteţ: „*I don't need money, no fortune or faaa-ya-yame. I got all the riches, baby, anyone can clame. Well, I guess you'd say, what can make me feel this way? My girls. Talkin' 'bout my little gir-ul-rls, my girls...*"

De-acum uitasem să mă mai uit după chestii roșii de cauciuc și pene. Mă uitam la tălpile lui Juli Baker și mă întrebam cum poți să fii atât de fericit când ai de râmat într-un coteţ dărăpănat de găini, cu pantofii plini de găinaţ.

Garrett m-a întors la ale noastre.

— Toți sunt pui, zice el. Ia uită-te.

Mi-am întors privirea de la pantofii lui Juli și m-am apucat să studiez orătăniile. Mai întâi m-am apucat să le număr. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Erau toate. Cum era să uit că a clocit șase pui? Doar bătuse toate recordurile în școală – auzise tot comitatul de opera ei.

Însă nu prea știam cum să-l întreb pe Garrett ce vrea să zică. Da, bine, erau pui, însă ce însemna asta? Chiar n-aveam chef să mă repeadă iar, însă tot nu înţelegeam. Până la urmă l-am întrebat:

— Adică nu-i niciun cocoș?

— Te-ai prins.

— De unde știi?

— Cocoșii sunt ţanțoși, a zis el ridicând din umeri.

— Ţanțoși.

— Exact. Și uite, niciunul n-are pene lungi. Și nici cine știe ce chestii roșii de cauciuc. Da, a încuviințat el. Sunt clar pui toți.

În seara aia taică-meu a trecut direct la subiect.

— Ei, fiule, ai îndeplinit misiunea? a întrebat el înfigând furculița într-un morman de *fettuccine* și rotind-o apoi.

M-am înfipt și eu în tăieței, cu un zâmbet.

— Aha, am făcut îndreptându-mă bine de spate ca să-i dau vestea. Sunt pui toți.

Furculița i-a înțepenit în mână.

— Așa, și?

Ceva scârțâia, îmi dădeam seama, însă ce?

— Și ce? am zis încercând să zâmbesc mai departe.

A lăsat furculița și s-a uitat lung la mine.

— Asta ți-a zis? Că sunt toate găini?

— Păi, nu chiar.

— Atunci ce ți-a zis mai exact?

— Ăă... nu mi-a zis nimic mai exact.

— Cum adică?

— Adică m-am dus să mă uit cu ochii mei.

Chiar m-am prefăcut că făcusem cine știe ce ispravă, însă n-a mușcat din momeală.

— N-ai întrebat-o?

— N-a fost nevoie. Garrett se pricepe la orătănii, așa că ne-am dus să aflăm singuri.

Lynetta a terminat de curățat cei șapte tăieței și jumătate din farfurie de sosul Romano, apoi s-a întins după sare, strâmbându-se la mine.

— Orătanie ești tu.

— Lynetta! a zis mama. Vorbește frumos.

Lynetta s-a oprit din scuturatul solniței.

— Mamă, s-a dus să spioneze. Te-ai prins? S-a dus și s-a uitat peste gard. Adică n-ai nicio problemă cu asta?

Mama s-a întors atunci spre mine.

— Bryce? E adevărat?

Acum că toată lumea se zgâia la mine, a trebuit să-mi salvez onoarea.

— De ce faceți atâta caz? Mi-ai zis să aflu ce-i cu puii ei și am aflat!

— *Cot-cot-cotcodac!* mi-a șoptit soră-mea.

Taică-meu tot nu mânca.

— Și ai aflat de fapt, a zis el apăsat, că sunt toți... pui.

— Exact.

A oftat, a luat o gură de tăieței și a mestecat mult și bine.

Am simțit că mă duc la fund de-acum, deși nu înțelegeam de ce. Așa că am încercat să mă salvez zicând:

— N-aveți decât să mâncați ouăle, eu unul nu mă ating de ele, ca să știți.

Mama se uită când la mine, când la tata mâncându-și salata – îmi dau seama că așteaptă să zică el ceva de aventurile mele în misiunea de spionaj prin vecini. Însă, cum el rămâne tăcut mai departe, își drege glasul și mă întreabă:

— Cum așa?

— Pentru că au... bine, au... nu știu cum să mă exprim mai drăguț.

— Exprimă-te cum îți vine, mi-o taie tata.

— Păi, au, știți, au excremente peste tot în curte.

— Vai, ce scârbos! zice soră-mea trântind furculița pe masă.

— Adică găinați? întreabă mama.

— Da. N-au nici măcar niște iarbă. Numai pământ și, știți voi, căcăreze de pui. Puii se plimbă și ciugulesc prin el și...

— Vai, ce scârbos! se plânge Lynetta.

— Păi, așa e și gata!

Lynetta se ridică zicând:

— Cum să mai mănânc după ce-am auzit așa ceva?

Și iese valvârtej din cameră.

— Lynetta! Trebuie să mănânci ceva, strigă mama după ea.

— Ba nu! îi strigă Lynetta, apoi își vâră înapoi capul în sufragerie zicând: Să nu te aștepți să pun gura pe ouăle alea, mamă. N-ai auzit de salmonelă?

Lynetta o ia mai departe pe hol, iar mama face întorcându-se spre tata:

— Salmonelă? Crezi că au salmonelă?

— Nu știu, Patsy. Eu acum îmi fac griji că avem un fiu fricos.

— Fricos? Rick, te rog. Bryce nu e deloc așa. E un copil minunat, care...

— Care se teme de o *fată*.

— Tată, nu mă tem de ea, doar mă calcă pe nervi!

— De ce?

— Știi doar de ce! Și pe tine te calcă pe nervi. Se dă tot timpul în spectacol!

— Bryce, eu ți-am cerut să-ți învingi frica, însă tu doar ai cedat. Ar fi ceva dacă ai fi îndrăgostit de ea. Chiar ai de ce să te temi dacă iubești pe cineva, însă situația asta e de-a dreptul jenantă. Ce dacă vorbește prea mult și se entuziasmează prea tare din nimica toată? Mergi la ea, află răspunsul și du-te la ale tale. Ține-i piept o dată-n viață, ce Dumnezeu!

— Rick... zice mama. Rick, calmează-te. Chiar a aflat ce l-ai pus să afle...

— Ba nu!

— Cum adică?

— Îmi zice că sunt toți pui! Sigur că sunt toți pui! Întrebarea e câte găini și câți cocoși au.

Atunci parcă am auzit cum îmi cade fisa și chiar m-am simțit tare nătăfleț, ce mai. Sigur că era dezgustat. Eram un nătărău! Toți erau pui... corect! Garrett făcea doar pe cunoscătorul în materie și de fapt habar n-avea de nimic! De ce m-am luat după el?

Însă de-acum era prea târziu. Taică-meu era convins că sunt un fricos, așa că, pentru a mă scoate din ale mele, a hotărât să mă trimită cu cofrajul de ouă la Bakeri, să le zic că nu mâncăm ouă sau că suntem alergici sau mai știu eu ce.

Atunci se vârâ și maică-mea în vorbă:

— Bine, dar ce-l înveți de fapt, Rick? Doar nu e adevărat. Dacă le dă înapoi, n-ar fi mai bine să le zică adevărul?

— Că ți-e frică să nu te intoxici cu salmonelă?

— Eu? Tu nu-ți faci deloc griji?

— Nu asta contează acum, Patsy. Contează că nu vreau să am un fiu laș!

— Și îl înveți să mintă?

— Bine. Atunci aruncă-le și gata. Însă de-acum, când dai ochii cu tigroaica aia mică, vreau s-o privești drept în ochi, ai auzit?

— Da, domn'e.

— Bine atunci.

Vreo opt zile am scăpat de povestea asta. Apoi iar m-am trezit cu ea la șapte dimineața, țopăind de încântare la noi pe verandă, cu cofrajul în mâini.

— Bună, Bryce! Poftim.

Am încercat să mă uit în ochii ei și să-i zic „Nu, mulțumesc", însă părea atât de fericită și încă nu mă dezmeticisem destul să dau piept cu tigroaica. Mi-a vârât noul cofraj în mâini și până la urmă le-am aruncat la găleata din bucătărie până să coboare taică-meu la micul dejun.

Și tot așa doi ani. Doi ani la rând! Până la urmă mi-a intrat pur și simplu în obicei. Pândeam la ușă să vină Juli și-i deschideam înainte să ciocănească sau să sune, după care îngropam ouăle în găleata de gunoi înainte să apară taică-meu.

Apoi, într-o zi am dat-o în bară. Juli nu prea mai apărea oricum, era cam pe la vremea când au tăiat sicomorul, însă într-una din dimineți s-a înființat brusc la ușa noastră să ne livreze ouăle. Le-am luat ca de obicei și m-am dus să le arunc, tot ca de obicei. Însă găleata de gunoi era atât de plină, că nu mai aveam unde să îndes cofrajul, așa că l-am pus deasupra, am luat găleata și am ieșit repede pe ușă, s-o golesc la tomberonul din față.

Ei, și cu cine dau nas în nas pe verandă, stând acolo ca o stană de piatră?

Puicuța cu ouăle.

Era să vărs gunoiul pe toată veranda.

— Ce mai faci aici? am întrebat-o.

— Nu... nu știu. Mă... gândeam doar.

— La ce?

Eram disperat. Trebuia să-i abat cumva atenția. Să trec de ea cu gunoiul până nu observă ce anume țin acolo, chiar deasupra.

Și-a ferit privirea de parcă se rușinase. Juli Baker să se rușineze? N-o credeam în stare de-așa ceva.

În fine. Atunci s-a ivit ocazia perfectă să trag repede o revistă jilavă peste cofrajul cu ouă, așa că am profitat la maximum, frate. Apoi am încercat s-o iau la picior, până la tomberonul dintr-o parte a curții, însă ea mi-a tăiat calea. Pe bune. Mi s-a pus în cale și a întins brațele, ca un portar de fotbal.

Apoi s-a luat după mine și iar mi s-a pus în cale.

— Ce s-a întâmplat? mă descoase ea. S-au spart?

Perfect. Cum de nu m-am gândit?

— Da, Juli, i-am răspuns. Îmi pare tare rău.

Însă în sinea mea mă rugam să ajung odată la tomberon.

Dumnezeu adormise probabil în post. Juli mi-a luat găleata și a scos micul cofraj cu neprețuitele ei ouă – pe loc și-a dat seama că n-aveau nimic. Nu erau crăpate câtuși de puțin.

Cât am aruncat eu gunoiul, a rămas încremenită, cu ouăle în mâini.

— De ce le-ai aruncat? m-a întrebat ea, cu o voce pe care nici nu i-o recunoșteam.

Era pierită. Și tremurătoare.

Așa că i-am zis că ne temem să nu ne intoxicăm cu salmonelă de la mizeria din curtea ei și că n-am vrut s-o jignim deloc. I-am zis-o de parcă noi aveam dreptate și ea nu, însă de fapt m-am simțit tare prost. Un prost cu moacă de găină.

Atunci îmi zice că mai multe vecine cumpără ouă de la ea. Pe bani! Până să-mi revin eu din șoc, ea deja făcuse toate calculele în minte.

— Îți dai seama că am pierdut o sută și ceva de dolari pentru că ți-am făcut cadou atâtea ouă?

După care o taie pe stradă cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Oricât mi-am repetat că nu-i cerusem deloc să-mi aducă ouă – doar nu i-am zis nici că le vrem, nici că ne trebuie și nici că ne plac –, adevărul era că n-o mai văzusem niciodată pe Juli plângând. Nici când își rupsese brațul la ora de sport, nici când o necăjeau colegii și nici când o lăsau frații ei baltă. Nici măcar când tăiaseră sicomorul. Mă gândesc că a plâns de fapt, numai că eu n-o văzusem. Eu rămăsesem cu impresia că Juli Baker e prea dură ca să plângă.

M-am dus în cameră să-mi fac ghiozdanul, simțindu-mă cel mai mare nemernic de pe planeta asta. Mai bine de doi ani am tot aruncat ouă pe furiș, m-am ferit atât de ea, cât și de taică-meu – ce fel de om mai eram și eu? De ce n-am putut să-i zic verde-n față: „Nu, mersi, nu le vreau, nu-mi trebuie, nu-mi plac deloc... Dă-le șarpelui, bine?“ Ceva, orice!

Oare chiar mă temeam să n-o jignesc?

Sau mă temeam de *ea*?

JULIANNA

Ouăle

După ce au tăiat sicomorul, parcă totul s-a prăbușit. A murit Champ. Iar apoi am aflat de ouă. Lui Champ i-a venit pur și simplu vremea și, deși încă mi-e dor de el, cred că mi-am revenit mai ușor după moartea lui decât după ce am aflat adevărul despre ouă. Tot nu-mi vine să cred de faza cu ouăle.

În cazul nostru, ouăle au fost mai întâi, nu găinile, însă câinele a fost și mai întâi. Într-o seară, când aveam șase ani, tata s-a întors de la serviciu cu un câine mare legat în camionetă, în remorcă. Îl lovise o mașină în mijlocul unei intersecții și tata a oprit să vadă cât de grav era rănit. Atunci a observat că sărmanul era numai pielea și osul și nu avea niciun medalion.

— Era mort de foame și total zăpăcit, i-a zis mamei. Îți vine să crezi că cineva și-a abandonat pur și simplu câinele?

Toată familia se strânsese pe veranda din față și nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Un câine! Un câine minunat, care gâfâia de fericire! Acum îmi dau seama că Champ nu a fost niciodată prea arătos, însă la șase ani orice câine – nu contează cât de jigărit – e o ființă sublimă, numai bună de îmbrățișat.

Și frații mei erau impresionați, însă, după fața crispată a mamei, îmi dădeam seama ce-și zice în sinea ei: „Și-au

abandonat câinele? Ei, înțeleg de ce. Chiar mi-e limpede.“ Însă de zis, n-a zis decât:

— N-avem unde să ținem animalul în casă.

— Trina, a spus tata, nu e o chestiune de proprietate. E vorba de compasiune aici.

— Deci nu mi l-ai adus din senin ca să-l... adoptăm?

— Chiar nu m-am gândit deloc la așa ceva.

— Bine, atunci la ce anume te-ai gândit?

— Să-l hrănim ca lumea, să-l spălăm... iar apoi poate o să dăm un anunț ca să-i găsim un cămin.

Mama l-a privit chiorâș din pragul ușii.

— Niciun „poate“, sigur!

— Nu rămâne la noi? au întrebat frații mei.

— Nu rămâne.

— Haide, maaamăă, au gemut ei.

— Nici nu se discută, a zis ea. Îl spălăm, îi dăm să mănânce și apoi îl dăm la mica publicitate.

Tata i-a luat pe Matt și pe Mike pe după umeri.

— Lasă, băieți, că ne luăm noi un cățel odată.

Mama intrase deja pe ușă, însă atunci le-a aruncat și ea peste umăr:

— Doar după ce învățați să țineți curățenie în cameră, băieți!

Nici n-a trecut săptămâna, și câinele a primit numele de Champ. În a doua săptămână a ajuns din curte în bucătărie. Și nu peste mult timp l-au luat în casă. Din câte se părea, nimeni nu-și dorea un câine mare, care lătra tare de fericire. În afară de patru din cinci membri ai familiei Baker.

Apoi mama a început să observe că mirosea a ceva. Un miros misterios, cu origine incertă. Toți am recunoscut că ne miroase și nouă, însă, deși mama era convinsă că miroase a Eau de Champ, niciunul nu era de acord cu ea.

Doar îl adulmecaserăm toţi ca lumea şi mirosea absolut minunat.

Eu una bănuiam că de fapt Matt şi Mike nu prea se spălau, însă n-aveam chef să mă duc să-i adulmec. Şi cum tot nu reuşeam să cădem de acord asupra vinovatului sau vinovaţilor, mirosul a primit numele de Mirosul Misterios. La cină discutam doar despre Mirosul Misterios, spre amuzamentul fraţilor mei şi enervarea maică-mii.

Apoi, într-una din zile, mama a reuşit să spargă codul. Şi puţin a lipsit să nu-i spargă capul lui Champ, noroc cu tata că i-a sărit în ajutor şi l-a scos din casă.

Mama spumega de nervi.

— Ţi-am zis că el e de vină. Mirosul Misterios vine de la *Pişăciosul* Misterios! L-ai văzut? L-ai văzut? A ridicat piciorul chiar lângă măsuţă.

Tata s-a dus într-un suflet cu o rolă de prosoape în locul unde îl găsise pe Champ, întrebând-o:

— Unde? Unde e?

Pe piciorul măsuţei se scurgeau trei picuri amărâţi.

— Acolo, a zis mama arătând cu degetul tremurător zona umedă. Acolo!

Tata a şters, a cercetat covorul şi a zis:

— De-abia dacă era un strop.

— Exact! a zis mama cu mâinile în şolduri. De-asta n-am reuşit să găsesc nimic. De-acum înainte câinele stă afară. M-aţi auzit? Nu mai are voie în casă!

— Dar în garaj? am întrebat. Nu poate să doarmă acolo?

— Ca să marcheze tot ce găseşte? Nu!

Mike şi Matt se uitau unul la altul rânjind.

— Pişăciosul Misterios! E un nume numai bun pentru trupa noastră!

— Da! Ce tare!

— Trupă? a făcut mama. Staţi un pic, ce trupă?

Însă deja o întinseseră spre camera lor, discutând în râsete despre un eventual logo.

Tot restul zilei m-am luat cu tata după miros, am dibuit restul dovezilor incriminatoare și le-am distrus. Tata dădea cu un spray cu amoniac, iar eu cu dezinfectant Lysol. Am încercat să-i atragem și pe frații mei, însă până la urmă s-au luat la stropit cu sprayul și au fost trimiși la ei în cameră, ceea ce desigur că-și și doreau.

Așa a ajuns Champ câine de curte și ar fi rămas singurul animal al familiei dacă n-ar fi fost târgul de științe din clasa a cincea.

Toată lumea venise cu niște proiecte inspirate, numai mie nu-mi venea nicio idee. Apoi doamna Brubeck, profesoara noastră, m-a luat deoparte și mi-a zis că un prieten de-al ei creștea pui și că putea să-mi facă rost de un ou fertilizat pentru proiectul meu.

— Dar habar n-am să clocesc ouă, i-am zis.

M-a luat zâmbind pe după umeri.

— Nu trebuie să te pricepi din prima la toate, Juli. Ideea e să înveți ceva nou.

— Dar dacă moare?

— Atunci moare și asta e. Dacă documentezi întregul proiect ca un om de știință o să iei oricum zece, dacă asta te preocupă.

Zece? Pe mine mă preocupa că trebuie să am în grijă un pui de găină. Dintr-odată mi-a venit să construiesc un vulcan, să fabric un neopren sau să demonstrez importanța științifică a roților de angrenaj.

Însă lucrurile deja se puseseră în mișcare și doamna Brubeck n-a mai vrut să audă de nimic. A luat de pe raft *Ghidul crescătorului amator de găini* și mi-a zis:

— Citește capitolul despre incubația artificială și pregătește totul diseară. Mâine o să-ți aduc un ou.

— Bine, dar...

— Nu-ți mai face atâtea griji, Juli, mi-a zis ea. În fiecare an avem câte un proiect din ăsta și întotdeauna e printre cele mai bune.

— Bine, dar... am zis iar, însă ea plecase.

Se grăbea să pună vreun alt elev nehotărât pe calea cea bună.

Seara m-am simțit mai îngrijorată ca oricând. Citisem capitolul despre incubație de cel puțin patru ori și tot nu prea știam cum să încep. Din întâmplare, nu aveam niciun acvariu vechi prin casă! Din întâmplare, nu aveam niciun termometru de incubator! Oare mergea și un model tip friteuză?

Trebuia să controlez și umiditatea, altfel puiul ar fi sfârșit-o oribil. Dacă era prea uscat, puiul nu mai reușea să spargă oul cu ciocul, dacă era prea umed, ar fi murit de omfalită. Omfalită?!

Mama, ca un om cu bun-simț ce era, mi-a zis s-o anunț pe doamna Brubeck că n-o să m-apuc de incubat niciun ou.

— Te-ai gândit cum ar fi să semeni niște fasole?

Însă tata a înțeles că n-ai cum să refuzi când te pune profesoara să faci ceva și mi-a promis că mă ajută.

— Nu e greu să construiești un incubator. O să-l facem împreună după cină.

E una din minunile lumii cum de găsește tata un lucru anume în garaj. Însă mi-a dezvăluit cum de se pricepea la incubatoare în timp ce dădea o gaură de un centimetru jumate într-o bucată veche de plexiglas.

— Am crescut un boboc de rață încă din ou când eram la liceu. Pentru un târg de științe, mi-a zis el zâmbind larg.

— Un boboc de rață?

— Da, însă e același principiu la orice pasăre de curte. Menține o temperatură constantă și o umiditate bună, întoarce oul de mai multe ori pe zi și în câteva săptămâni o să te-alegi cu un bobocel guraliv.

Mi-a întins un bec și un prelungitor electric vârât în priză.

— Fixează-l prin gaura din plexiglas. O să fac rost de niște termometre.

— Termometre? Adică ne trebuie mai multe?

— Trebuie să meșterim un higrometru.

— Un *higrometru*?

— Ca să calculăm umiditatea din incubator. E un termometru obișnuit, cu vârful înfășurat în tifon ud.

— Ca să nu dea în omfalită? am zâmbit eu.

— Întocmai, mi-a zâmbit și el.

A doua zi după-amiază m-am trezit cu șase ouă de găină, nu unul, puse frumos la incubat la temperatura de 38 de grade.

— N-o să supraviețuiască toți, Juli, mi-a zis doamna Brubeck. Să sperăm că o să iasă măcar unul. Recordul e trei. Nota se pune pe documentare. Fii om de știință. Mult noroc.

Și cu asta a plecat.

Documentare? Ce să documentez? Trebuia să întorc ouăle de trei ori pe zi și să reglez temperatura și umiditatea, însă ce mai era de făcut în afară de asta?

În seara aia tata a venit în garaj cu un tub de carton și o lanternă. Le-a fixat una de alta, astfel încât fasciculul să pătrundă prin tub.

— Hai să-ți arăt cum să te uiți la ouă prin ovoscop, mi-a zis el închizând becul din tavan.

Văzusem că manualul doamnei Brubeck avea și un capitol despre controlul ovoscopic, însă n-apucasem să-l citesc.

— De ce i se zice așa? l-am întrebat. Și la ce servește?

— Oamenii se uitau cu lumânarea înainte să se inventeze lumina incandescentă.[1] Apoi a luat un ou și l-a pus

[1] În original, *to candle an egg*, de la *candle*, „lumânare“ (engl.) (n. tr.).

în dreptul tubului de carton: La lumina asta se vede prin coajă și așa poți să urmărești evoluția embrionilor. Și să elimini exemplarele slabe dacă trebuie.

— Să-i omor?

— Să faci o selecție și să-i elimini pe cei care nu se dezvoltă cum trebuie.

— Bine, dar... n-o să moară așa?

Tata s-a uitat la mine.

— Dacă lași un ou care ar trebui eliminat s-ar putea să le distrugi pe cele sănătoase.

— Cum așa? Puiul nu iese și gata.

Tata s-a reapucat să lumineze oul.

— S-ar putea să explodeze și să contamineze celelalte ouă cu bacterii.

Să explodeze! De când auzisem de omfalită, ouăle explozive și eliminarea ouălor bolnave, întregul proiect mi se părea îngrozitor! Apoi tata mi-a zis:

— Ia uită-te, Julianna. Se vede embrionul.

A ținut lanterna și oul ca să văd mai bine.

— Vezi punctișorul ăsta întunecat? mi-a zis el când m-am uitat înăuntrul oului. Acolo, în mijloc? Cu toate vinișoarele alea într-o parte?

— Chestia aia cât un bob de fasole?

— Exact!

Dintr-odată totul mi s-a părut aievea. Oul era *viu*. Am verificat repede și restul ouălor. Toate aveau embrioni micuți cât un bob de fasole! Sigur o să supraviețuiască. Sigur o să iasă toți!

— Tată? Pot să mut incubatorul în casă? S-ar putea să se facă prea rece aici noaptea, nu?

— Chiar voiam să-ți propun. Ce-ar fi să-mi ții ușa și ți-l duc eu?

În următoarele două săptămâni m-am dedicat total creșterii puilor. Am catalogat ouăle cu indicativele A, B,

C, D, E și F, însă nu mi-a luat mult să le dau nume adevărate: Abby, Bonnie, Clyde, Dexter, Eunice și Florence. Zilnic le cântăream, le priveam la ovoscopul improvizat și le întorceam. Chiar m-am gândit că le-ar face bine să audă niște cotcodăcit, așa că o vreme asta am și făcut, numai că e obositor să tot cotcodăcești! Mi-era mai ușor să fredonez ceva când stăteam cu micuța mea turmă tăcută, așa că asta am și făcut. Și în curând am ajuns să fredonez fără să vreau, pentru că mă simțeam tare fericită cu ouăle mele.

Am citit *Ghidul crescătorului amator de găini* de două ori, din scoarță în scoarță. Am desenat pentru proiect diagrame cu stadiile dezvoltării embrionului, am creat un ditamai posterul cu găini, am făcut grafice cu fluctuațiile zilnice de temperatură și umiditate și un grafic liniar în care documentam scăderea în greutate a fiecărui ou. Din afară, ouăle păreau plictisitoare, însă știam ce se întâmplă înăuntrul lor!

Apoi, cu două zile înaintea târgului de științe, când mă uitam la Bonnie cu ovoscopul, am observat ceva. L-am chemat pe tata la mine în cameră și i-am zis:

— Uite, tată! Uite aici! Nu se vede cum îi bate inima?

Tata s-a uitat și el o vreme, apoi mi-a zis zâmbind:

— Stai s-o chem și pe mama ta.

Așa că ne-am înghesuit toți trei să ne uităm cum îi bate inima lui Bonnie și până și mama a recunoscut până la urmă că e absolut minunat.

Clyde a ieșit primul din găoace. Desigur, chiar când trebuia să plec la școală. A reușit să spargă coaja cu cioculețul, iar cât am așteptat eu cu răsuflarea tăiată, s-a mai odihnit. Și s-a tot odihnit. Într-un final a scos iar ciocul prin spărtură, însă imediat a mai luat o pauză. Cum să mă duc la școală și să-l las așa? Dacă avea nevoie de ajutor? Clar era un motiv întemeiat să stau acasă măcar puțin!

Tata a încercat să mă liniștească, spunându-mi că ecloziunea poate să dureze și o zi întreagă și că o să am ce vedea și după ce mă întorc de la școală, însă nici n-am vrut să aud. Nu, nu, nu! Voiam să fiu de față când veneau Abby, Bonnie, Clyde, Dexter, Eunice și Florence pe lume. Fiecare în parte.

— Nu pot să ratez ecloziunea! i-am zis. Nici măcar o clipă.

— Atunci ia-i cu tine la școală, mi-a zis mama. Doamna Brubeck n-are de ce să se supere. La urma urmei, a fost ideea ei.

Uneori rentează să ai o mamă cu bun-simț. O să încep mai devreme pregătirile pentru târgul de științe și gata! Am luat cu mine tot calabalâcul, posterele, graficele și tot, și mama m-a dus la școală cu mașina.

Doamna Brubeck nu s-a supărat deloc. Era așa de ocupată cu ceilalți copii și proiectele lor, că am reușit să țin sub observație ecloziunea mai toată ziua.

Clyde și Bonnie au ieșit primii. La început am fost dezamăgită, pentru că doar au zăcut leșinați, uzi, unsuroși și urâți cum păreau. Însă când au reușit și Abby și Dexter să spargă coaja, Bonnie și Clyde deja se umflau în puf, gata de acțiune.

Ceilalți doi pui de-abia dacă s-au urnit, însă doamna Brubeck a insistat să-i las în pace și chiar s-a potrivit de minune, pentru că au eclozat seara, chiar la târg. A venit toată familia, deși Matt și Mike s-au uitat doar vreo două minute, apoi s-au dus să caște gura la altă demonstrație, însă mama și tata au rămas până la sfârșit. Mama chiar a luat-o pe Bonnie în palmă și a drăgălit-o.

Mai târziu, după ce s-a terminat târgul și îmi strângeam lucrurile, mama m-a întrebat:

— Ei, și acum o să-i ia doamna Brubeck înapoi?

— Pe cine să-i ia doamna Brubeck înapoi? am întrebat-o la rândul meu.

— Pe pui, Juli. Doar n-ai de gând să te-apuci să creşti găini, nu?

Sincer, nu mă gândisem ce urmează după ecloziune. Mă concentrasem doar să-i aduc pe lume. Însă avea dreptate – acum rămâneam cu ei pe cap. Şase puiuți pufoşi şi adorabili, fiecare cu numele şi, din câte-mi dădeam seama deja, cu personalitatea lui aparte.

— Nu... nu ştiu, m-am bâlbâit eu. S-o întreb pe doamna Brubeck.

M-am dus s-o caut pe doamna Brubeck, însă în sinea mea mă rugam să nu mi-i ia să-i ducă la prietenul ei. Doar eu îi clocisem la urma urmei. Le-am dat nume. I-am salvat de omfalită! Mogâldeţele piuitoare erau ale mele!

Spre uşurarea mea şi groaza mamei, doamna Brubeck a confirmat că da, erau ai mei şi numai ai mei.

— Distracţie plăcută, mi-a urat ea şi s-a grăbit s-o ajute pe Heidi să-şi demonteze exponatul cu care demonstrase legea lui Bernoulli.

Mama a rămas tăcută tot drumul spre casă, îmi dădeam seama că numai de pui n-avea ea chef, doar un tractor şi o capră ne mai lipseau.

— Te rog, mamă! i-am şoptit eu când am tras pe trotuar. *Te rog?*

Mama şi-a îngropat faţa în palme.

— Unde vrei să creştem găini, Juli? Unde?

— În curtea din spate?

Nu ştiam unde în altă parte.

— Şi ce facem cu Champ?

— Se înţeleg ei, mamă. O să-l dresez eu. Promit.

— Nu le trebuie cine ştie ce, Trina, a zis tata încet.

Însă atunci au început băieţii cu „O să se pişe Champ pe ei până mor, mamă“ şi nu s-au mai oprit.

— Da! Numai că nici n-o să observi, pen' că sunt galbeni deja!

— Oho! Galbeni Deja, mişto nume.

— Cred că merge! Stai aşa, poate o să creadă lumea că e vorba de noi!

— A, da, am uitat.

— Aha, oricum, o să fie moartea puicuţelor.

Fraţii mei s-au privit cu ochii cât cepele şi iar au început.

— Moartea Puicuţelor! Asta e! Te-ai prins?

— Adică noi suntem mortali când vine vorba de puicuţe? Sau omorâm puicuţele?

— Afară, le-a zis tata întorcându-se spre ei. Afară amândoi. N-aveţi decât să hotărâţi în altă parte ce nume vă place.

Aşa că s-au dat jos şi noi trei am rămas în maşină, doar cu piuitul înăbuşit al micuţei mele turme pe fundal.

— Nu ne costă cine ştie ce, nu? a zis mama într-un final, oftând din greu.

— Mănâncă gângănii, Trina, a zis tata clătinând din cap. Şi o mână de grăunţe. Se cresc foarte uşor.

— Gângănii? Pe bune? Ce fel de gângănii?

— Urechelniţe, râme, păduchi de lemn... probabil păianjeni, dacă reuşesc să-i prindă. Cred că mai mănâncă şi melci.

— Serios? a zâmbit mama. Ei, bine atunci...

— Vai, mulţumesc, mamă. Mulţumesc!

Şi aşa ne-am ales cu găinile. Însă niciunul nu ne-am gândit că şase pui care scurmă după gângănii nu te scapă doar de insecte, ci îţi distrug şi iarba. În nici şase luni nu mai rămăsese niciun fir de iarbă în toată curtea.

Nu ne-am gândit nici că grăunţele pentru găini atrag şoarecii, iar şoarecii atrag pisicile. Pisicile fără stăpâni. Champ reuşea să alunge pisicile din curte, însă se aciuau pe lângă curtea din faţă sau pe lângă casă, pândind momentul

când picotea Champ ca să se strecoare în curte și să vâneze niște șoricei numai buni de rontăit.

Când frații mei s-au apucat să pună capcane de șoareci, am crezut că vor să dea o mână de ajutor. Nici n-am bănuit ce se întâmplă până n-am auzit-o pe mama urlând în gura mare după ce se aventurase în camera lor. Din câte se părea, se apucaseră să crească un boa.

Mama a pus piciorul în prag la modul cel mai hotărât, de am crezut c-o să ne dea afară pe toți, cu cățel și cu boa, însă apoi am făcut o descoperire absolut minunată: găinile fac ouă! Niște ouă superbe, lucioase, de un alb cremos! Pe primul l-am găsit sub Bonnie și apoi am mai găsit unul sub Clyde – pe care l-am rebotezat imediat Clydette – și încă unul în culcușul lui Florence. Ouă!

Am dat fuga în casă să-i arăt mamei, care, după ce a clipit buimacă, s-a făcut mică pe un scaun.

— Nu, a gemut ea. Nu mai vreau puișori!

— Nu sunt puișori, mamă... sunt ouă!

Era tot palidă la față, așa că m-am așezat pe scaunul de lângă ea și i-am zis:

— Nu avem cocoș, așa că....?

— A, a făcut ea și i-a mai venit un pic culoarea în obraji. Așa deci?

— N-am auzit niciun cucurigu, tu ai auzit?

— Din fericire, nu, a râs ea, însă am uitat să mă bucur.

S-a îndreptat un pic de spate și a luat oul din palma mea.

— Ouă, ai? Câte crezi c-o să facă?

— Habar n-am.

Se pare că găinile mele se ouau de nici nu mai știam ce să facem cu ouăle. La început ne-am străduit să facem față, însă ne-am săturat repede să tot fierbem, murăm și umplem ouă, iar mama a început să se plângă că o costau prea mult atâtea ouă.

Apoi, într-o după-amiază, când culegeam ouăle, vecina noastră, doamna Stueby, mi-a zis aplecându-se peste gard:

— Dacă vă mai rămân, mi-ar plăcea să cumpăr câteva de la voi.

— Serios? m-am mirat.

— Cât se poate de serios. Ouăle de la găini crescute în libertate sunt tare gustoase. Ce zici de doi dolari duzina?

Doi dolari duzina?

— Sigur! am zis râzând.

— Bun. Atunci, când vă rămân niște ouă, adu-mi-le mie. Chiar discutam cu doamna Helms la telefon aseară, numai că eu am vorbit prima cu tine, așa că vino mai întâi la mine și după aceea la ea, ne-am înțeles, Juli?

— Sigur că da, doamnă Stueby!

Și așa m-au ajutat doamna Stueby și doamna Helms, care stătea la trei case de noi, să-mi rezolv problema supraproducției de ouă. Și poate că mai bine-i pasam banii mamei ca s-o despăgubesc pentru curtea distrusă, însă când am auzit „Nu te prosti, Julianna. Sunt ai tăi", m-am apucat să-i pun la ciorap.

Apoi, într-una din zile, când mă duceam la doamna Helms, a trecut doamna Loski pe lângă mine cu mașina. Mi-a făcut cu mâna zâmbind și atunci mi-am dat seama cu o strângere de inimă că nu m-am purtat ca o vecină bună. Nici nu știa că doamna Helms și doamna Stueby cumpărau ouă de la mine. Probabil s-a gândit că li le ofeream din pură mărinimie.

Poate că ar fi trebuit să le dau gratis, însă până atunci nu mă mai bucurasem de niciun câștig stabil. La noi în casă banii de buzunar când se dau, când nu. Mai degrabă nu. Iar faptul că făceam bani din ouăle mele îmi dădea, în sinea mea, un sentiment de fericire, pe care nu prea-mi venea să-l sacrific de dragul mărinimiei.

Însă m-am tot gândit până am ajuns la concluzia că doamna Loski merită niște ouă gratis. Era o vecină bună, ne tot împrumuta din alimentele lor când ne trezeam brusc că nu mai avem de niciunele și chiar a întârziat la serviciu odată, când mașina mamei n-a vrut să pornească și a avut nevoie s-o ducă cineva la muncă. Măcar atât puteam să fac pentru ea, să-i duc câteva ouă acolo, din când în când.

Plus că așa aveam și marea fericire de a da ochii cu Bryce. Iar ochii lui Bryce păreau mai albaștri ca oricând în aerul luminos și răcoros de la începutul zilei. Se uita la mine cumva anume – zâmbind îmbujorat la față –, cum nu apucam să-l văd la școală. La școală Bryce mai mult se ferea.

A treia oară când m-am dus cu ouă la casa Loski mi-am dat seama că Bryce mă aștepta deja. Ardea de nerăbdare să-mi deschidă, să-mi spună „Mersi, Juli" și apoi „Ne vedem la școală".

Chiar merita. Chiar și după ce domna Helms și doamna Stueby mi-au oferit mai mulți bani pe duzină, tot merita. Așa că tot restul clasei a șasea, în clasa a șaptea și mai toată a opta le-am livrat ouă la ușă familiei Loski. Cele mai frumoase și mai lucioase ouă mergeau la ei, iar în schimb mă bucuram câteva clipe de cei mai amețitori ochi din lume.

Era un adevărat chilipir.

Apoi au tăiat sicomorul. Și peste două săptămâni a murit Champ. Dormea mai tot timpul de la o vreme și chiar dacă nu știam câți ani are, nu ne-am mirat într-o seară, când tata a ieșit să-i dea de mâncare și l-a găsit mort. L-am îngropat în curtea din spate și frații mei au înfipt o cruce pe care scrie:

AICI ODIHNEȘTE PIȘĂCIOSUL MISTERIOS
P.I.P.I.

O vreme m-am simțit abătută și un pic amețită. A plouat o groază, iar eu mergeam cu bicicleta la școală ca să evit autobuzul, iar când ajungeam acasă mă retrăgeam în camera mea, unde mă adânceam în vreun roman și uitam cu totul să mai adun ouă.

Doamna Stueby m-a convins până la urmă să revin la programul meu. M-a sunat să-mi spună că citise despre copac la ziar și îi părea tare rău că am pățit așa ceva, însă trecuse destul timp de-acum, îi lipseau ouăle și se temea să nu se oprească găinile din clocit.

— Păsările încep să-și piardă penele de la stres, chiar nu vrem să se întâmple așa ceva! Numai pene peste tot și niciun ou. Și eu am alergie la pene, altfel aș avea un cârd de păsări, dar în fine. Vino cu ele la mine când te simți în stare. Am vrut doar să văd ce mai faci și să-ți zic cât de rău îmi pare de copac. Și de câine. Mi-a zis mama ta că s-a prăpădit.

Așa că m-am reapucat de muncă. Am curățat resturile de ouă pe care le lăsasem baltă și mi-am reluat obiceiurile de zi cu zi – culegeam ouăle și făceam curat. Iar într-o dimineață, când s-au strâns destule ouă, m-am dus prin vecini. Mai întâi la doamna Stueby, apoi la doamna Helms și în sfârșit la familia Loski. Când stăteam la ușa casei Loski mi-am dat seama că nu-l mai văzusem de mult, tare mult timp pe Bryce. Bine, mergeam amândoi la școală, însă eram atât de absorbită de ale mele, că nici nu-l vedeam.

A început să-mi bată inima mai repede, iar când ușa s-a deschis cu putere și el s-a uitat la mine cu ochii lui albaștri, de-abia am reușit să-i zic „Poftim“.

— Știi, nu trebuie să ni le dai... a zis el luând jumătatea de duzină.

— Știu, am spus cu ochii în pământ.

Am rămas așa o groază de timp, fără să zică niciunul nimic.

— Crezi că o să iei iar autobuzul de-acum?

M-am uitat la el ridicând din umeri.

— Nu știu. Nu m-am mai dus acolo de când... știi tu.

— Nu mai arată așa de rău. Au curățat tot. Probabil o să se apuce curând să ridice fundația.

Mie mi se părea absolut oribil.

— Păi, a făcut el, tre' să mă pregătesc de școală. Ne vedem.

După care mi-a zâmbit și a închis ușa.

Nu știu de ce am rămas locului. Mă simțeam ciudat. Un pic rău. Ruptă de lume. Oare o să mă întorc vreodată pe strada Collier? Tot trebuia odată și odată, cel puțin așa zicea mama. Oare îmi îngreunam singură situația?

Brusc s-a deschis ușa și a ieșit Bryce într-un suflet, cărând o găleată de gunoi care dădea pe dinafară.

— Juli! a făcut el. Ce mai faci aici?

M-a luat pe nepregătite. Habar n-aveam ce făceam acolo. Eram atât de pierdută, că aș fi fugit acasă dacă nu s-ar fi chinuit el să îndese gunoiul mai bine în găleată.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat întinzând mâna – părea gata să verse gunoiul peste tot.

Apoi am văzut un colț de cofraj.

Nu era un cofraj oarecare. Era cofrajul meu. Pe care tocmai i-l adusesem. Iar sub capacul albăstrui bombat am zărit ouăle.

— Ce s-a întâmplat? Le-ai scăpat pe jos? l-am întrebat uitându-mă când la el, când la ouă.

— Da, a răspuns el repede. Da, chiar îmi pare tare rău.

— Pe toate? am zis luând cofrajul din gunoi, deși a încercat să mă oprească.

Când am deschis capacul am icnit. Șase ouă perfecte, tefere și nevătămate.

— De ce le-ai aruncat?

Și-a făcut loc pe lângă mine și s-a dus după casă, să le arunce la tomberon, iar eu m-am luat după el, așteptând să-mi răspundă.

A golit căldarea și s-a întors spre mine.

— N-ai auzit de salmonelă?

— Salmonelă? Bine, dar...

— Mama nu vrea să ne punem sănătatea în pericol.

L-am urmat până pe verandă.

— Adică nu vrea să le mănânce pentru că...

— Pentru că se teme să nu se intoxice.

— Să se intoxice?! Cum așa?

— Pentru că la voi în curte sunt numai căcăreze! Uită-te și tu la casa voastră, Juli! a zis el arătându-mi într-acolo. Uită-te numai. E o magherniță!

— Ba nu e! am țipat eu, însă vedeam cu ochii mei adevărul chiar peste drum și n-aveam cum să neg. Dintr-odată mi s-a pus un nod în gât, chiar m-a durut când am încercat să vorbesc: De fiecare dată... le arunci la gunoi?

Bryce a ridicat din umeri și și-a lăsat ochii în pământ.

— Uite ce e, Juli. N-am vrut să te jignim cu nimic.

— Să mă jigniți? Îți dai seama că doamna Stueby și doamna Helms îmi dau *bani* pe ouă?

— Glumești.

— Nu! Îmi dau doi dolari pe duzină!

— Nu se poate.

— E adevărat! Aș fi putut să vând ouăle voastre doamnei Stueby sau doamnei Helms!

— A, a făcut el ferindu-și privirea. Apoi s-a uitat bănuitor la mine, zicându-mi: Atunci de ce ni le-ai dat pe gratis?

De-acum mă podideau rău lacrimile.

— Am încercat să fiu o vecină de treabă..!

A lăsat găleata de gunoi, iar apoi a făcut ceva de mi-a stat mintea-n loc. M-a luat de umeri și m-a privit drept în ochi.

— Ești vecină cu doamna Stueby, nu? Și cu doamna Helms la fel, corect? De ce te-ai purtat cu noi ca o vecină de treabă și cu ele nu?

Ce încerca să-mi spună? Chiar era atât de evident că sunt topită după el? Și dacă știa, cum de fusese atât de crud încât să-mi arunce ouăle la gunoi săptămână de săptămână, ani la rând?

N-am mai știut ce să zic. Am amuțit. M-am uitat doar în ochii lui, pierdută în albastrul lor limpede și strălucitor.

— Îmi pare rău, Juli, a șoptit el.

M-am împleticit spre casă rușinată și zăpăcită, cu inima zdrobită ca un ou.

BRYCE

Revino-ți, omule

Nu mi-a luat mult să mă prind că în locul vechilor bătăi de cap pe care mi le dădea Juli Baker înainte, acum aveam cu totul alte bătăi de cap cu Juli Baker. O simțeam de la o poștă cum spumegă.

De fapt, era mai rău s-o știu supărată pe mine decât să mă hărțuiască. De ce? Pentru că eu o dădusem în bară, de-aia. Mă mânjisem rău de la ouăle alea și nu-mi spălasem deloc rușinea dând vina pe curtea ei. Când o vedeam cum mă ignoră sau mă evită de-a dreptul, parcă mi-ar fi urlat în față că m-am purtat ca un nesimțit. Un mare nesimțit cu moacă de găină.

Apoi, într-una din zile, când mă întorceam acasă de la Garrett, unde mersesem după ore, o văd pe Juli în curtea ei din față, hăcuind un boschet. Chiar îl chinuie sălbatic. Peste umăr îi plouă cu crengi și o aud limpede de peste drum cum tot mormăie și mârâie și zice:

— Ba... nu-ți.... merge! O să te tai... chiar nu e... după tine!

Crezi că m-am simțit bine? Nu, frate, deloc. Bine, curtea lor era varză și chiar trebuia s-o aranjeze cineva de-acum, totuși, haide, unde era tatăl familiei? Dar Matt și Mike? De ce tocmai Juli?

Pentru că am făcut-o eu de ruşine, de-aia. Mă simțeam mai prost ca oricând.

Aşa că m-am furişat în casă şi am încercat să ignor întreaga situaţie: biroul, fereastra şi, chiar peste drum de mine, Juli cotonogind un boschet. Chiar n-ai cum să te concentrezi aşa. Nicio şansă. Mi-am făcut temele mai mult de-o grămadă.

A doua zi la şcoală mi-am tot făcut curaj să-i zic ceva, însă n-am mai apucat. Nici nu m-a lăsat să m-apropii cât de cât de ea.

Apoi, în drum spre casă, mi-a venit o idee. Mai întâi m-a luat tremuriciul, însă tot întorcând-o pe toate părțile, mi-am dat seama că, aşa e, dac-o ajut să se ocupe de curte aş putea să mă scuz cumva că m-am purtat ca un nesimțit. Asta dacă nu face prea pe şefa cu mine sau dacă nu începe să-mi facă ochi dulci sau vreo prostie din asta. Nu, o să mă duc să-i zic că mă simt prost că am fost nesimțit şi, ca să mă scuz, vreau s-o ajut să taie nişte boscheți. Punct. Şi cu asta basta. Şi dacă dup-aia mai are chef să stea supărată pe mine, treaba ei. Problema ei.

Problema *mea* a fost că n-am mai apucat. Când am coborât hotărât strada din staţie, am dat de *bunicul*, care îmi luase fapta bună în grija lui.

Numai puțin. Chiar mi-a luat un pic să-mi revin din surpriză. Bunicul nu se ocupă deloc de curte. Sau cel puțin nu s-a oferit niciodată să mă ajute când munceam la noi în curte. Bunicul stătea tot timpul în papuci de casă – de unde făcuse rost de cizmele alea de muncitor? Şi cum de purta blugi şi cămaşă în carouri?

M-am ghemuit după gardul viu al unui vecin şi m-am uitat la ei vreun sfert de oră şi, ce să mai, cu cât mă uitam mai mult la ei, cu atât îmi sărea mustarul mai rău. În bucata aia de timp, bunicul a vorbit cu ea mai mult decât

s-a sinchisit să vorbească cu mine de când se mutase la noi, acum un an jumate. Ce treabă avea el cu Juli Baker?

Am luat-o spre casă prin spate, de-a trebuit să sar două garduri și să-i trag un picior terierului mic și nesuferit al vecinilor, însă a meritat, odată ce am reușit să evit petrecerea în aer liber de peste drum.

Și iar n-am fost în stare să-mi fac temele. Cu cât mă uitam mai mult la ei, cu atât mă enervam mai tare. Eram același nesimțit cu moacă de găină, numai că ea acuma se hlizea cu bunicu-meu. Îl mai văzusem vreodată să zâmbească? Să zâmbească pe bune? Chiar nu cred! Iar acum uite-l cum *râde* îngropat în urzici până la genunchi.

Seara la cină făcuse duș și se îmbrăcase înapoi în hainele obișnuite și în papucii de casă, însă părea schimbat. Parcă-l băgase cineva în priză și aprinsese un bec.

— Bună seara, a zis el când ni s-a alăturat la masă. Ah, Patsy, arată delicios!

— Ei, tată, a zis mama râzând, se pare că excursia peste drum ți-a prins tare bine.

— Da, a spus taică-meu. Mi-a zis Patsy că ai stat toată după-amiaza acolo. Dacă tot aveai chef să începi un proiect de renovare, de ce nu ne-ai zis și nouă?

Taică-meu glumea cu el, însă nu cred că bunicu-meu știa de glumă. S-a servit cu un cartof umplut cu brânză zicându-mi:

— Îmi dai și mie sarea, Bryce?

Clar se simțea o anume tensiune în aer între tata și bunicul, însă cred că dacă ar fi schimbat tata subiectul imediat, s-ar fi risipit și gata.

Însă tata nu s-a lăsat, ci a zis mai departe:

— Ei, și cum de se ocupă tocmai fata aia de casă după atâta timp?

Bunicul și-a turnat foarte grijuliu sare pe cartof, iar apoi s-a uitat la mine peste masă. Hopa, mi-am zis. Ho-pa. Pe loc am știut că nu scăpasem deloc de toată povestea cu ouăle. Doi ani le-am aruncat pe furiș la gunoi, doi ani am evitat orice discuție despre Juli, ouă, găini, și vizitele ei matinale și tot degeaba. Bunicul aflase, se vedea pe fața lui. Peste câteva clipe urma să se spargă în figuri ca un ou și să mă frigă la tigaie.

Și atunci s-a întâmplat o minune. Bunicul m-a țintuit din priviri o vreme, de am înlemnit acolo, apoi s-a întors spre tata și i-a zis:

— Așa vrea ea, ce să zic.

M-au trecut toate apele, iar când a zis tata „Ei, era și timpul să se ocupe cineva", bunicul s-a uitat iar la mine și am știut că n-are de gând să mă slăbească. Era o întreagă discuție între noi doi, ca prima oară, numai că de data asta bunicul încă nu terminase cu mine.

După ce am spălat vasele, m-am retras în camera mea, însă bunicul a intrat peste mine, a închis ușa și s-a așezat pe pat. Totul fără cel mai mic zgomot. Nu tu *scârț*, nu tu *zang*, nu tu *hârști*, nici *pâs* măcar... jur că tipul se mișca prin camera mea ca o stafie.

Și eu sigur că mă lovesc la genunchi, scap creionul și mă înmoi ca piftia. Însă chiar am încercat să-mi iau un ton relaxat când i-am zis:

— Bună, bunicule. Ai venit să-mi vezi bârlogul?

Bunicul și-a țuguiat buzele și s-a uitat țintă la mine.

Pe loc am cedat.

— Uite ce, bunicule, știu că am dat-o în bară. Trebuia să vorbesc cu ea, dar n-am putut. Și am crezut că o să înceteze la un moment dat. Pe bune, câți ani se ouă o găină? Doar în clasa a cincea au ieșit din găoace! Sunt vreo trei ani de-atunci! Nu li se termină ouăle odată și-odată? Și

ce era să fac? Să-i zic că se teme mama să nu se intoxice cu salmonelă? Tata voia să-i zic că avem alergie, pe bune, cine m-ar fi crezut? Așa că le-am, știi tu, le-am aruncat la gunoi și gata. Nu știam că poate să le vândă. Credeam că are prea multe.

Bunicul tot dădea din cap, foarte lent.

— Mulțumesc că n-ai zis nimic la cină, i-am zis oftând. Îți rămân dator.

A tras perdeaua de la fereastră și s-a uitat peste drum.

— Caracterul omului se vede de mic, fiule. Ceea ce hotărăști să faci acum o să te urmărească tot restul vieții. O clipă a rămas tăcut, apoi a lăsat perdeaua și mi-a zis: Chiar nu vreau să te văd că te avânți în larg până nu mai ai cum să te întorci.

— Da, domn'e.

— Nu mă lua cu „da, domn'e", Bryce, a spus el încruntându-se. Apoi a continuat ridicându-se: Gândește-te doar la ce ți-am zis și când mai ai de luat o hotărâre poartă-te corect. Așa o să avem cu toții mai puțin de suferit în viață.

Și, *puf*, s-a făcut nevăzut.

A doua zi m-am dus să joc baschet la Garrett după ore și când m-a adus mama lui acasă cu mașina mai târziu după-amiază, bunicul nici nu m-a văzut. Prea era prins să meșterească la curtea lui Juli.

Am încercat să-mi fac temele la masa din bucătărie unde mâncam dimineața, însă s-a întors mama de la lucru și a început să trăncănească, apoi a apărut și Lynetta și s-au luat la harță pe tema machiajului Lynettei – mama zicea că aduce cu un raton rănit.

Of, Lynetta. Nu se învață odată.

Mi-am luat lucrurile și am fugit în camera mea, însă desigur că mi-am pierdut vremea. Peste drum huruia și vuia o drujbă, iar tăieturile se combinau cu păcănitul de

ciocan. Când m-am uitat pe geam am văzut-o pe Juli scuipând la cuie și bătându-le de mama focului. Nu glumesc. Ținea cuiele în gură ca pe niște țigări de oțel și repezea ciocanul de la o poștă, hăt de deasupra capului, iar cuiele intrau-n stâlpii gardului ca-n brânză.

O clipă numai, mi-am închipuit cum ar fi fost să-mi țintească propria scăfârlie cu ciocanul ăla și să mi-o spargă ca pe un Hopa Mitică. M-am înfiorat tot și am lăsat perdeaua la loc, am renunțat la teme și m-am dus să mă uit la televizor.

Toată săptămâna au meșterit. Și seara bunicul venea la masă cu bujori în obrăjori și cu o foame de lup, lăudând-o pe mama pentru mâncarea ei grozavă. Apoi a venit și ziua de sâmbătă. Și chiar n-aveam chef să stau acasă toată ziua, cât stârnea bunicu-meu praful ajutând-o pe Juli să sădească diverse în curte. Mama a încercat să mă trimită la muncă în curtea noastră, însă m-aș fi simțit ridicol tăind câte un milimetru de peluză pe când bunicul și Juli schimbau toată curtea din față.

Așa că m-am încuiat în cameră și l-am sunat pe Garrett. Nu era acasă și restul oamenilor pe care i-am sunat erau prinși. Și n-aveam nicio șansă să-i conving pe ai mei să mă ducă la film sau la mall. Mi-ar fi zis că nu terminasem cu curtea.

Ce să mai, n-aveam cum să plec nicăieri.

Până la urmă m-am trezit că mă uit pe prostia aia de fereastră, la Juli și bunicu-meu. Era absolut jenant, și totuși așa am făcut.

Și bineînțeles că m-au prins. M-a văzut bunicul. Care desigur că m-a arătat lui Juli, așa că m-am ofilit și mai mult. Am lăsat perdeaua la loc și am tulit-o pe ușa din spate, sărind gardul. Trebuia să o șterg de acolo.

Jur că am mers vreo șaișpe kilometri în ziua aia. Nici nu știam pe cine eram supărat mai tare – pe bunicul, pe Juli sau pe mine însumi? Ce era cu mine? Dacă voiam atâta să mă scuz față de Juli, de ce nu mă duceam pur și simplu să-i ajut? Ce mă ținea locului?

Până la urmă am ajuns la Garrett și, oho, ce m-am mai bucurat să-l văd! Cu Garrett îți luai gândul de la orice chestie majoră. E maestru băiatul. Am jucat baschet în curtea din spate, ne-am uitat la televizor și ne-am făcut planuri să mergem la vară să ne distrăm într-un parc acvatic.

Iar când am ajuns acasă am dat de Juli, care tocmai uda curtea.

M-a văzut și ea sigur, însă nu mi-a făcut cu mâna și nici nu mi-a zâmbit, nimic. S-a uitat în altă parte.

În mod normal, poate m-aș fi prefăcut că n-am văzut-o sau aș fi salutat-o rapid cu mâna și m-aș fi repezit în casă. Însă era supărată pe mine de-o veșnicie parcă. Nu mai vorbea deloc cu mine din dimineața aia, când cu ouăle. Cu câteva zile în urmă, m-a ignorat total la mate, când i-am zâmbit și am încercat să-mi cer scuze. Nu mi-a zâmbit, nu a dat din cap, nimic, nimic. A întors capul și nici nu s-a mai uitat la mine.

Chiar am așteptat-o la ușa clasei să aduc vorba de lucrările la curte și să-i zic că-mi pare tare rău, însă ea a tulit-o pe ușa cealaltă, iar după aia dacă mă apropiam numai un pic, mă ocolea ea cumva.

Iar acum uda curtea și mă simțeam așa de prost, că mi-a ajuns. M-am dus la ea și i-am zis:

— Arată foarte bine, Juli. Bună treabă.

— Mersi, a răspuns ea fără să zâmbească. E mai degrabă opera lui Chet.

Chet? mi-am zis. *Chet?* Acuma se tutuia cu bunicu-meu?

— Uite ce e, Juli, am zis întorcându-mă la ale mele. Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut.

S-a uitat o clipă la mine, apoi și-a întors ochii spre jetul de apă care intra în pământ.

— Tot nu înțeleg, Bryce, a zis ea într-un final. De ce nu mi-ai zis pur și simplu?

— Nu... nu știu. A fost o prostie din partea mea. Așa ar fi trebuit să fac. Și n-ar fi trebuit să zic nimic de curte. A fost, cum să zic, deplasat.

Deja mă simțeam mai bine. Mult mai bine.

— Ei, poate e mai bine așa, a spus Juli apoi și a început să țopăie cum făcea înainte. Nu că arată grozav? Chet m-a învățat atâtea lucruri, e minunat. Ai mare noroc. Eu nu mai am deloc bunici.

— A, am făcut eu fără să știu ce să mai zic.

— Însă mi-e cam milă de el. Îi e tare dor de bunica ta. Îți vine să crezi? a râs ea clătinând din cap. Cică semăn cu ea.

— Cum?

— Da, a spus ea râzând iar. Așa am zis și eu. Însă era un compliment.

M-am uitat la Juli încercând să mi-o închipui pe bunica în clasa a opta. În zadar. Doar Juli are părul șaten, lung și înfoiat și pistrui pe nas, iar bunica avusese mereu părul blond, în diverse nuanțe. Iar bunica se pudra ca lumea. Un soi de praf alb, ușor. Se dădea cu el pe față, pe păr, în papuci, pe *piept*... Femeia se pudra unde vedea cu ochii.

Pe Juli n-o vedeam să se dea cu praful ăla. Bine, poate cu praf de pușcă, însă cu chestia aia albă și parfumată? Nicio șansă.

Cred că mă uitam lung la ea, așa că Juli a făcut:

— Hei, nu eu am zis-o, el a fost ăla. Mi s-a părut drăguț, atâta tot.

— Da, mă rog. Păi, baftă cu iarba. Pun pariu c-o să crească frumos. Apoi m-am trezit zicându-i: După câte te știu, o să-ți iasă și ultimul fir din găoace.

N-am zis-o deloc cu răutate, eram sincer. Am râs și atunci a râs și ea și am lăsat-o așa – zâmbind și presărând semințe de gazon pe pământ.

De săptămâni întregi nu mai fusesem așa bine dispus. Scăpasem în sfârșit de povestea cu ouăle. Îmi spălasem păcatele. Eram fericit.

La cină, mi-a luat doar câteva minute să mă prind că eram singurul om fericit de la masă. Lynetta stătea bosumflată ca de obicei, așa că nu era ea de vină. Însă taică-meu m-a întâmpinat făcându-mi observații că nu am tuns iarba.

— Nicio problemă, i-am zis. O tund mâine.

S-a strâmbat doar la mine.

Apoi mama l-a întrebat pe bunicul:

— Te simți obosit, tată?

Nici nu l-am observat cum stă la masă ca o stană de piatră.

— Da, i-a azvârlit tata peste masă. Te muncește din greu fata aia?

Bunicul și-a aranjat mai bine furculița pe șervetul de masă și a răspuns:

— Pe fată o cheamă Juli și nu, nu mă „muncește din greu", cum te-ai exprimat tu atât de vulgar.

— Vulgar? Eu? a râs tata și a zis apoi: Ai prins mare drag de fata aia, nu?

Până și Lynetta a uitat o clipă să stea bosumflată. Chiar era pus pe harță, ne-am dat noi seama. Mama l-a împuns pe tata cu piciorul, însă l-a stârnit și mai tare.

— Nu, Patsy! Vreau să știu de unde găsește tatăl tău atâta energie și interes să se împrietenească cu o

necunoscută când nici cu propriul lui nepot n-a avut chef să se joace măcar o dată cu mingea.

„Că bine zice!“ mi-am spus în sinea mea. Însă apoi mi-am amintit: îi eram dator bunicului. Dator vândut.

— Ia-o mai ușor, tată, am zis fără să mă gândesc. Juli îi amintește de bunica, atâta tot.

Toată lumea s-a crispat și s-a uitat lung la mine. Așa că m-am uitat la bunicul, zicându-i:

— Ăă... nu-i așa, bunicule?

Bunicul a încuviințat din cap și iar și-a aranjat furculița.

— De Renée? a făcut tata uitându-se când la mama, când la bunicul. Nu se poate!

— Îmi amintește în spirit de ea, a zis bunicul închizând ochii.

— În spirit? a zis tata.

De parcă ar avea de-a face cu un țânc de grădiniță mincinos.

— Da, în spirit. Bunicul a tăcut o clipă, apoi a întrebat: Știți de ce nu și-au reparat Bakerii gardul până acum?

— De ce? Sigur. Pentru că sunt niște trântori. Au o casă ca vai de ea, două mașini paradite și o curte dărăpănată.

— Nu sunt trântori, Rick. Sunt niște oameni buni, cinstiți și muncitori...

— Care nici nu se sinchisesc cum îi vede lumea. Sunt vecinii noștri de mai bine de șase ani, n-au nicio scuză că trăiesc în halul ăsta.

— Nu? Bunicul trage aer în piept și o vreme pare să mediteze adânc. Apoi zice: Spune-mi, Rick. Dacă ai avea un frate sau o soră sau un copil cu un handicap grav, fie fizic, fie mental, ce-ai face?

Parcă scăpase un vânt la biserică. Tata s-a strâmbat și a zis până la urmă, clătinând din cap:

— Chet, ce treabă are așa ceva cu ce discutam?

Bunicul s-a uitat o clipă la el, apoi a spus:

— Tatăl lui Juli are un frate retardat și...

Tata l-a întrerupt râzând.

— A, așa mai înțeleg atunci, nu?

— Ce înțelegi? a făcut bunicul.

Încet. Calm.

— Sigur! Așa mai înțeleg ce-i cu oamenii ăia...! a făcut el zâmbindu-ne larg. Așa e toată familia probabil.

Toată lumea s-a uitat la el. Lynetta a căscat gura amuțită, cum n-am mai văzut-o de când e.

— Rick! a exclamat mama, însă tata doar a râs, cumva nervos, și a zis:

— Glumeam și eu! Bine, clar au ceva oamenii ăia. Vai, mă scuzi, Chet. Am uitat. Fata îți amintește de Renée.

— Rick! a zis iar mama, numai că acum chiar s-a enervat.

— Ei, haide, Patsy. Tatăl tău exagerează cu dramele astea, vrea să mă simt prost că mi-am permis să-mi critic vecinii doar pentru că au o rudă retardată pe undeva. Alți oameni au probleme de familie și totuși reușesc să-și tundă iarba. Mai bine s-ar mândri cu ce-i al lor, ce Dumnezeu!

Bunicul s-a înroșit rău la față, însă nu i-a tremurat glasul niciun pic când a spus:

— Casa nu e a lor, Rick. Proprietarul trebuie să se ocupe de reparații, însă nu face nimic. Și cum tatăl lui Juli îl are în grijă pe fratele lui, tot ce reușesc să pună deoparte acolo se duce și îți închipui că îi costă destul.

— Nu există centre de stat pentru așa ceva? a întrebat mama foarte încet.

— Nu știu toate detaliile, Patsy. Poate nu există niciun centru de stat prin zonă. Sau poate s-au gândit că i-ar fi mai bine într-un centru privat.

— Oricum, a zis tata, au la dispoziție centre de stat. Dacă nu vor să apeleze la ele, e alegerea lor. Nu e vina noastră că familia lor are cine știe ce anomalie cromozomială și refuz să mă simt vinovat pentru că vreau...

Bunicul a bătut cu pumnul în masă și s-a ridicat pe jumătate din scaun zicând:

— N-are de-a face cu cromozomii, Rick! A fost privat de oxigen la naștere. A coborât tonul, rostind și mai apăsat cuvintele: Unchiul lui Juli s-a născut cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului. De două ori. Era un bebeluș absolut perfect, ca fiul tău Bryce, și în câteva clipe s-a ales cu leziuni ireversibile.

Dintr-odată, pe mama a apucat-o isteria. S-a pus pe bocit cât ai bate din palme, plângea cu sughițuri, încât taică-meu s-a dus la ea și a încercat s-o liniștească. Degeaba. S-a pierdut cu totul din fire.

Lynetta a azvârlit șervetul pe masă mormăind „Familia asta e o glumă proastă", după care a întins-o. Apoi a țâșnit și mama pe ușă, plângând cu fața îngropată în mâini, iar tata s-a luat după ea, după ce s-a uitat urât de tot la bunicul.

Așa am rămas doar eu și bunicul, cu mâncarea rece pe masă.

— Oho, am zis în sfârșit. Chiar n-am știut.

— Nici acum nu știi, mi-a spus el.

— Cum adică?

O vreme a rămas neclintit ca granitul, apoi s-a aplecat spre mine peste masă și mi-a zis:

— De ce crezi că s-a necăjit mama ta așa de tare?

— Păi... nu știu, am zis eu zâmbind cam fără vlagă. Pentru că e muiere?

Bunicul a zâmbit și el pierit.

— Nu. S-a necăjit pentru că știe că ar fi putut să pățească și ea ca domnul Baker.

— Fratele ei s-a născut cu cordonul la gât? am zis în sfârşit după ce m-am gândit o vreme.

Bunicul a clătinat din cap.

— Păi, atunci...

S-a aplecat şi mai mult spre mine şi mi-a şoptit:

— Tu.

— Eu?

— Tot de două ori, a zis bunicul dând din cap.

— Dar...

— Doctorul care a asistat la naştere s-a mişcat rapid, plus că, din câte se părea, cordonul nu era foarte strâns, aşa că a reuşit să ţi-l scoată când ai ieşit. Nu te-ai spânzurat cu el când ai venit pe lume, însă se putea întâmpla şi aşa.

Dacă aş fi auzit acum câţiva ani sau săptămâni chiar că era să mă spânzur singur când alunecam pe tobogan la naştere, probabil că aş fi glumit sau mai degrabă aş fi zis ceva de genul: Mda, ce drăguţ, ce-ar fi să mă scuteşti de toată discuţia asta?

Însă după tot ce se întâmplase, chiar m-a apucat groaza şi m-a potopit un noian de întrebări. Unde-aş fi acum dacă totul ar fi decurs altfel? Ce-ar fi făcut cu mine? Din câte-l auzisem pe tata, nu prea mi-ar fi găsit niciun rost, era clar. M-ar fi vârât undeva la balamuc, nu contează unde, şi ar fi uitat de mine. Însă apoi mi-am zis: Nu! Sunt *copilul* lui. N-ar face aşa ceva... nu?

M-am uitat în jur la tot ce aveam – casa noastră mare, covorul alb, mobila de epocă şi toate *obiectele* de peste tot. Oare ar fi renunţat la toate *obiectele* astea ca să mă bucur eu ceva mai mult de viaţă?

Mă îndoiam, frate, chiar mă îndoiam. Eram ruşinea familiei. De care tot încercau să uite. Părinţii mei ţinuseră întotdeauna să lase impresie bună. Mai ales tata.

— Nu poți să trăiești cu gândul la ce ar fi putut să se întâmple, Bryce, a zis bunicul foarte încet. Apoi, de parcă îmi citea gândurile, a continuat: Și nu e corect să-l condamni pentru ceva ce n-a făcut niciodată.

Am dat din cap, încercând să-mi revin, însă nu prea am reușit deloc.

— Apropo, a zis el, mă bucur că ai zis ce ai zis mai devreme.

— Ce? am făcut eu, deși îmi simțeam gâtul încordat și umflat.

— Despre bunica ta. Cum de-ai știut?

— Mi-a spus Juli, am zis clătinând din cap.

— A! Ai stat de vorbă cu ea atunci?

— Da. De fapt, mi-am cerut scuze.

— Așa deci...!

— Și chiar mă simțeam mult mai bine, însă acum... Doamne, iar mă simt ca un ticălos.

— Nu e cazul. Ți-ai cerut scuze și asta contează de fapt. Auzi, a zis el ridicându-se, am chef de plimbare. Vrei să mă însoțești?

Să ies la plimbare? Îmi venea să mă duc la mine în cameră și să încui ușa, ca să mă lase toată lumea în pace.

— Pe mine chiar mă ajută să-mi limpezesc mintea, a spus el și atunci am înțeles că nu era o simplă plimbare – mă invita să petrecem timp împreună.

— Da, am zis ridicându-mă. Hai s-o ștergem de-aici.

Dacă înainte de-abia dacă-mi spunea să-i dau solnița, acum bunicul s-a preschimbat într-un tip tare vorbăreț. Am luat-o prin cartier, apoi prin cartierul vecin și apoi în următorul, timp în care am aflat nu doar că bunicu-meu se pricepe la o groază de lucruri, ci și că e un tip haios. Are un umor mai subtil, mai degrabă sec. Nu contează doar ce zice, ci și cum le zice. E foarte mișto, nu știu.

Când făceam cale întoarsă spre teritoriul nostru, am trecut pe lângă casa pe care o construiesc pe locul unde era pe vremuri sicomorul. Bunicul s-a oprit, a ridicat privirea în noapte și a zis:

— Cred că era o privelişte pe cinste.

Atunci am ridicat și eu privirea și, pentru prima dată în seara aceea, am observat că ieșiseră stelele.

— Ai văzut-o vreodată cățărată în el? l-am întrebat.

— Mi-a arătat-o mama ta odată, când treceam cu mașina prin față. M-am speriat când am văzut cât de sus se suise, însă după ce am citit articolul am înțeles de ce o făcea. A clătinat din cap. Deși copacul nu mai e, i-a rămas în suflet scânteia pe care i-a dăruit-o. Înțelegi ce vreau să zic?

Din fericire, n-a trebuit să răspund. Bunicul a zâmbit larg și a continuat:

— Unii dintre noi suntem maţi, alţii poleiţi, iar alţii – sclipitori... Apoi s-a întors spre mine: Însă din când în când dai peste cineva care scânteiază în toate culorile curcubeului, iar atunci tot restul păleşte prin comparaţie.

Când ne apropiam de verandă, bunicul m-a cuprins cu brațul de după umeri și mi-a zis:

— A fost o plimbare drăguță, Bryce. M-am simțit foarte bine.

— Și eu, i-am zis și am intrat.

Pe loc ne-am dat seama că am păşit într-o zonă de conflict. Deși nimeni nu urla sau plângea, după fețele alor mei am știut că avusese loc o criză majoră cât lipsiserăm eu și bunicul.

— Mă tem că mai trebuie să dreg un gard, mi-a șoptit bunicul, iar apoi a luat-o spre sufragerie ca să discute cu părinţii mei.

Mie nu-mi surâdea deloc atmosfera aia. M-am dus direct în cameră, am închis ușa și am bâjbâit prin întuneric, până am nimerit patul și m-am întins.

O vreme am rămas așa, derulându-mi în minte dezastrul de la cină. Iar când am simțit că-mi sar siguranțele de atâta gândit, m-am ridicat în fund și m-am uitat pe geam. În casa Bakerilor ardea un bec, iar felinarele de stradă erau aprinse, însă tot nu reușeau să risipească bezna nopții. Părea mai întuneric decât de obicei și, nu știu, cumva apăsător.

M-am tras mai spre fereastră și m-am uitat pe cer, însă nu se mai vedeau deloc stelele. M-am întrebat dacă Juli stătuse vreodată noaptea în sicomor. Printre stele.

Am clătinat din cap. Mați, poleiți, scânteietori. Ce-o mai fi însemnat și asta? Mie Juli Baker mi se păruse întotdeauna *prăfuită* și atât.

Am aprins veioza de pe birou și am scotocit în sertar, după articolul despre Juli, acolo îl aruncasem.

Bănuiam eu – din articol se înțelegea că Juli încercase să salveze Muntele Rushmore sau mai știu eu ce. Ziceau că e „un glas răsunând puternic în pustiul urban" și „un far strălucitor, care pune în lumină nevoia de a domoli ritmul prea rapid al construcțiilor, ce au ajuns să ne marcheze comunitatea odată elegantă și senină".

Mai lăsați-mă. La o adică, ce-are dacă un tip vrea să taie un copac de pe proprietatea lui, ca să-și construiască o casă? E pământul lui, copacul lui și decizia lui. Și cu asta basta. Articolul din ziar era apă de ploaie.

Cu unele excepții. Atunci când o citau pe Juli. Poate pentru că contrastau atât de mult cu viziunea reporterului, cine știe, oricum, vorbele lui Juli nu mi s-au părut exagerat de dramatice, cum mă așteptam. Nu știu, erau *profunde*. Avea o întreagă filozofie despre statul în copac.

Și, ce era mai ciudat, chiar o înțelegeam. Îți descria cum se simțea când stă în copacul ăla, de parcă, gen, depășea limitele spațiului fizic. „Când stai sprijinită deasupra

pământului, mângâiată de suflarea vântului", zicea, „îți simți inima sărutată de frumusețea lumii." Mai știi vreun elev de gimnaziu care să se exprime așa? Eu unul chiar n-am prieteni din ăștia.

Mai zicea și altele, gen, că un obiect e ceva mai mult decât părțile din care e alcătuit și că, din diverse motive, oamenii au nevoie de anumite lucruri care să-i înalțe mai presus de traiul lor de zi cu zi și să le dea sentimentul că viața e o minune.

Am tot citit și recitit declarațiile ei la ziar, întrebându-mă când oare începuse să gândească așa. Pe bune acuma. O fi Juli Baker deșteaptă, însă nivelul ăsta deja nu mai e de tocilar cu zece pe linie.

Dacă aș fi citit articolul cu o lună în urmă, l-aș fi catalogat drept o mare tâmpenie și l-aș fi aruncat la gunoi, însă acum îl înțelegeam. Chiar bine.

Cu o lună înainte nici nu m-aș fi uitat la poza lui Juli, însă acum m-am trezit că nu-mi pot lua ochii de la ea. Nu vorbesc de fotografia de ansamblu – echipamentul de salvare se vedea mai bine decât Juli. Zic de cealaltă, din josul paginii. Probabil o făcuseră cu un obiectiv super-tele, pentru că poza o încadrează de la umeri în sus, deși se vede că e în copac. Se uită în depărtare, cu părul fluturându-i pe spate în vânt, de parcă s-ar afla la timona unei corăbii sau mai știu eu ce, plutind spre soarele din zare.

Atâția ani m-am ferit de Juli Baker, că nici n-am apucat să mă uit ca lumea la ea, iar acum, dintr-odată, parcă nu mă mai pot opri. Îmi dădea o senzație ciudată în adâncul stomacului, care nu-mi plăcea deloc. Deloc nu-mi plăcea. Ca să fiu cât se poate de sincer, mă băga în sperieți de-a dreptul.

Am vârât ziarul sub pernă și am încercat să-mi amintesc ce pacoste era Juli Baker de fapt. Însă, încet-încet,

m-au furat iar gândurile și nu mi-a luat mult să scot din nou prostia de ziar de sub pernă.

Ce nebunie! Ce era cu mine?

M-am silit să sting lumina și să mă culc. O luam razna, frate, chiar era timpul să-mi revin.

JULIANNA

Curtea

Nu m-am jenat niciodată de locul unde stau. Nu mi se întâmplase niciodată să mă uit la casa noastră sau la porțiunea de stradă pe care locuiam și să zic: „Vai! Ce bine-ar fi fost să stăm în zona aia finalizată de curând – casele de acolo sunt mult mai noi și mult mai bune!“ Doar aici am crescut. E căminul meu.

Îmi dădeam seama cum e curtea, desigur. Mama se tot plângea de ea de ani buni. Însă o făcea cu jumătate de gură, nu merita să-ți bați capul cu ea. Sau așa mi-am închipuit eu. Însă poate ar fi trebuit să-mi pun întrebări. Cum de pe-afară era jale și pe dinăuntru era atât de bine îngrijită? În casa noastră era curat lună. În afară de camera băieților adică. Mama a renunțat la ea după ce a descoperit șarpele. Dacă erau destul de mari să adopte un șarpe, erau destul de mari și să țină curat în cameră. Matt și Mike au înțeles din asta că trebuie să țină ușa închisă și chiar s-au arătat săritori în privința asta.

În afară de curte, nu mi-am făcut probleme nici pentru bani sau pentru faptul că păreau să ne cam lipsească. Știam că nu suntem bogați, însă nici nu aveam impresia că duc lipsă de ceva. De ceva care se poate cumpăra de la magazin adică.

Matt și Mike tot cereau una, alta, însă când mama le tot zicea „Nu, băieți, nu ne permitem așa ceva“, eu o luam drept „Nu, băieți, chiar nu meritați“ sau „Nu, băieți, de fapt nu vă trebuie așa ceva cu adevărat“. De-abia după ce mi-a zis Bryce că locuim într-o magherniță am început să văd mai bine în jur.

Nu numai curtea era așa. Ci și camioneta tatei, mașina mamei, bicicleta familiei, cu mai tot cadrul de oțel ruginit, și mai era și faptul că, și când ne cumpăram ceva, părea luat dintr-o prăvălie de vechituri. Plus că nu mergeam nicăieri în vacanță. Niciodată.

De ce oare? Tata era cel mai muncitor om din lume, iar mama lucra ca secretară la TempService când avea timp. La ce bun să muncești atâta dacă trăiești așa?

Să-i întreb pe ai mei dacă suntem săraci mi se părea total lipsit de politețe. Însă, cu cât trecea mai mult timpul, cu atât mi-era mai clar că trebuie să-i întreb. Trebuie și gata. În fiecare zi, când mă întorceam de la școală pe bicicleta noastră ruginită și o luam pe lângă gardul nostru rupt și curtea desfundată, îmi spuneam: „Diseară. O să-i întreb diseară.“

Însă apoi nu-i mai întrebam nimic. Pur și simplu nu știam de unde să încep.

Apoi, într-o zi, mi-a venit o idee. Așa puteam să discut cu ei și, poate, chiar să-i ajut un pic. Și cum frații mei erau la muncă, la magazinul de muzică, în seara aia și la masă nu prea se discuta mai nimic, am tras adânc aer în piept și am zis:

— Știți, mă gândeam că n-ar fi mare scofală să lucrez un pic la curtea din față dacă aș face rost de niște cuie, un ciocan și poate niște vopsea? Și oare cât or costa semințele de gazon? Nu cred că sunt prea scumpe, nu? Aș putea să sădesc niște iarbă și chiar niște flori?

Părinții mei s-au oprit din mâncat și s-au uitat lung la mine.

— Știu să tai cu fierăstrăul și să bat cuie cu ciocanul – aș putea să mă apuc, știți.

Mama s-a întors atunci și s-a uitat țintă la tata.

— Curtea nu e în grija noastră, Julianna, a zis tata oftând.

— Nu... nu e?

— E în grija domnului Finnegan, a spus el clătinând din cap.

— Cine e domnul Finnegan?

— Cel care deține casa.

Nu mi-a venit să cred.

— Cum?

— Proprietarul, a zis tata dregându-și vocea.

— Adică nu e casa noastră?

S-au uitat unul la altul de parcă s-ar fi înțeles fără cuvinte, deși pe mine discuția asta a lor mă depășea.

— Nu mi-am dat seama că n-ai știut, a zis tata până la urmă.

— Bine... dar n-are nicio noimă. Credeam că proprietarii vin să se ocupe de una, alta, nu? Să repare acoperișul când intră apa în casă și să destupe burlanele când s-au înfundat de tot? Tu te ocupi întotdeauna de asta, tată. De ce o faci tu dacă e treaba lui?

— Pentru că e mai ușor așa decât să-i cer ajutorul, a oftat el.

— Dar dacă...

— Și așa nu are cum să umfle chiria, m-a întrerupt tata.

— Bine, dar...

Mama a întins brațul și m-a luat de mână.

— Scumpa mea, îmi pare rău dacă e așa o lovitură. Cred că ne-am închipuit că știi deja.

— Bine, dar cum rămâne cu curtea? De ce să te mai îngrijești cum arată casa pe dinăuntru și deloc pe afară?

— Când am semnat contractul de închiriere, a zis tata încruntându-se, ne-a asigurat că o să repare gardurile, și în față, și în spate, și o să pună gazon în curtea din față. Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. E o lucrare de proporții și materialele pentru gard nu sunt deloc ieftine, a zis el clătinând din cap. Nu mă-ncumet să investesc atâta într-o proprietate care nici nu ne aparține de fapt. Mai e și o chestiune de principiu.

— Bine, dar locuim aici, am șoptit, și arată tare urât.

Tata m-a studiat o vreme.

— Julianna, ce s-a întâmplat?

— Nimic, tati, am zis, însă știa că mint.

— Scumpa mea, a șoptit el, zi-mi.

Știam ce-o să spună dacă-i povestesc, însă nu puteam să nu-i zic nimic când se uita așa la mine. Așa că am tras aer în piept și am început:

— Familia Loski mi-a aruncat toate ouăle, s-au temut că au salmonelă, pentru că avem o curte așa de murdară.

— Ei, hai că e ridicol, a spus tata, însă mama a exclamat:

— Cum? Ți-a zis Patsy așa ceva?

— Nu, Bryce mi-a zis, am spus lăsând ochii în jos.

— Probabil au discutat între ei! N-ar fi zis așa ceva de capul lui...! Mama părea de-acum o porumbiță care-și aștepta glonțul fatal în inimă: Nu se mai poate așa! a zis ea luându-și fața în mâini. Robert, trebuie să se schimbe ceva. Neapărat!

— Trina, știi că fac tot ce pot. Îmi pare rău de curte și de toată situația. Nici eu nu mă vedeam trăind așa, însă uneori e bine să faci sacrificii.

Mama și-a luat mâinile de pe față și a zis:

— Nu e deloc bine pentru familia *noastră*. Fiica ta are de suferit pentru că refuzăm să ne ocupăm de curtea noastră.

— Nu e curtea noastră.

— Cum poți să zici așa ceva? Robert, trezește-te! Locuim de doisprezece ani aici. Nu mai e o chestiune temporară! Dacă vrem să ne stabilim vreodată într-o casă ca lumea și să avem curtea noastră, să-i ajutăm pe copii să meargă la colegiu și să facem tot ce ne-am propus împreună, va trebui să-l mutăm la stat.

Tata a oftat din greu, apoi a zis în șoaptă:

— De câte ori am discutat, Trina? Până la urmă recunoști și tu că mai bine îl ținem la Greenhaven.

Îmi venea să le zic: „Stați așa! Despre ce vorbiți? Despre *cine* vorbiți?“ Însă discuția se derula atât de rapid și de aprins, că n-aveam cum să-i întrerup și, tot așa, până la urmă au ajuns să se ciondănească atât de rău, că parcă și uitaseră de mine.

Apoi, dintr-odată, mi-a picat fisa. Am înțeles tot. De fapt, discutau despre fratele tatei. Unchiul meu. David.

Știam de unchiul David doar din auzite. Părinții mei îmi explicaseră ce-i cu el, însă nu l-am întâlnit niciodată. Și chiar dacă știam că tata mai merge să-l vadă, nu știam când anume. Nu vorbea deloc despre asta.

Tata credea că nu e bine să discutăm despre unchiul David cu alți oameni pentru că David e retardat.

— Lumea face tot felul de presupuneri, mi-a spus el. Își închipuie că, odată ce el e așa, nici tu nu ești tocmai cum trebuie. Crede-mă, știu ce zic.

Așa că nu vorbeam deloc despre asta. Nici acasă, nici cu prietenii. Parcă n-ar fi existat niciun unchi David de fapt.

Asta până acum. Acum părea să troneze peste noi, căci din discuția lor îmi dădeam seama că din cauza lui nu avem casa noastră, din cauza lui nu avem mașini ca lumea și chestii scumpe. Din cauza lui păreau părinții mei tot timpul atât de osteniți.

Ce-a fost în capul meu de-am adus vorba despre curte? Nu-i mai văzusem niciodată pe părinții mei certându-se

așa de rău. De când sunt. Îmi venea să-i iau de guler și să le zic: „Terminați! Terminați odată! Doar vă iubiți! Vă iubiți!“ Însă doar am stat liniștită pe scaun, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

Dintr-odată, mama s-a oprit și a șoptit:

— N-ar trebui să ne purtăm așa de față cu ea!

— Îmi pare rău, Julianna, a zis tata, luându-mă de braț. Nu plânge. Nu e deloc vina ta. O rezolvăm noi, îți promit.

— Întotdeauna ne-am rezolvat problemele și așa o să facem mereu, a zis și mama încercând să râdă printre lacrimi.

În seara aia, părinții mei au venit în camera mea pe rând, să discute cu mine. Tata mi-a spus de fratele lui, că-l iubea foarte mult și că le-a promis părinților că o să aibă grijă de el. Mama mi-a spus de tata și cât de mult îl iubește pentru tăria lui de caracter și inima lui bună, despre visuri și despre realitate și despre nevoia pe care o simte orice om de a se bucura de darurile vieții. Și iar m-am trezit că plâng când m-a sărutat de noapte bună, șoptindu-mi că, dintre multele daruri cu care a binecuvântat-o viața, eu eram cel mai frumos și mai luminos.

Mi-a părut rău de tata. Mi-a părut rău de mama. Însă în primul rând m-am simțit norocoasă că erau părinții mei.

Iar dimineața, pedalând pe bicicleta mea ruginită pe aleea școlii, mi-am promis că o să mă ocup de curte când ajung acasă. Cu chirie sau nu, era casa noastră și voiam să dau o mână de ajutor, ca să trăim mai bine.

Până la urmă, a fost ușor de zis, greu de făcut. Întâi că a trebuit să scotocesc jumătate de oră prin garaj ca să găsesc un ciocan și o cutie de cuie, fierăstrău și o foarfecă de grădină. Apoi încă jumătate de oră m-am gândit de unde să încep. Curtea în sine însemna mai multe tufe de buruieni, cum rămânea cu gardul viu de la margini? Să-l

scot cu totul din pământ sau să-l tund ca lumea? Chiar era un gard viu sau erau niște boscheți sălbatici care crescuseră prea tare? Dar gardul propriu-zis? Să-l dau jos sau să-l reclădesc? Poate mai bine scot tot gardul din față ca să repar cu șipcile lui porțiunile laterale.

Cu cât mă uitam mai bine, cu atât îmi venea s-o las baltă și gata. Ce să mă mai chinui? Nu era proprietatea noastră. Domnul Finnegan trebuia să se ocupe de reparații.

Însă apoi mi-am amintit ce-mi spusese mama în seara dinainte. Ce mi-am zis, dacă erai darul cel mai frumos și mai luminos al cuiva, mă mai opreau câțiva boscheți și niște șipci amărâte? Sigur că nu!

Așa că am luat foarfeca și m-am apucat de lucru.

Mi-a luat jumătate de oră să-mi însușesc o anume lecție de viață: boschetul reprezintă suma a numeroase ramuri, iar un boschet crește în volum pe măsură ce îl tai și arunci bucățile în mijlocul unei curți. Era ridicol! Unde să las tot mormanul ăsta?

Când a venit mama acasă a încercat să mă convingă să renunț la misiune, însă nici n-am vrut să aud. Nu, nu, nu! Deja reușisem să tund doi boscheți până la o înălțime respectabilă, nu mai era mult și avea să vadă ea ce prezentabil urma să arate totul.

— Nu de la mine ai moștenit încăpățânarea asta, mi-a zis ea, însă apoi a ieșit să-mi aducă un pahar de suc și să mă sărute pe obraz.

M-am declarat mulțumită!

La sfârșitul primei zile reușisem să fac un talmeș-balmeș de nedescris. Însă dacă haosul e o etapă necesară în procesul de organizare a oricărui univers personal, însemna că sunt pe calea cea bună. Sau cel puțin așa mi-am zis în seara aia, când m-am prăbușit moartă de oboseală pe patul meu.

A doua zi după-amiază, în timp ce mă munceam să stârnesc un haos și mai mare în micul meu univers, am auzit dintr-odată un glas grav venind de lângă mine:

— Grea sarcină ți-ai asumat, domnișoară.

Bărbatul care stătea acum pe trotuarul din fața casei noastre era bunicul lui Bryce, îl știam doar. Însă nu-l mai văzusem să iasă decât o singură dată din casă. În rest îl văzusem după un geam sau altul – fie de la fereastra salonului lor, fie de la portiera mașinii. Pentru mine era doar un bărbat brunet într-un ochi de geam. Când s-a ivit dintr-odată la mine pe trotuar, parcă era un om de la televizor care ieșise prin ecran ca să discute cu mine.

— Știu că ne-am mai văzut din când în când, zicea el. Îmi pare rău că mi-a luat mai bine de un an să vin să mă prezint. Sunt Chester Duncan, bunicul lui Bryce. Iar tu desigur că ești Julianna Baker.

Mi-a întins mâna, așa că mi-am scos mănușile de lucru și m-am uitat cum îmi dispare mâna într-a lui când am făcut cunoștință.

— Îmi pare bine, domnule Duncan, am zis dându-mi seama că era mult mai impunător decât părea când îl vedeai prin fereastra salonului.

Apoi s-a întâmplat ceva tare ciudat. A scos și el o pereche de mănuși și o foarfecă de grădină din buzunarul de la spate și a zis:

— Vrei să-i tunzi pe toți la același nivel?

— A, am făcut eu. Păi, da. Așa mă gândeam. Deși acum nu mai sunt așa de sigură. Credeți că ar da mai bine fără ei?

— Sunt arbuști de ceai australieni, a zis el clătinând din cap. O să arate foarte bine tunși.

Și cu asta și-a pus mănușile și s-a apucat de treabă.

Mai întâi nici n-am știut ce să vorbesc cu bărbatul ăla. Era tare ciudat că mă ajuta, deși se purta de parcă nici nu

se face să-mi bat capul cu asta. Tăia într-o veselie, *hârşti-hârşti*, *hârşti-hârşti*.

Apoi mi-am amintit brusc ce spusese Bryce despre curtea noastră şi am înţeles de ce venise.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el aruncând crengile tăiate deasupra mormanului unde le aruncam şi eu. Am tăiat prea mult?

— N... nu.

— Atunci de ce te uiţi aşa? m-a întrebat. Nu vreau să te stingheresc. M-am gândit doar că ţi-ar plăcea să te ajute cineva un pic.

— Ei bine, nu. Mă descurc şi singură.

— Ei, nici nu mă îndoiesc, a zis el râzând şi s-a apucat să tundă mai departe. Vezi tu, Julianna, am citit despre tine la ziar şi locuiesc peste drum de mai bine de un an. Se vede clar că eşti un om foarte priceput.

O vreme am lucrat în tăcere, însă mă tot trezeam trântind crengile peste morman din ce în ce mai vârtos, până n-am mai suportat. N-am mai suportat şi gata!

— Aţi venit pentru că vă e jenă de povestea cu ouăle, nu? i-am zis eu întorcându-mă nervoasă spre el. Ei bine, ouăle noastre n-au absolut nimic! Mâncăm din ele de aproape trei ani şi nu s-a intoxicat nimeni. Doamna Stueby şi doamna Helms mi se par la fel de sănătoase şi, oricum ar fi, dacă nu le voiaţi, trebuia să-mi ziceţi!

— Ouă? Intoxicaţie? a zis el lăsându-şi braţele în jos şi clătinând din cap. Julianna, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

Eram atât de furioasă, jignită şi ruşinată, că parcă-mi ieşisem din fire.

— Vorbesc de ouăle pe care vi le-am adus acasă mai bine de doi ani, ouăle de la găinile mele, pe care aş fi putut să le vând! Şi pe care le-aţi aruncat la gunoi!

De-acum m-apucasem să urlu la el. Urlam la un om mare, chiar nu mai făcusem în viața mea așa ceva.

— Îmi pare rău, a zis el foarte încet. Eu nu știu de niciun ou. Cui i le-ai dat?

— Lui Bryce! am zis și mi s-a pus un nod în gât când i-am rostit iar numele. Bryce.

— Ei, a zis domnul Duncan dând încet din cap și și-a văzut mai departe de tuns. Așa mai înțeleg și eu.

— Cum adică?

— Băiatul mai are încă de învățat, a oftat el.

Am rămas cu ochii la el, gata să-mi vărs furia cum îmi stătea pe limbă.

— Ei, o fi el băiat arătos, nu zic nu, a spus el încruntându-se, apoi a adăugat rupând o creangă: E leit taică-său.

— De ce-ați venit aici, domnule Duncan? am zis clătinând din cap. Dacă nu credeți că am nevoie de ajutor și nici nu vă simțiți prost pentru ouăle alea, de ce vă mai sinchisiți?

— Sincer?

L-am privit doar mai departe, drept în ochi.

— Pentru că-mi amintești de soția mea, a spus el dând din cap.

— Soția dumneavoastră?

— Întocmai. Apoi mi-a zis cu un surâs: Renée ar fi stat cu tine în copac. Ar fi stat o noapte întreagă.

Când am auzit propozițiile alea două, am uitat de furie.

— Serios?

— Absolut.

— A... murit?

— Și mi-e îngrozitor de dor de ea, a încuviințat el. A aruncat o creangă deasupra mormanului și a râs scurt. Nimic nu te face mai fericit în viață decât o femeie căpoasă.

În viața mea nu mi-ar fi trecut prin cap că o să mă împrietenesc cu bunicul lui Bryce. Însă la vremea cinei

deja aflasem atâtea lucruri despre el și soția lui și aventurile prin care trecuseră împreună, că aveam impresia că-l știu de o veșnicie. Și, tot ascultându-i poveștile, munca mi se părea ușoară. Când am intrat în casă terminaserăm de tuns boscheții și, dacă nu luai în seamă mormanul cât toate zilele din mijlocul curții, totul arăta deja mult mai bine.

A doua zi iar a venit. Iar când am zâmbit și i-am zis „Bună, domnule Duncan", mi-a zâmbit și el cu un:

— Spune-mi Chet, bine? Înțeleg că azi ne apucăm de gard? mi-a zis el uitându-se la ciocanul din mâna mea.

Chet m-a învățat cum să îndrept stâlpii gardului, cum să țin ciocanul de coada mânerului, nu de mijloc, cum să calculez și să ajustez distanțele dintre stâlpi și cum să aranjez șipcile perfect vertical cu ajutorul unei nivele. Zile întregi am lucrat la gard, discutând mai tot timpul. Nu doar despre soția lui. Voia să-i povestesc de sicomor și a părut să mă înțeleagă cu totul când i-am spus că un întreg e mai mult decât suma părților din care e alcătuit.

— E valabil și pentru oameni, a spus el, numai că la oameni se mai întâmplă ca întregul să fie *mai puțin* decât suma părților.

Mi s-a părut destul de interesant. Iar a doua zi la școală m-am uitat în jur, la oamenii pe care-i știam încă din primară și am încercat să-mi dau seama dacă erau mai mult sau mai puțin decât suma părților din care erau alcătuiți. Chet avea dreptate. Mulți erau mai puțin.

În capul listei era, desigur, Shelly Stalls. Dacă te uitai la ea, ai fi crezut că are de toate, însă, pe sub claia aia de păr cât Everestul, nu prea avea nimic pe care să te poți baza. Și chiar dacă atrage oamenii din jur ca o gaură neagră, se prind destul de repede că n-au cum să fie prieteni cu ea dacă nu-i alimentează tot timpul ego-ul ei nimicitor.

Însă, dintre toți colegii, numai pe Bryce nu reușeam să-l cataloghez. Până de curând, aș fi băgat mâna-n foc că e

mai mult, mult mai mult decât suma părților din care era alcătuit. Îmi vrăjea inima într-un fel absolut inexplicabil.

Și nu degeaba zic „inexplicabil". Când m-am uitat la el în clasă la ora de mate, m-a năpădit aceeași mâhnire îngrozitoare amintindu-mi că îmi aruncase ouăle la gunoi. Ce fel de om e în stare să facă așa ceva?

Apoi s-a uitat și el la mine zâmbind și am simțit că-mi zvâcnește inima în piept. Însă mi-a fost și ciudă pe mine: cum de simțeam așa ceva după ce s-a purtat atât de urât?

L-am evitat tot restul zilei, însă după ore parcă se stârnise înăuntrul meu un uragan care mă sfâșia de vie. Am sărit pe bicicletă și am pedalat spre casă mai iute ca oricând. Pedala dreaptă tot clinchetea lovindu-se de lanț și bicicleta zornăia și scârțâia ascuțit, gata să se prefacă într-un morman de piese ruginite.

Uraganul însă nu se prea potolise deloc când m-am oprit patinând pe aleea noastră. Așa că mi-am mutat energia de la roți la pensulă. Am deschis cutia de vopsea Alb de Navajo pe care mi-a cumpărat-o tata și m-am apucat să mânjesc de zor gardul.

Peste vreo zece minute a apărut și Chet.

— Oho, a râs el, ești foarte în vervă azi, ai? Te invidiez!

— Nu, am zis dându-mi părul de pe față cu dosul mâinii. Sunt supărată doar.

Și-a scos și el pensula și o cutie goală de cafea.

— Aoleu. Pe cine?

— Pe mine!

— A, cu atât mai grav. Nu prea te-ai descurcat la vreo lucrare?

— Nu! Am... Cum te-ai îndrăgostit de soția ta? l-am întrebat întorcându-mă spre el.

A zâmbit, turnând niște Alb de Navajo în cutie.

— A, a făcut el. Probleme cu băieții.

— Ba n-am deloc probleme cu băieții!

A șovăit un pic, însă nu m-a contrazis, ci mi-a răspuns la întrebare.

— M-am îndrăgostit de ea din greșeală.

— Din greșeală? Cum adică?

— Chiar n-am vrut. Pe atunci eram logodit și n-ar fi trebuit deloc să mă îndrăgostesc. Spre norocul meu, mi-am dat seama la timp cât de orb sunt.

— Orb?

— Da. Logodnica mea era foarte frumoasă. Avea niște ochi căprui absolut superbi și un ten fin, ca de înger. O vreme nu i-am văzut decât frumusețea. Însă apoi... în fine, să zicem că am descoperit că Renée era un om și jumătate pe lângă ea.

Și-a înmuiat pensula în cutia de cafea și a întins o dungă de vopsea pe stâlp.

— Acum mi-e ușor să văd toate astea și să dau sfaturi altora, însă trist e că cei mai mulți oameni nu văd ce se ascunde dincolo de suprafață decât prea târziu.

O vreme am rămas tăcuți, însă îl vedeam pe Chet căzut pe gânduri. Și, judecând după sprâncenele sale încruntate, mi-am dat seama că nu avea nicio legătură cu problemele mele.

— Îmi... îmi pare rău că am adus vorba de soția ta, i-am zis.

— A, să nu-ți pară, nu-i nimic, a spus el clătinând din cap și încercând să zâmbească. Oricum nu mă gândeam la Renée, ci la altcineva. Cineva care n-a reușit niciodată să vadă lucrurile în profunzime. De-acum nici nu cred că mai vreau așa ceva de la ea.

Despre cine vorbea? Eram curioasă! Însă mi s-a părut deplasat să întreb, așa că am vopsit mai departe stâlpii în liniște. Într-un final s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Nu te uita doar la ochii, zâmbetul și părul lui lucios, uită-te la ce fel de om e de fapt.

Când l-am auzit m-au trecut toți fiorii. Parcă ar fi știut tot. Dintr-odată am simțit nevoia să mă apăr cumva. Voia oare să-mi spună că nepotul lui nu merită să simt ce simțeam pentru el?

Când s-a făcut ora cinei, tot nu mă simțeam în apele mele, însă măcar uraganul se potolise de tot. Mama a zis că tata lucrează până târziu și că, odată ce băieții au rămas pe la prieteni, suntem doar noi două la masă. Mi-a spus că discutase cu tata și că se simțeau cam prost că tot venea Chet la mine în fiecare zi. Poate mai bine îl recompensau cumva pentru munca lui, a spus ea.

I-am zis că Chet o să se simtă probabil jignit, însă nu m-a ascultat și a doua zi chiar a reușit să-l jignească.

— Nu, doamnă Baker, a zis Chet. A fost plăcerea mea s-o ajut pe fiica dumneavoastră cu ce și-a propus să facă.

Și nici n-a mai vrut să audă altceva.

La sfârșitul săptămânii, tata a încărcat în camionetă toate crengile și bucățelele de lemn și a plecat cu ele la muncă sâmbătă dimineață. Tot restul zilei am plivit buruienile cu Chet, am afânat pământul și l-am pregătit de semănat.

Chiar atunci, în ultima zi, Chet m-a întrebat:

— Nu vă mutați, nu?

— Să ne mutăm? De ce mă întrebi?

— Ei, am auzit-o pe fiica mea dându-și cu presupusul aseară la cină. Se gândeau că poate v-ați apucat de renovat casa pentru că vă pregătiți s-o vindeți.

Deși discutasem o mulțime de lucruri cu Chet tot muncind împreună, probabil că nu i-aș fi zis nimic de domnul Finnegan și unchiul David și cum se explica dezastrul din curte dacă nu m-ar fi întrebat atunci de mutat. Însă, odată ce m-a întrebat, până la urmă i-am zis tot. Și chiar mi-a

făcut bine să vorbesc. Mai ales despre unchiul David. Parcă aș fi suflat într-o păpădie, privind cum plutesc semințele în toate părțile, până nu se mai văd. Eram mândră de părinții mei și, când mă uitam la curtea din față, eram mândră și de mine însămi. Să vezi când o să mă apuc de curtea din spate! Apoi poate că o să mă apuc să văruiesc și casa. Eram în stare. Chiar eram.

Chet a rămas cam tăcut după ce i-am povestit totul, iar când ne-a adus mama niște sendvișuri la prânz, ne-am așezat pe verandă și am mâncat în liniște. Apoi Chet a rupt tăcerea și mi-a zis, făcându-mi semn din bărbie, să mă uit peste drum:

— Nu știu de ce nu iese la noi să ne salute odată.

— Cine? am întrebat, uitându-mă peste drum, unde-mi arătase el. Bryce? am zis fără să vreau când am văzut cum se lasă repede perdeaua la fereastra camerei sale.

— De trei ori l-am prins uitându-se.

— Serios?

Inima îmi tresălta în piept ca un puișor care se pregătea să-și ia zborul.

— Hai să terminăm ca să ne apucăm de semănat, bine? Căldura soarelui o să ajute procesul de germinare, a spus el încruntându-se.

Mă bucuram că în sfârșit semănăm curtea, însă, fără să vreau, atenția mi se întorcea mereu spre fereastra lui Bryce. Oare ne urmărește? Deși mi-era jenă, toată după-amiaza m-am uitat într-acolo. Și mă tem că și Chet a observat, căci, după ce am terminat și ne-am felicitat reciproc pentru cât de frumos avea să arate curtea, mi-a zis:

— Face el acum pe lașul, însă încă îmi fac speranțe pentru băiatul ăsta.

Laș? Ce Dumnezeu puteam să zic la așa ceva? Am rămas înlemnită cu furtunul într-o mână și cu cealaltă mână pe robinet.

Și cu asta Chet și-a luat rămas bun și a trecut strada.

Peste câteva minute l-am văzut pe Bryce venind pe trotuar, spre casa lor. Nu mi-a venit să cred. Eu îl crezusem în casă, cu ochii la mine, iar el de fapt ieșise la plimbare? Iar mi s-a făcut jenă de mine.

I-am întors spatele și mi-am văzut iar de udat. Ce proastă am fost! O fraieră și jumătate! Tocmai ce mă stârnisem, de-mi săreau capacele, când am auzit:

— Arată bine, Juli. Bună treabă.

Bryce venise lângă mine, pe aleea noastră. Și dintr-odată nu mi-a mai fost ciudă pe mine, ci pe el. Cum de stătea acolo, făcând pe șeful, și îmi lăuda munca? Nici nu avea dreptul să deschidă gura după cum se purtase.

Mai aveam un pic și puneam furtunul pe el, când mi-a zis:

— Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut, Juli. Am greșit, știi.

M-am uitat la el, la ochii lui albaștri și strălucitori. Și am încercat să fac cum mă sfătuise Chet – să privesc dincolo de ei. Ce se ascundea acolo? Ce gândea? Chiar îi părea rău? Sau se jena pur și simplu că-mi spusese ce-mi spusese?

Parcă m-aș fi uitat la soare însă, așa că mi-am ferit privirea.

Nici nu știu despre ce am vorbit mai târziu, știu doar că s-a purtat frumos și m-a făcut să râd. Iar după ce a plecat am închis apa și am intrat în casă cu un sentiment tare, tare ciudat.

Tot restul serii m-am simțit când mâhnită, când tulburată. Cel mai grav era că nici nu-mi dădeam seama prea bine de ce sunt mâhnită sau tulburată. Sigur, era din cauza lui Bryce, însă de ce nu eram pur și simplu supărată pe el și gata? Se purtase ca un... mârlan. Sau de ce nu eram bucuroasă și gata? Doar venise la noi. Stătuse pe alee, se arătase drăguț. Am râs împreună.

Însă nu eram nici supărată, nici bucuroasă. Iar în timp ce încercam să citesc întinsă în pat, mi-am dat seama că de acum eram mai degrabă tulburată. De parcă stătea cineva cu ochii pe mine. M-am speriat așa de tare, că m-am sculat să văd dacă se ascunde cineva la fereastră, în șifonier sau sub pat, însă tot nu mi-a trecut senzația aia.

De-abia spre miezul nopții am înțeles cine era.

Eu eram. Eu stăteam cu ochii pe mine.

BRYCE

Niște dihănii puturoase

Când m-am trezit duminică mă simțeam de parcă aveam gripă. De parcă visasem ceva urât și încâlcit și fără nicio noimă, ca atunci când ai febră.

Din câte știu eu, când visezi ceva urât, încâlcit și fără noimă, trebuie să te dezmeticești de tot. Să uiți pur și simplu ce ai visat.

Așa că m-am dezmeticit și m-am ridicat devreme din pat, căci nu mâncasem mai nimic în seara dinainte și mi-era o foame de lup! Însă, când am luat-o alene spre bucătărie, mi-am aruncat ochii prin salonul familiei și am văzut că tata fusese trimis să doarmă pe canapea.

Nu era deloc a bună. Așa am știut că luptele nu încetaseră încă și m-am simțit ca un invadator pe propriul teritoriu.

Tata s-a întors pe partea cealaltă cu un geamăt, apoi s-a făcut covrig sub pătura subțire, mormăind în pernă ceva ce nu mi s-a părut prea prietenos.

Am tulit-o la bucătărie, unde mi-am umplut un castron imens cu fulgi de porumb. Tocmai mă pregăteam să-i înec în lapte, când a intrat mama și mi l-a șterpelit rapid.

— N-ai decât să aștepți, tinere, zice ea. O să luăm micul dejun în familie, doar e duminică.

— Bine, dar mor de foame!

— Nu ești singurul. Du-te odată! O să fac clătite și tu o să faci duș. Fugi!

De parcă dușul m-ar fi ajutat să evit moartea prin înfometare.

Însă am luat-o spre baie și așa am observat că salonul familiei era gol. Pătura era împăturită, pusă frumos la locul ei pe speteaza canapelei și perna dispăruse... de parcă doar îmi închipuisem totul.

La micul dejun, tata nu arăta de parcă dormise pe canapea toată noaptea. Nu avea pungi sub ochi și nici nu părea neras. Purta un șort de tenis și un tricou de polo de culoarea levănțicii și își uscase cu grijă părul, de parcă mergea la serviciu. Mie mi s-a părut că tricoul era prea de fete, însă mama a zis:

— Arăți foarte bine în dimineața asta, Rick.

Tata s-a uitat bănuitor la ea, fără să zică nimic.

Apoi a intrat bunicul, zicând:

— Patsy, miroase tare bine în casă! Bună dimineața, Rick. Salutare, Bryce!

Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a așezat la masă și și-a desfăcut șervetul în poală.

— Lyn-et-taa! a strigat mama cu glas melodios. La ma-săă!

A venit și soră-mea îmbrăcată într-o minijupă de blugi, cu niște pantofi cu talpa groasă în picioare și machiajul ei preferat, din gama ratonilor. Mama a scos un icnet, apoi a respirat adânc și a zis:

— Bună dimineața, dragă. Arăți... arăți... Credeam că în dimineața asta te duci la biserică cu prietenii tăi.

— Mă duc, s-a strâmbat Lynetta și s-a așezat la masă.

Mama a adus la masă clătite, ouă ochiuri și chiftele de cartofi. Tata a rămas o clipă bățos de tot, apoi și-a scuturat șervetul și și l-a pus la gât.

— Așadar, a zis mama așezându-se, am găsit soluția problemei noastre.

— Să te auzim... a mormăit tata, însă, când s-a văzut săgetat din priviri de mama, a tăcut mâlc.

— Soluția e... a început mama servindu-se cu clătite, să-i invităm pe Bakeri la noi la cină.

„*Ce?*“, izbucnește tata, „Pe toți?“ întreabă Lynetta, „Glumești sau ce?“ fac și eu, numai bunicul își mai pune un ou ochi în farfurie, zicând:

— Excelentă idee, Patsy.

— Mersi, tată, spune mama zâmbind, iar apoi se întoarce spre mine și Lynetta: Sigur că nu glumesc și da, dacă vor să vină și Juli și băieții, îi invităm și pe ei.

Soră-mea începe să râdă.

— Știi ce înseamnă asta?

Mama își aranjează șervetul în poală.

— Poate e cazul să aflu.

— O să invite la masă membrii fondatori ai Pișăcioșilor Sărăntoci, chiar că nu mă așteptam la așa ceva pe ziua de azi! spune Lynetta întorcându-se spre mine.

— Patsy, de fapt ce rost are? zice tata clătinând din cap. Am făcut și eu niște glume proaste aseară. Încerci cumva să mă pedepsești și mai rău?

— Ar fi trebuit să-i invităm la noi cu ani în urmă.

— Patsy, te rog. Știu că te simți prost că ai aflat ce-ai aflat, însă o cină stânjenitoare în grup n-o să schimbe nimic!

Mama și-a turnat sirop pe clătite, a pus capacul sticluței lingându-se pe deget și apoi s-a uitat țintă la tata.

— O să-i invităm pe Bakeri la cină.

Nu mai trebuia să-i spună că era ultimul cuvânt.

— Cum vrei tu, Patsy, a zis tata oftând adânc. Să nu zici că nu te-am prevenit. Facem grătar, bănuiesc? a mormăit apoi mușcând dintr-o chiftea.

— Nu, Rick. O să stăm cu toții la masă. Ca atunci când îți inviți clienții la noi.

— Te aștepți să se îmbrace elegant? a zis tata oprindu-se din mâncat.

Mama s-a uitat urât la el.

— Mă aștept ca tu să te porți așa cum am crezut mereu c-o să te porți, ca un domn.

Tata și-a văzut atunci de cartofi. Mai bine decât să se ia la ceartă cu mama.

Lynetta a reușit să mănânce tot albușul unui ou ochi și aproape o clătită întreagă. Fără sirop, desigur, însă, după pofta și veselia cu care mânca, măcar ea era evident bine dispusă.

Bunicul a mâncat zdravăn, chiar mai mult decât de obicei, însă nu-mi dădeam seama ce gândește. Iar aducea mai degrabă cu o bucată de granit decât cu un om. Iar eu de-acum cam bănuiam că cina aia se putea să fie nu doar stânjenitoare, ci de-a dreptul neplăcută. Afurisitele alea de ouă se ridicaseră din morminte, gata să mă înhațe pe la spate, ca niște dihănii puturoase.

Bine, bunicul aflase, însă era singurul din familie. Dacă deschidea cineva subiectul la masă? Eram mort-copt, cu moaca mea de găină cu tot.

Mai târziu, când mă spălam pe dinți, m-am gândit s-o mituiesc cumva pe Juli. S-o atrag de partea mea, pentru a mâna discuția departe de subiectul ouălor. Sau aș putea să sabotez cumva cina. Să nu se mai țină până la urmă. Da, aș putea... m-am oprit și m-am privit în oglindă. De ce eram așa un pămpălău? Am scuipat și m-am dus s-o caut pe mama.

— Ce-ai, dragule? m-a întreabat ea ștergând plita. Pari îngrijorat.

M-am uitat să mă asigur că nu pândeau tata sau Lynetta pe undeva, apoi i-am șoptit:

— Juri să păstrezi secretul?

— Nu știu ce să spun, a râs ea.

Am așteptat.

— Ce-i așa de... a început ea, apoi, când s-a uitat la mine, s-a oprit din curățenie. Oho, chiar ești serios. Ce-ai păţit, dragă?

Era o veșnicie de când îi mai mărturisisem mamei vreo prostie așa, de capul meu. De-acum nu mi se mai părea că e cazul, învățasem să-mi rezolv singur problemele. Sau așa crezusem. Până acum.

— Bryce, spune-mi, mi-a zis ea punându-mi mâna pe braț. Ce e?

M-am cățărat pe blatul bufetului, am respirat adânc și am început:

— E vorba de ouăle lui Juli.

— Despre... ouăle ei?

— Da. Mai ții minte dezastrul cu puii, găinile și salmonela?

— A trecut ceva timp de-atunci, dar da.

— N-ai cum să știi, dar Juli nu ne-a adus ouă doar atunci. Ne-a adus în fiecare săptămână... sau cam așa ceva.

— Serios? Cum de n-am știut?

— Păi, m-am temut că o să se supere tata pe mine că n-am putut s-o refuz, așa că le-am luat eu. Când o vedeam venind, ieșeam înainte să sune la ușă și le aruncam la gunoi până să afle careva de ele.

— Vai, Bryce!

— Păi, am crezut că o să înceteze la un moment dat! Cât să se ouă o amărâtă de găină?

— Deci înțeleg că până la urmă s-a terminat cu ouăle?

— Da. Săptămâna trecută. M-a prins Juli aruncând cofrajul la tomberon.

— Aoleu.

— Exact.

— Și ce i-ai zis?

— I-am zis că ne e frică să nu ne intoxicăm cu salmonelă pentru că la ei în curte e atâta mizerie, am mormăit eu cu ochii în pământ. A plecat în fugă, plângând, și după aia am văzut-o că se-apucă să curețe curtea.

— Vai, Bryce!

— Exact.

O vreme a rămas tăcută ca peștele, apoi a zis foarte încet:

— Mulțumesc că ai fost sincer cu mine, Bryce. Chiar mă ajută să înțeleg destule lucruri. Ce părere și-a făcut familia aia despre noi? a zis ea clătinând din cap și s-a reapucat de șters plita. De-asta e foarte bine să-i invităm la masă, după părerea mea.

— Juri să ții secretă toată povestea asta cu ouăle, nu? i-am șoptit. Bine, Juli i-a zis bunicului, așa că el știe deja, însă nu vreau să mai afle și, știi tu, tata.

M-a studiat o clipă, după care mi-a zis:

— Zi-mi că te-ai învățat minte, dragule.

— M-am învățat, mamă.

— Bine atunci.

Am oftat ușurat.

— Mersi.

— A, Bryce?

— Da.

— Mă bucur mult că mi-ai spus. M-a pupat pe obraz zâmbind, apoi a urmat: Parcă ai promis ieri că te ocupi de peluză?

— Sigur, am zis și am ieșit să tund iarba.

Seara, mama ne-a anunțat că Bakerii vin la masă vineri, la ora șase. Meniul conținea, printre altele, somon poșat, rizoto cu crab și legume la aburi și nu cumva să ne fofilăm vreunul din noi. Tata a mormăit că, dacă tot dăm masă, ar

fi mers mult mai bine un grătar, așa îi rămâne și lui ceva de făcut, însă mama l-a săgetat bine din priviri, așa că a lăsat-o baltă.

Bun. Deci veneau la masă. De-acum era și mai stânjenitor să mă văd cu Juli la școală. Nu că s-ar fi extaziat sau mi-ar fi făcut cu mâna sau cu ochiul sau ceva. Nu, iar începuse să mă evite. Dacă ne întâlneam, mă saluta, însă, în loc s-o văd cu ochii pe mine când mă întorceam, n-o mai vedeam deloc. Probabil că o ștergea prin spate și ocolea la greu prin curtea școlii. Nu știu, cam dispăruse din peisaj.

M-am trezit uitându-mă eu la ea în timpul orelor. Profesorul vorbea mai departe și toată lumea se uita spre tablă... numai eu nu. Mi se tot întorcea privirea spre Juli. Era ciudat. Ascultam ce zice profesorul, iar apoi mă trezeam că nici nu-l aud, cu ochii la Juli.

De-abia miercuri la ora de mate mi-am dat seama de ce. Cum stătea în banca ei cu părul revărsat pe umeri și capul înclinat, semăna cu poza din ziar. Nu chiar de tot, era alt unghi și nici nu-i sufla vântul părul, însă chiar semăna cu poza aia. Foarte bine chiar.

M-a luat cu fiori când am făcut legătura. M-am întrebat atunci: oare la ce se gândea? Chiar o interesa atât de tare extragerea rădăcinii pătrate?

Darla Tressler m-a prins privind-o pe Juli și, oho, s-a uitat foarte bănuitoare la mine. Dacă nu luam măsuri, avea să se ducă vorba în toată școala, așa că m-am uitat chiorâș la ea și i-am șoptit:

— Are o albină în păr, proasto – și am făcut un gest cu mâna în aer, gen: „Uite-o, n-o vezi?“

Darla și-a sucit gâtul căutând albina, iar eu am reușit să mă concentrez tot restul zilei. Asta-mi lipsea acuma, să mă facă alde Darla Tressler praf și pulbere.

Mai târziu, seara, când îmi făceam temele, ca să-mi dovedesc că mi s-a părut, am scos articolul ăla din găleata de gunoi. Și mă apuc să-l frunzăresc zicându-mi: Am deformat eu realitatea, mi-am închipuit doar, de fapt Juli nu arată așa...

Însă uite-o. Fata de la ora de mate, care stătea mai în față, la două rânduri de mine, strălucea pe pagina tipărită.

Atunci a dat Lynetta buzna în cameră.

— Îmi trebuie ascuțitoarea ta, a zis ea.

Am închis caietul repede, ca să ascund ziarul, zicându-i:

— Trebuie să bați la ușă!

Apoi, când am observat că se uita curioasă și încă se vedea un colț de ziar, m-am grăbit să îndes caietul în ghiozdan.

— Ce încerci să ascunzi acolo, frățioare?

— Nimic, nu-mi mai spune așa! Și nu mai da buzna în camera mea!

— Dă-mi ascuțitoarea și nici n-o să mai ai de-a face cu mine, a zis ea întinzând mâna.

Am scormonit prin sertar după ea, i-am azvârlit-o și chiar s-a cărat.

Însă peste câteva clipe m-a strigat mama, după care, ce mai, am uitat că am pus ziarul în caiet.

Asta până în ziua următoare, la ora a doua. Hopa! Ce puteam să fac cu el? Nu puteam să mă ridic din bancă și să mă descotorosesc de el, era Garrett lângă mine. Plus că eram la oră cu Darla Tressler și-mi dădeam seama că stătea cu ochii în patru după albine rătăcite. Dacă mirosea ceva, m-aș fi înțepat rău.

Apoi Garrett s-a întins să-mi șterpelească o foaie de hârtie, cum face de cel puțin paișpe ori pe zi, doar că de data asta mi s-a scurtcircuitat mintea și m-am pomenit că-mi las repede mâna peste a lui, ca să-l opresc.

— Băi! a făcut el. Ce-i cu tine?

— Scuze, am zis și m-am prins că vrea de fapt o foaie liniată, nu ziarul.

— Frate, a zis el iar, știi că de la o vreme ești super cu capul în nori? Ți-a mai zis cineva?

A rupt o bucată de hârtie din caiet, apoi a observat marginea ziarului, s-a uitat bănuitor la mine și nici n-am apucat să mă mișc, că l-a scos deja.

M-am repezit la el și i l-am smuls din mâini, însă prea târziu. A zărit poza.

— Tacă-ți gura, bine? Nu e ce crezi tu, i-am tăiat-o eu imediat.

— Hei, ia-o mai încet, da? Chiar nu cred nimic...

Însă am văzut cum i se învârt rotițele în cap.

— Sunt sigur că poți să-mi explici perfect cum de umbli cu poza lui Juli Baker la tine, a zis el zâmbindu-mi ironic.

Chiar m-am speriat când l-am auzit. Parcă se gândea dacă să mă facă de râs în fața clasei sau nu.

— Ciocul mic, bine? i-am zis aplecându-mă spre el.

Proful ne-a făcut observație că vorbim, însă Garrett nu s-a jenat să-mi zâmbească mai departe ironic și să ridice cu tâlc din sprâncene, arătându-mi caietul. După oră, Darla s-a prefăcut nepăsătoare și prinsă cu ale ei, însă își îndreptase antena radar spre noi. Mai toată ziua s-a ținut după mine, așa că n-am avut când să-i explic lui Garrett care era faza.

Oricum, ce puteam să-i zic? Că țineam ziarul în caiet ca să nu-l vadă soră-mea? Ce să zic, scăpam de el mai mult de-o grămadă.

Și chiar n-aveam chef să-i torn cine știe ce minciună penibilă. Chiar voiam să vorbesc pe bune cu Garrett. Doar eram prieteni și mă apăsa pe suflet tot ce se întâmplase în ultimele două luni. M-am gândit că dacă discut cu el o să

mă ajute să revin la normal. O să mă ajute să nu mă mai gândesc atâta. Garrett era de mare ajutor în sfera asta.

Din fericire, la ora de studii sociale ne-au trimis la bibliotecă să strângem date pentru lucrarea despre un personaj istoric. Darla și Juli erau și ele la ora aia, însă am reușit să-l trag pe Garrett într-un cotlon al bibliotecii fără să se prindă ele. Și cum am rămas între patru ochi, m-am apucat să-i torn lui Garrott toată povestea cu găinile.

— Băi! a făcut el clătinând din cap. Despre ce vorbești?

— Mai știi când ne-am dus să ne uităm la ea peste gard?

— În clasa a șasea?

— Da. Mai știi că te-ai luat de mine că nu știu ce-i aia o găină?

— Iar începi? a zis el dându-și ochii peste cap.

— Frate, erai cizmă în materie de pui. Am mers pe mâna ta și mi-ai turnat numai gogoși.

Așa că i-am povestit de taică-meu, de ouă și de salmonelă, și că am tot recepționat ouă în secret aproape doi ani.

— Mi se pare normal, a zis el ridicând din umeri.

— Băi, m-a prins!

— Cine?

— Juli!

— Haide, băi!

I-am zis ce i-am spus atunci și că dup-aia am văzut-o imediat cum se luptă cu buruienile în curtea din față.

— Ei, și? Nu e vina ta că au curtea varză.

— Însă dup-aia am aflat că nici măcar nu e casa lor. Sunt săraci pentru că tatăl ei are un frate retardat pe care îl întreține, știi?

— Retardat, ai? face Garrett hlizindu-se. Păi, așa mai înțeleg.

Nu mi-a venit să cred ce auzeam.

— Cum?

— Știi tu, zice el, cum e Juli.

Pe loc a început să-mi bată inima tare de tot și mi-am încleștat pumnii. Și pentru prima oară de când învățasem să mă păzesc de necazuri, mi-a venit să pocnesc pe cineva.

Numai că eram la *bibliotecă*. Și m-am prins că dacă-l pocneam pentru că-mi zisese așa ceva, s-ar fi apucat să spună în dreapta și-n stânga că mi s-au aprins călcâiele după Juli Baker!

Așa că i-am aruncat un „Da, bine" și m-am silit să râd, după care m-am scuzat și am luat un pic de *distanță*.

După ore, Garrett m-a chemat la el, însă n-aveam nicio tragere de inimă. Plus că încă-mi venea să-l pocnesc.

Am încercat să mă temperez singur, însă în sinea mea chiar eram foc de supărat pe el. Întrecuse măsura, frate. Era chiar prea de tot.

Și chiar nu reușeam să uit de toată faza asta, oricât m-aș fi chinuit, mai ales că acolo unde întrecuse Garrett măsura, chiar lângă el, îl vedeam și pe taică-meu.

JULIANNA

În vizită

Duminică dimineața e mereu liniște la noi în casă. Tata își permite să lenevească până târziu. Mama își permite să nu gătească deloc dimineața. Iar dacă frații mei au ieșit seara până târziu cu formația lor, nici nu mișcă până la prânz.

De obicei mă furișez afară, să culeg ouă cât doarme lumea, după care șterpelesc un bol de Cheerios și mă duc să mănânc în cameră, cu o carte în mână.

Însă în duminica aia – după ce mă simțisem mai toată seara mâhnită și tulburată –, când m-am trezit, mi-a venit să mă apuc de ceva. Ca să-mi alung toată confuzia aia din suflet.

De fapt, mi-ar fi făcut bine să mă cațăr în sicomorul meu, însă m-am mulțumit să ud gazonul, încercând să mă gândesc la altceva. Am deschis robinetul la maximum și am admirat solul negru și bogat, tot mutând jetul încolo și-ncoace. Tocmai vorbeam cu semințele mele încolțite, îndemnându-le să iasă mai repede la soare, când a apărut tata din casă. Avea părul ud de la duș și o sacoșă mare de cumpărături îndoită în mână.

— Tată! Îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Nu m-ai trezit, scumpa mea. Eram deja treaz.

— Doar nu te duci la lucru, nu?

— Nu, mă... M-a studiat o clipă, apoi a urmat: Mă duc să-l văd pe David.

— Pe *unchiul* David?

— Da, pe el, a zis luând-o spre camionetă. O să... o să mă întorc pe la prânz.

— Bine, tată, dar de ce azi? E duminică.

— Știu, scumpa mea, însă e o duminică mai specială.

Am închis robinetul.

— Cum așa?

— Împlinește patruzeci de ani. Vreau să-l văd și să-i dau un cadou, a zis ridicând sacoșa de hârtie. Nu-ți face probleme. O să fac eu niște clătite la prânz, bine?

— Vin și eu, am zis aruncând furtunul.

Nici măcar nu mă îmbrăcasem ca lumea – trăsesem niște pantaloni de trening pe mine și tenișii în picioare, fără șosete, fără nimic –, însă eram absolut hotărâtă. Mergeam cu el și gata.

— Ce-ar fi să stai acasă să te relaxezi cu mama ta în dimineața asta? Sigur o să...

M-am dus la portiera din dreapta a camionetei și cu un „Vin cu tine" m-am urcat și am trântit-o după mine.

— Bine, dar... a zis el uitându-se la mine pe geamul portierei din stânga.

— Vin cu tine, tată.

— Bine, a zis el după ce m-a studiat o clipă, lăsând sacoșa pe banchetă. Stai să-i las un bilet maică-tii.

Cât s-a dus el în casă, mi-am pus centura, zicându-mi că e mai bine așa. Ar fi trebuit să mă duc să-l văd cu ani în urmă. Unchiul David era parte din familia noastră, din tata și din mine. Chiar era timpul să-l cunosc.

Am studiat sacoșa de hârtie de lângă mine. Oare ce cadou îi făcea tata fratelui său care împlinea patruzeci de ani?

Am luat sacoșa. Nu era un tablou, era prea ușor. Plus că scotea un sunet ciudat, înăbușit, când o scuturai.

Tocmai desfăceam gura sacoşei ca să arunc o privire înăuntru, când a ieşit tata pe uşa din faţă. Am lăsat sacoşa şi m-am îndreptat de spate, iar când s-a urcat la volan am zis:

— Nu te superi pe mine, nu?

Tata s-a uitat la mine, cu mâna pe cheia din contact.

— Nu... nu-ţi stric ziua pe care voiai s-o petreci cu el sau ceva, nu?

— Nu, scumpa mea, a zis el pornind motorul. Mă bucur că vii.

Pe drum spre Greenhaven niciunul nu a zis mare lucru. Tata părea pierdut cu ochii la peisaj, iar eu, ei bine, chiar aveam multe întrebări, însă nu-mi venea să-l descos. Însă era drăguţ să merg cu tata cu maşina. Parcă tăcerea ne lega într-un fel anume, mai presus de orice explicaţii.

Când am ajuns la Greenhaven, tata a parcat camioneta, însă nu ne-am dat jos imediat.

— Trebuie să te obişnuieşti un pic, Julianna, însă până la urmă o să-ţi placă. O să-ţi placă de ei. Toţi sunt oameni buni.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă însă ciudat de speriată.

— Haide atunci, a zis el luând sacoşa de pe banchetă. Să intrăm.

Greenhaven nu mi se părea că arată ca un spital obişnuit, însă nu părea nici ca o casă de locuit. Clădirea era prea lungă şi pătrăţoasă. Aleea era încadrată de o boltă de un verde şters şi de straturi de panseluţe proaspăt sădite, care păreau înnoroite şi un pic strâmbe. Iarba era jumulită, iar lângă clădire erau săpate trei gropi adânci.

— Rezidenţii se ocupă de curte, a spus tata. Face parte din programul de instruire ocupaţională şi are rol terapeutic. În gropile acelea o să-i instaleze pe Piersic, Prun şi Păr.

— Pomi?

— Da. Au făcut mare vâlvă când au votat.

— Cine?... Rezidenții?

— Exact. Intră, m-a îndemnat el deschizând o ușă dublă de sticlă.

Înăuntru era răcoare. Și mirosea a dezinfectant cu parfum de pin și a înălbitor, plus un miros înțepător, mai difuz.

Nu era nicio recepție sau sală de așteptare, doar un nod de coridoare, cu pereți albi și bănci înguste de lemn. La stânga era o încăpere mare cu un televizor și mai multe rânduri de scaune de plastic, la dreapta erau uși deschise, dând spre birouri, iar chiar lângă noi erau două șifoniere de pin. Printr-o ușă deschisă se vedeau vreo șase flanele gri atârnate frumos pe umerașe.

— Bună dimineața, Robert! a strigat o femeie prin ușa deschisă a unui birou.

— Bună dimineața, Josie, a răspuns tata.

A ieșit să ne întâmpine, zicând:

— David s-a trezit. Încă de la vreo șase. Mabel mi-a zis că e ziua lui.

— Mabel are din nou dreptate. Apoi tata s-a întors zâmbind spre mine: Josie, îmi face plăcere să ți-o prezint pe fiica mea, Julianna. Julianna, ți-o prezint pe Josie Gruenmakker.

— Ei, chiar mă bucur, a zis Josie strângându-mi cu putere mâna. Te știu din albumul foto al lui David. Mai ai puțin și intri la liceu, nu-i așa?

M-am uitat clipind la ea, apoi la tata. Eu nu mă gândisem deloc la asta, însă îmi dădeam seama că el o făcuse.

— Da, cred... cred că da.

— Josie e administratoarea centrului.

— Iar eu una, a adăugat Josie râzând, nu mai intru în altă parte! Sunt de șaptespe ani aici și aici o să rămân. Apoi a sunat telefonul și s-a grăbit să se ducă, zicându-ne: Tre' să răspund. Ne vedem un pic mai încolo. Vedeți în camera de recreere, apoi la el în cameră. Dați voi de el.

Tata m-a condus după colț și, când am luat-o pe un coridor, mirosul acela vag înțepător a devenit mai puternic. De parcă bântuiau pe-aici Pișăcioși Misterioși de ani de zile și nimeni nu reușise să le neutralizeze ca lumea marcajele teritoriale.

Ceva mai departe pe coridor era un omuleț ghemuit într-un scaun cu rotile. Mai întâi am crezut că era un copil, însă când ne-am apropiat am văzut că era o femeie. Aproape că nu avea păr, iar când i-a zâmbit tatei fără dinți, l-a luat de mână și a început să vorbească.

Mi-am simțit inima tare grea. Sunetele pe care le scotea erau înăbușite și îngălate. Nu deslușeam nimic din ce zicea, însă se uita atât de concentrat la tata, de parcă sigur o înțelegea.

Spre marea mea mirare, tata a răspuns:

— Ai mare dreptate, Mabel. Azi e. De-asta am venit. I-am adus un mic cadou, a șoptit el ridicând sacoșa.

— Găăăl, a zis ea.

— De unde ți-ai dat seama?

A gâlgâit ceva, iar tata a bătut-o peste mână zicând:

— Sunt prea previzibil de-acum, mă tem. Însă lui îi plac, așa că...

A observat că-și mută privirea spre mine.

— Ciiii... heee... a făcut ea.

— Ea e fiica mea, Julianna. Julianna, ți-o prezint pe extraordinara domnișoară Mabel. Ține minte toate zilele de naștere și are o adevărată pasiune pentru *milkshake*-urile cu căpșuni.

Am reușit să zâmbesc și să-i șoptesc un „Îmi pare bine", însă m-am ales doar cu o strâmbătură bănuitoare.

— Păi, noi mergem la David, a zis tata scuturând sacoșa. Nu ne da de gol dacă-l vezi cumva.

L-am urmat pe tata până la ușa unui dormitor, unde s-a oprit o clipă, strigând:

— David? David, sunt Robert.

La ușă a apărut un bărbat. N-aș fi zis în veci că e fratele tatei. Era îndesat, la ochi purta o pereche de ochelari maronii cu lentile groase și arăta palid și buhăit la față. Însă atunci a sărit la pieptul tatei, țipând:

— Obed! A veit!

— Da, frățioare.

I-am urmat în cameră, ai cărei pereți am văzut că erau acoperiți cu un colaj de piese de puzzle. Piesele erau lipite direct pe tencuială, chiar și pe tavan! Dădeau încăperii un aer intim, comod și interesant. Parcă intrasem într-o peșteră cu pereții îmbrăcați în pături din petice.

Tata s-a desprins din îmbrățișarea fratelui său zicând:

— Și uite pe cine am adus!

O clipă doar, David a părut aproape speriat, însă tata a urmat imediat:

— Pe fiica mea, Julianna.

David a zâmbit imediat.

— Ju-iiii-aa-na! a țipat el și s-a repezit la mine să mă îmbrățișeze.

Am simțit că sunt gata să mă sufoc. Mi-a îndesat fața la pieptul lui și m-a strâns de n-am mai avut aer, legănându-se într-o parte și în cealaltă. Apoi mi-a dat drumul chicotind și s-a trântit pe un scaun.

— E iua meea!

— Știu, unchiu' David. La mulți ani!

— Muumec! a făcut el chicotind iar.

— Ți-am adus un cadou, a zis tata desfăcând sacoșa de hârtie.

Până să scoată el obiectul și să-mi dau seama cât de mare e, mi-am amintit sunetul pe care-l scosese când l-am scuturat în camionetă. „Desigur!" mi-am zis. Un puzzle.

Și unchiul David s-a prins.

— U paăăl?

— Nu doar un puzzle, a zis tata scoțându-l din sacoșă. Un puzzle și o morișcă.

Tata învelise puzzle-ul într-o hârtie drăguță, albastră, și legase o fundă de mânerul moriștii roșu cu galben. Unchiul David a înhățat pe loc morișca și a suflat. Mai întâi încet, iar apoi tare de tot, împroșcând cu rafale de scuipat.

— Poocaliu! a țipat suflând iar și iar. Poocaliu!

Tata i-a luat-o cu binișorul din mână, zâmbind.

— Roșu și galben împreună dau portocaliu, așa e. David a încercat să ia morișca, însă tata i-a zis: O să ieșim mai încolo cu ea. O să te ajute și vântul la suflat.

Apoi i-a pus în mâini cutia de puzzle.

Când a sfâșiat hârtia și a aruncat-o pe jos, m-am aplecat să văd ce fel de puzzle îi adusese tata și am icnit șocată. Trei mii de piese! Și era doar o poză cu niște nori albi pe un cer albastru. Fără umbre, fără copaci, doar norii și cerul.

Tata a arătat undeva în mijlocul tavanului.

— Mi-am zis că s-ar potrivi de minune acolo.

Unchiul David s-a uitat și el în sus dând din cap, apoi s-a repezit să-și ia morișca zicând:

— Avaăă?

— Sigur. Hai să facem o plimbare. Ai chef să mergem la McElliot să mănânci o înghețată de ziua ta?

Unchiul David a început să dea din cap însuflețit.

— Daaaa!

Am anunțat-o pe Josie că ieșim, apoi am luat-o pe stradă. David nu putea să meargă prea repede, parcă-i venea să se retragă, în loc să înainteze. Pășea cu tălpile proptite cruciș, încovoiat de umeri, iar când am luat-o la plimbare s-a sprijinit destul de mult de tata.

Însă tot timpul ținea morișca întinsă în față și se uita cum se rotește, tot țipând când și când:

— Poocaliu, poocaliu!

McElliot era un magazin cu un stand de înghețată înăuntru. Deasupra tejghelei era o copertină cu dungi albe și roșii și mai erau niște măsuțe albe aranjate într-un spațiu cu pereți tapetați în dungi roșii și albe. Avea un aer foarte sărbătoresc, mai ales pentru un magazin.

Tata ne-a luat înghețată la cornet și, după ce ne-am așezat, a discutat un pic cu David, deși el avea chef mai degrabă să-și mănânce înghețata cu cremă de ciocolată. Tata îmi zâmbea din când în când și atunci îi zâmbeam și eu, însă eram distrată. Oare de câte ori veniseră aici împreună, să mănânce înghețată? Câte aniversări sărbătoriseră doar ei, ca între frați? De când îi știa pe Mabel, Josie și restul celor de la Greenhaven? Cum de nu-l mai întâlnisem deloc pe unchiul în toți anii ăștia? Parcă tata ar fi dus o viață secretă, departe de mine. Parcă ar fi avut o familie secretă, departe de mine.

Nu-mi plăcea. Nu înțelegeam deloc. Și tocmai începeam să mă enervez când David a strivit cornetul în mână și înghețata s-a răsturnat pe masă.

Până să-l oprească tata, David a luat înghețata cu mâna și a încercat s-o îndese înapoi în cornet. Cum cornetul era terci, înghețata i-a picat iar, de data asta pe jos.

— Las-o, David. Îți iau alta, a zis tata, însă acesta nu l-a ascultat.

Și-a împins scaunul în spate și s-a aruncat la podea s-o culeagă.

— Nu, David! Îți iau imediat alta.

Tata l-a tras de braț, însă David nu s-a lăsat. A cules înghețata și a îndesat-o în cornetul rupt, iar când acesta a cedat și s-a fărâmițat de tot, a început să urle.

Era groaznic. Parcă am fi avut un băiețel de o sută de kile care făcea o criză tăvălindu-se pe jos. Nu înțelegeam ce urlă acolo și după ce a încercat o vreme să-l liniștească, tata mi-a zis:

— Julianna, ai putea să-i iei altă înghețată?

Vânzătorul s-a grăbit cât a putut să-i pregătească alt cornet, însă, cât s-a tăvălit pe podea, David a reușit să răstoarne o masă și două scaune, mânjind totul cu ciocolată. Vânzătorii și cumpărătorii care așteptau la casele de marcat păreau înmărmuriți de groază, de parcă David ar fi fost nu știu ce monstru gata să distrugă lumea.

I-am dat noul cornet tatei, care i l-a întins pur și simplu lui David, cum stătea în fund pe podea. Cât a mâncat David înghețata, m-am apucat cu tata să strângem în jur, am aranjat totul și am șters ciocolata.

Când ne-am întors la Greenhaven, David părea să fi uitat total ce se întâmplase. Din când în când sufla îmbăloșat în morișcă, țipând „Poocaliu!", însă când i-a ținut tata ușa să intre, mi-am dat seama că obosise.

Când am ajuns în camera lui, David a lăsat morișca pe pat și a luat puzzle-ul.

— Nu vrei să te odihnești un pic înainte să te apuci? l-a întrebat tata.

— Acuuu, a zis David clătinând din cap.

— Bine atunci. Hai să te-ajut să te instalezi.

Tata a tras de sub pat o măsuță pliantă, i-a desfăcut picioarele și le-a fixat. A tras-o lângă peretele de lângă pat, a adus un scaun și a zis:

— Poftim. E gata.

David deschisese cutia și se apucase să scormonească printre piese.

— Ee fooate dăăăgut, Obet.

— Mă bucur că-ți place. Crezi că-l termini până miercuri? Pot să vin să te ajut să-l lipești pe tavan dacă vrei.

David a dat din cap, însă era deja absorbit de puzzle, aranjând cu grijă piesele pe masă. Tata și-a lăsat mâna pe umărul lui, zicându-i:

— Atunci ne vedem miercuri, da?

David a dat din cap.

— Vrei să-ți iei la revedere de la Julianna?

— Paaa, a zis el fără să-și ia ochii de la piesele din cutie.

— Ne mai vedem, unchiu' David.

M-am străduit să par veselă, deși nu mă simțeam.

Când ne-am urcat în camionetă, tata mi-a zis punându-și centura:

— Ei?

M-am uitat la el încercând să-i zâmbesc.

— Ești la fel de terminată de oboseală ca mine? m-a întrebat el.

Am încuviințat.

— A fost bine... în afară de înghețata aia.

— În afară de înghețată, a râs tata, apoi a devenit serios. Din păcate, n-ai de unde să știi ce fel de „înghețată" o să fie. Uneori e o muscă în cameră. Alteori șosetele nu-i vin cum trebuie. E greu să vezi din timp ce-o să fie. De obicei mâncăm înghețată fără probleme.

A clătinat din cap cu ochii închiși, gândindu-se la cine știe ce.

— O vreme David a locuit cu mine și mama ta, a zis tata până la urmă pornind motorul. Înainte să vă nașteți voi. Am crezut că mai bine stă la noi decât într-un centru, însă n-a fost așa.

— Însă în mare totul a mers bine azi...

A tras de manetă ca să întoarcă.

— David are multe, multe nevoi speciale, atât pe plan emoțional, cât și fizic. N-aveam cum să le acoperim doar eu și mama ta. Din fericire, aici se simte bine. Au diverse programe în care îl învață să se îngrijească singur – să se îmbrace, să se spele pe corp și pe dinți, cum să se poarte cu lumea și să comunice. Merg în vizite și se ocupă de corespondență la un cabinet medical...

— Serios?

— În timpul săptămânii se duce în fiecare dimineață acolo să împăturească scrisori și să le pună în plicuri. Greenhaven l-a ajutat mult. I se acordă incredibil de multă atenție, conform nevoilor lui. Are camera lui, prietenii lui, viața lui.

— Însă e parte din familia noastră, tată. Pur și simplu nu mi se pare corect să nu vină deloc pe la noi. Nici măcar de Crăciun sau de Ziua Recunoștinței!

— Nu vrea să vină, scumpa mea. Într-un an am insistat cu mama ta să stea la noi de Ziua Recunoștinței și a ieșit ditamai tămbălăul. Era așa de supărat, că pe drum a făcut praf geamul mașinii.

— Atunci... de ce nu mergem noi pe la el? Știu că tu mergi, zic de noi, restul. Cum de nu mergem?

— Păi, e foarte obositor. Mama ta se deprimă cumplit și o înțeleg. Am căzut de acord că nu e bine să aducem niște copii într-un asemenea loc.

A luat-o pe autostradă accelerând și a condus o vreme în tăcere.

— Nici nu simți cum trec anii, Julianna. Îți ții fetița în brațe și parcă peste noapte o și vezi că s-a făcut aproape femeie în toată firea. Tata mi-a zâmbit cu tristețe: Deși îl iubesc pe David, e totuși o povară, cred că am încercat să vă menajez. Însă acum îmi dau seama că toate astea oricum te-au afectat, ne-au afectat pe toți din familie.

— Bine, tată, dar nu...

— Julianna, încerc să-ți spun că-mi pare rău. Voiam să-ți ofer atâtea lucruri. Ție și întregii familii. Cred că nici nu mi-am dat seama până de curând că nu prea am reușit să am grijă de voi.

— Nu e adevărat!

— Ei, îți dai seama, cred, că am fost bine intenționat, însă dacă te gândești obiectiv, cineva ca domnul Loski, să

zicem, reușește să fie un soț și un tată mult mai bun decât cineva ca mine. Stă mai puțin plecat prin alte părți, aduce mai mulți bani în casă și probabil că e și mult mai agreabil.

Tata nu era genul care să vâneze complimente sau aprecieri, însă tot nu-mi venea să cred că poate să gândească una ca asta.

— Tată, nu-mi pasă cum arată lucrurile obiectiv, cred că ești cel mai bun tată din lume! Iar când o să mă mărit într-o zi, clar nu vreau pe cineva care să semene cu domnul Loski! Vreau pe cineva așa ca tine.

S-a uitat la mine de parcă nici lui nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Serios? a zis el zâmbind larg. Atunci o să-ți amintesc ce-ai spus când o să apară acel cineva în peisaj.

Și așa ni s-a înseninat ieșirea. Am râs, am glumit și am discutat despre tot felul de lucruri, însă, când ne-am apropiat de casă, am tot revenit la același subiect.

Clătitele.

Însă mama avea alte planuri. Toată dimineața spălase podelele în casă, așa că a zis pas la clătite.

— Îmi trebuie ceva mai consistent. Cum ar fi un sendviș la grătar cu șuncă și brânză. Și ceapă, a zis ea. Multă, multă ceapă!

— Ai spălat podelele? a zis tata. E duminică, Trina. De ce te-ai apucat să speli podelele?

— Am avut emoții.

Apoi s-a uitat la mine.

— Cum a fost?

— Bine. Mă bucur că am mers.

S-a uitat la tata, apoi iar la mine.

— Păi, bravo, a oftat ea, apoi a urmat: Mi-a venit să spăl podelele și pentru că m-a sunat Patsy.

— Loski? a făcut tata. S-a întâmplat ceva?

— Nu... a zis mama dându-și câteva șuvițe de păr din ochi. A sunat să ne invite la cină vineri.

O clipă am rămas uimiți, apoi am întrebat-o:

— Pe toți?

— Da.

Îmi dădeam seama ce gândește tata: De ce? Stăteam de ani buni peste drum de ei și niciodată nu ne invitaseră. De ce tocmai acum?

Și mama și-a dat seama ce gândește.

— Robert, a oftat ea, nu-mi dau seama de ce, însă a tot insistat. Mai să-i dea lacrimile, atâta s-a scuzat că nu ne-a invitat niciodată și că i-ar plăcea tare mult să ne cunoaștem mai bine.

— Și ce i-ai zis?

— N-am avut cum s-o refuz. A fost așa de amabilă și Chet ne-a ajutat așa de mult... I-am zis că venim, a urmat ea ridicând din umeri. E vineri la șase seara.

— Serios? am făcut.

Mama a ridicat iar din umeri.

— Cred că s-ar putea să ne simțim bine. Un pic ciudat, însă bine.

— Păi, bine atunci, a zis tata. N-o să-mi iau ore în plus vineri. Băieții ce fac?

— N-au niciun concert trecut în calendar și nici nu muncesc, însă n-am vorbit încă cu ei.

— Sigur ne-au invitat *pe toți* la ei? a întrebat tata.

— Chiar insistă, a încuviințat mama.

Îmi dădeam seama că perspectiva unei cine la familia Loski nu-i pica deloc bine tatei, însă amândoi simțeam că mama era cumva foarte impresionată de invitație.

— Bine atunci, a zis el și s-a pus pe tăiat brânză și ceapă.

Restul după-amiezii am lenevit, citind și visând cu ochii deschiși. Iar a doua zi la școală parcă nici nu reușeam să

mă concentrez. Mă tot gândeam la David. Mă întrebam ce fel de oameni au fost bunicii mei și cum s-au descurcat cu un fiu ca el.

Am visat și la sicomorul meu, lucru pe care la început l-am pus pe seama melancoliei. Însă mi-am amintit ce-mi spusese mama: că sicomorul îți arată ce înseamnă să reziști. Supraviețuise loviturii primite când era doar un puiet. Se făcuse mare. Unii oameni îl credeau urât, însă mie nu mi se păruse niciodată așa.

Poate contează doar cum anume privești. Poate că ceea ce mi se părea mie urât altora li se părea frumos.

Shelly Stalls, de pildă. E cel mai bun exemplu! Eu una nu vedeam nimic de laudă la ea, însă restul lumii avea impresia că e o minune de fată.

O mi-nu-ne.

În fine, cam așa mi-am trecut săptămâna. Până joi. Joi ne-am dus la bibliotecă în timpul orei de studii sociale, să conspectăm pentru lucrarea despre un personaj istoric celebru. Eu mi-o alesesem pe Susan B. Anthony și lupta sa pentru emanciparea femeilor și tocmai căutam niște volume când m-a chemat Darla Tressler de după un raft de cărți.

Eram colegă cu Darla la mai multe materii, însă nu se putea zice că sunt prietenă cu ea, așa că m-am uitat în spate, să văd dacă nu cumva îi făcea semn altcuiva.

— Vino încoace! mi-a zis ea pe mutește, făcându-mi disperată semne.

Așa că m-am dus într-un suflet. Mi-a arătat ceva de după raftul de cărți, șoptindu-mi:

— Ia ascultă!

Se auzea Garrett vorbind. Apoi Bryce. Discutau despre... mine. Despre găinile mele. Intoxicații cu salmonelă. Cum îmi aruncase Bryce ouăle. Și cum m-am apucat să muncesc la curte.

Bryce părea foarte jenat, însă dintr-odată am simțit că-mi îngheață sângele în vine. Vorbea despre David!

Apoi Garrett a zis râzând:

— Retardat, ai? Păi, așa mai înțeleg, nu? Știi tu... cum e Juli?

O clipă s-a lăsat tăcerea. Chiar eram convinsă că o să audă cât de tare îmi bate inima în piept, însă apoi Bryce a zis râzând: „Da, bine."

Mi s-au înmuiat picioarele și m-am lăsat la podea. Într-o clipă n-am mai auzit nicio voce. Darla s-a uitat o clipă după colțul raftului, apoi s-a așezat lângă mine zicându-mi:

— Of, Jules, îmi pare așa de rău. Am crezut c-o să-i mărturisească între patru ochi că-i place de tine.

— Cum? Darla, lui Bryce nu-i place de mine.

— Pe ce lume trăiești? Chiar n-ai observat cum se uită la tine? Băiatul e îndrăgostit lulea.

— Da, evident! Nu l-ai auzit, Darla?

— Da, numai că ieri – *ieri* – l-am prins uitându-se o groază la tine și mi-a zis că aveai o albină în păr. O albină, fată. Ai auzit vreo scuză mai penibilă în viața ta?

— Darla, la cum merg lucrurile cu mine, nu m-aș mira să fi avut pe bune o albină în păr.

— A, te crezi dulce foc, ai? Trag albinuțele la tine ca la dulceață. Ei bine, dulceață, singura albinuță care îți dă târcoale bâzâind e B-r-y-c-e. E frumușel, așa e. Însă, după ce l-am auzit zicând ce-a zis, în locul tău l-aș face terci sub talpă, fată. Terci. S-a ridicat să plece, însă apoi s-a întors și a adăugat: Nu-ți face griji, n-o să dau din gură aiurea.

Am clătinat din cap și nici nu m-am mai gândit la Darla. Cât de amarnic se înșela.

Însă chiar nu puteam să-mi scot din cap ce ziseseră Bryce și Garrett. Cum puteau să fie atât de cruzi? Și atât de proști? De asemenea oameni avusese parte tata când era mic?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă enervam mai tare. Cum își permitea Bryce să-și bată joc de unchiul meu? Cum îndrăznea?

Mi-au luat foc obrajii și am simțit un junghi rece în inimă. Și pe loc am știut: am terminat-o definitiv cu Bryce Loski. Nu-mi mai păsa deloc de ochii lui albaștri strălucitori. Nu-mi mai păsa de zâmbetul lui mincinos și nici de... sărutul pe care nu mi-l dăruise nici până acum. Gata! Nu-mi mai păsa nici de asta. N-o să mai vorbesc în viața mea cu el!

M-am dus furioasă înapoi la raftul cu cărți despre Susan B. Anthony, am găsit două care mi s-au părut bune și m-am întors la masa mea. Însă când îmi strângeam lucrurile ca să plec de la bibliotecă, mi-am amintit. A doua zi mergeam la cină la familia Loski.

Am tras fermoarul ghiozdanului și mi l-am azvârlit pe umăr. După tot ce auzisem adineauri, sigur aveam dreptul să zic pas cinei!

Nu-i așa?

BRYCE

M-au trecut răcorile

Când mi-am dat seama că tata are același gen de umor ca *Garrett* m-au cam trecut răcorile. De-abia dacă mai puteam să mă uit la el, d-apoi să-i vorbesc. Însă vineri, când aproape că s-a făcut cinci după-masă, îi dădeam dreptate cu o singură chestie: mai bine am fi dat un grătar. Grătarele sunt mai, știi tu, fără pretenții. Așa însă, mama se tot agita prin bucătărie, tocând în draci și punându-ne pe mine și pe tata la muncă de parcă venea președintele la masă.

Am spălat podelele, am montat masa extensibilă, am mai adus cinci scaune și am aranjat-o. Total greșit, desigur, însă mamei i-a luat cinci secunde s-o pună ca lumea. Mie mi se părea neschimbată, însă ce știu eu?

Mama a așezat lumânări pe masă, zicând:

— Rick, ai putea să pui tu vasele în mașina de spălat? Sper să apuc să mă aranjez un pic. După aia poți și tu să te schimbi. A, Bryce, cu ce te-mbraci?

— Mamă, doar vin *Bakerii*. Chiar vrei să se simtă ca ultimii oameni?

— Am căzut de acord cu Trina că ne îmbrăcăm la patru ace, așa că...

— De ce?

— Ca să ne simțim toți la fel de incomod, fiule, mi-a zis tata luându-mă de umăr.

Femeile astea.

— Adică trebuie să-mi pun cravată și tot? am întrebat-o privind-o lung.

— Nu, dar ar fi drăguț să-ți pui o cămașă în loc de tricou.

M-am dus la mine în cameră și am scotocit o groază prin șifonier, tot căutând ceva cu nasturi. Am găsit destule chestii, e drept. Chestii de tocilar. M-am gândit dacă să boicotez codul vestimentar al mamei, însă până la urmă m-am apucat să probez cămăși.

Mi-a luat douăzeci de minute și tot nu mă îmbrăcasem. Și îmi mai și sărise mușchiul, pe bune, ce rost avea? Ce conta cum arăt la prostia asta de cină? Parcă eram fată.

Apoi i-am văzut venind printre perdelele de la geam. Au ieșit pe ușa casei, au luat-o pe alee și au traversat strada. Parcă pluteau prin aer spre casa noastră. Toți cinci.

Am luat o cămașă de pe pat, am tras-o repede pe mine și m-am încheiat la nasturi.

Peste două secunde s-a auzit soneria și mama strigându-mi:

— Poți să deschizi tu, Bryce?

Din fericire, mi-a luat-o bunicul înainte. I-a întâmpinat pe toți de parcă erau cine știe ce rude pe care nu le mai văzuse de secole și chiar părea să știe care e Matt și care Mike. Primul era într-o cămașă mov, iar celălalt într-o cămașă verde, așa că nu mi-ar fi fost greu să-i deosebesc, însă când au intrat și mi-au aruncat un „Hei, frățioare! Ce mai faci?“, ciupindu-mă de obraji, m-am enervat așa de rău, că iar m-am zăpăcit de tot.

Mama a venit ca vântul din bucătărie, zicând:

— Poftiți, poftiți. Mă bucur mult că a ajuns toată lumea. Apoi a strigat: Lyn-et-ta! Rick! Avem mu-sa-firi!

Când a dat cu ochii de Juli și doamna Baker, s-a oprit.

— Ei, ce-avem aici? a întrebat. Plăcinte de casă?

— Plăcintă cu brânză dulce şi afine şi încă una cu nuci pecan.

— Arată minunat! Absolut minunat!

Nu mi-a venit să cred cât se vânzolea. A luat plăcinta din mâinile lui Juli şi s-a repezit cu ea spre bucătărie, însoţită de doamna Baker.

Lynetta a apărut atunci de după colţ, iar când au văzut-o Matt şi Mike i-au zis rânjind:

— Bună, Lyn. Arăţi bine.

Fusta neagră, unghiile date cu ojă neagră, machiajul negru – da, chiar arăta bine pentru o rozătoare de noapte ca ea.

Au dispărut toţi trei în camera Lynettei, iar când m-am întors, bunicul discuta cu domnul Baker în camera din faţă şi uite aşa m-am pomenit singur cu Juli pe hol.

Nu se uita la mine. Părea să se uite în toate direcţiile, numai la mine nu. Mă simţeam tare prost, cum stăteam acolo, în cămaşa mea de tocilar, cu obrajii ciupiţi bine şi neştiind ce să zic. Şi m-am pierdut aşa de tare că nu ştiam ce să zic, că mi-a luat-o inima razna, tot bătea în prostie, cum păţeam înainte de cursele şi meciurile sportive.

Plus că semăna atât de bine cu prostia aia de poză din ziar, că poza nici nu mai semăna de-acum cu ea, dacă are vreo noimă ce zic. Nu că ar fi fost la patru ace – chiar nu era. Purta o rochie normală şi nişte pantofi normali şi părul era aranjat ca de obicei, poate doar se pieptănase un pic mai bine. Semăna pentru că se uita în toate părţile, numai la mine nu, stând dreaptă, cu bărbia ridicată şi ochii aruncându-i scântei.

Probabil că nu trecuseră nici cinci secunde de când stăteam acolo, însă părea un an întreg.

— Bună, Juli, am zis în sfârşit.

M-a fulgerat din priviri și atunci mi-am dat seama că era supărată.

— Te-am auzit la bibliotecă, mi-a șoptit ea, cum râdeai cu Garrett de unchiul meu, așa că nu vreau să vorbesc cu tine! M-ai înțeles? Nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Mi-am tot stors mințile. Oare unde stătuse? Nici n-o văzusem prin zonă la bibliotecă! Oare auzise cu urechile ei? Sau îi spusese altcineva?

Am încercat să-i zic că Garrett spusese toate astea, nu eu, doar Garrett. Însă mi-a tăiat-o și a luat-o la picior spre camera din față, la tatăl ei.

Iar eu am rămas locului, regretând că nu i-am tras un pumn lui Garrett la bibliotecă – așa, Juli nu m-ar fi băgat în aceeași oală cu cineva care face glume pe seama *retardaților*. Chiar atunci a apărut și taică-meu și m-a bătut pe umăr.

— Ei, cum e petrecerea, fiule?

Vorbeam de lup. Mi-a venit să-i iau mâna de pe umărul meu.

S-a întins să vadă ce se întâmplă în camera din față, zicându-mi:

— Hei, hai că s-a făcut prezentabil tăticul, așa-i?

Mă dau mai încolo.

— Pe domnul Baker îl cheamă Robert, tată.

— Da, știu, știam. Ei, mai bine mă duc să-i salut, spune el frecându-și mâinile. Vii?

— Nee. Cred că tre' s-o ajut pe mama.

Însă n-am fugit la bucătărie. M-am uitat cum dă domnul Baker mâna cu tata. Și cum își scuturau ei mâinile zâmbind, m-a năpădit iar un sentiment tare ciudat. Nu era vorba de Juli, ci de tata. Pe lângă domnul Baker, părea tare mic. De statură adică. Și dacă mă uitam la bărbia hotărâtă a domnului Baker, taică-meu părea cam molâu.

E neplăcut să-ţi vezi propriul tată în lumina asta. Când eram mic, credeam că tata are întotdeauna dreptate şi că e-n stare să pună orice bărbat la respect. Însă cum stăteam şi mă uitam la ei, mi-am dat seama că domnul Baker ar putea să-l facă praf ca pe un gândac.

Şi mai urât mi se părea cum se poartă. Când îl vedeam pe tata cum se dă bine pe lângă domnul Baker, parcă-l prindeam cu minciuna. Îi mințea pe domnul Baker, pe Juli, pe bunicul, pe toată lumea. De ce se purta ca un ipocrit? De ce nu putea să se poarte normal? Politicos, ştii. De ce trebuia să joace tot teatrul ăsta? Nu o făcea doar ca să aibă pace-n casă. Mi se părea dezgustător.

Iar lumea zicea că sunt leit taică-meu. De câte ori nu auzisem asta? Nu prea-i luasem în seamă, însă acum simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Sunt gata aperitivele! a strigat mama sunând din clopoţel, apoi m-a văzut cum stau în hol. Bryce, unde s-au dus sora ta şi băieţii?

— La ea în cameră, cred, am zis ridicând din umeri.

— Du-te să-i anunţi, bine? Apoi vino să mănânci un aperitiv.

— Sigur, am zis.

Făceam orice să scap de gustul ăsta amar.

Lynetta închisese uşa. În mod normal, aş fi bătut şi aş fi strigat „Te cheamă mama“ sau „La masă“ sau altceva, însă chiar înainte ca degetele să-mi intre în contact cu lemnul uşii, parcă spiritul Frăţiorului Afurisit a pus stăpânire pe mâna mea. Am apăsat pe clanţă şi am intrat pur şi simplu.

Face Lynetta crize sau se apucă să arunce cu chestii în mine urlând la mine să ies? Nu. Mă ignoră. Matt-şi-Mike dau din cap spre mine şi Lynetta mă vede şi ea, numai că stă cu mâinile pe nişte căşti şi se zbânţuie toată ascultând ceva la un CD player portabil.

Matt-sau-Mike îmi șoptește:

— Mai are un pic. Venim imediat – sigur că venisem să-i chem la masă, altfel ce-aș fi căutat acolo?

Cumva m-am simțit, nu știu, al nimănui. Pentru tipii ăștia eu nici nu existam. Eram doar frățiorul mai mic.

Eram obișnuit deja, însă tot m-am trezit că mă seacă rău. Parcă dintr-odată nu-mi mai găseam locul nicăieri. Nici la școală, nici acasă... și când mă uitam în jur aveam impresia că mă înstrăinez de tot mai mulți oameni pe care-i știam de secole. Parcă și de mine mă înstrăinasem.

Nu m-a încălzit cu nimic să mănânc biscuiți sărați cu cremă de brânză și icre. Mama se învârtea de colo colo ca un roi de albine. Era peste tot. Când la bucătărie, când afară. Servea băuturi, împărțea șervețele. Prezenta felurile de mâncare fără să se atingă de nimic.

Lynetta n-a crezut-o pe mama când descria antreurile până la urmă, și-a disecat toată porția, împărțind ingredientele pe categorii: scârbos, dezgustător, execrabil.

Chiar dacă stăteau lângă ea, frații Baker au tot băgat în ei mâncare pe nemestecate. Oho, mai că mă așteptam să se încolăcească pe un picior de masă și să-și încordeze mușchii.

Juli, tatăl ei și bunicul vorbeau încontinuu despre ceva mai la o parte, iar tata stătea cu doamna Baker și arăta ca un fraier, cum mă simțeam și eu de altfel, cum stăteam singur și nu vorbeam cu nimeni.

— Ești bine, dragule? zice mama agitându-se toată pe lângă mine.

— Da, îi răspund, însă ea mă silește oricum să merg lângă bunicul. Hai, du-te, îmi șoptește. Mai e un pic până la masă.

Rămân în picioare și grupul îmi face loc, mai mult din reflex decât altfel. Nimeni nu-mi spune un cuvânt, își văd de discuția lor despre *perpetuum mobile*.

Perpetuum mobile.

Frate, eu habar n-aveam ce-i aia *perpetuum mobile*. Discutau despre sisteme închise, sisteme deschise, rezistență, surse de energie, magnetism... parcă vorbeau în altă limbă. Iar Juli, *Juli* zicea chestii de genul: „Păi, și dacă așezi magneții spate în spate și inversezi polaritatea?“, de parcă ea înțelegea ce discutau ei. După care bunicul și tatăl ei o lămureau de ce ideea n-ar fi mers deloc, numai că Juli mai întreba ceva.

Eram total pierdut. Mă prefăceam că urmăresc tot ce spuneau, numai că de fapt mă chinuiam să nu mă uit prea fix la Juli.

Când ne-a chemat mama la masă, am încercat s-o trag pe Juli deoparte și să-mi cer scuze cât mai frumos, însă ea m-a tratat cu răceală – și cine ar fi putut să o condamne pentru asta?

M-am așezat în fața ei la masă, simțindu-mă destul de abătut. De ce nu-i zisesem ceva lui Garrett la bibliotecă? Nu trebuia neapărat să-i trag un pumn. De ce nu i-am zis în față că era total deplasat?

După ce mama a servit pe toată lumea cu mâncare, tata a hotărât parcă dintr-odată că se cuvine să dirijeze el conversația de la masă.

— Ei, Mike și Matt, zice el, sunteți în clasa a douăsprezecea.

— Amin! zic ei într-un glas.

— Amin? Adică vă bucurați că terminați liceul?

— Absolut.

Tata se apucă să-și sucească furculița în mână.

— Cum așa?

Matt și Mike se uită unul la altul, apoi la tata.

— Până la urmă ți se cam ia de atâta tocit.

— Ce ciudat, spune tata uitându-se în jur la masă. Liceul cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

— Pe bune? Frate, e super-penibil! face Matt-sau-Mike.

Doamna Baker îl atenționează din priviri, însă degeaba.

— Păi, chiar e, mamă. E atitudinea asta robotică din învățământ. Claustrare, combatere, conformare – mi s-a luat de toată faza asta.

Tata se uită la mama cu un zâmbet ironic, gen „Ți-am zis eu", apoi se întoarce iar spre Matt și Mike.

— Deci înțeleg că nici nu se pune problema colegiului?

Doamne, ce-are omul ăsta? Cât ai clipi, mi-am și încleștat mâinile pe furculiță și cuțit, gata parcă să mă iau la bătaie pentru doi tipi care mă ciupeau de obraji și mă luau cu „frățioare".

Am respirat adânc și am încercat să mă relaxez. Am încercat să plonjez în ape mai liniștite. Nu era lupta mea.

Oricum, Matt și Mike nu păreau afectați.

— A, nu, au zis. Colegiul e o posibilitate viabilă.

— Da, am intrat în mai multe locuri, însă ne gândim să ne încercăm mai întâi norocul cu faza cu muzica.

— A, faza cu *muzica*, a făcut tata.

Matt și Mike se uită unul la altul, apoi ridică din umeri și își văd de mâncat. Însă Lynetta se uită urât la el, spunând:

— Nu e cazul acum să fii sarcastic, tată.

— Lyn, Lyn, spune Matt sau Mike. E-n regulă. Toată lumea reacționează așa. Până nu auzi cu urechile tale despre ce e vorba, degeaba.

— Excelentă idee, spune Lynetta și sare de pe scaun, luând-o la fugă pe hol.

Mama înlemnește, nesigură ce-are Lynetta de gând, însă apoi doamna Baker zice:

— Mâncarea e absolut delicioasă, Patsy.

— Mersi, Trina. Ne... ne bucurăm să vă avem alături de noi.

Preț de vreo trei secunde se lasă tăcerea, apoi apare Lynetta butonând la CD player până când alunecă tăvița înăuntru.

— Lyn, nu! Nu-i o idee bună, zice Matt-sau-Mike. Pe bune, Lyn. Nu prea merge așa ceva la masă.

— Nasol, face Lynetta și dă sonorul tare.

Bum, poc! Bum-bum, poc! Lumânările tremură în suporturi, apoi rafala chitarelor zgârie aerul, mai să le stingă de tot. Matt și Mike se uită la boxe, apoi se uită unul la altul zâmbind și-i strigă tatei:

— Sistem audio *surround*, super-combinație, domnu' Loski!

De-acum adulții de-abia așteptau să taie sunetul, însă Lynetta a rămas de pază, aruncându-le priviri mânioase. Când se termină cântecul, Lynetta scoate CD-ul, oprește playerul, după care zâmbește – le zâmbește pe bune lui Matt și Mike, zicând:

— E super-meserie cântecul. Îmi vine să-l ascult la infinit.

— Probabil că nu e pe gustul dumneavoastră, însă noi cu asta ne ocupăm, îi zice Matt-sau-Mike tatei.

— Voi ați compus cântecul ăla?

— Aha.

Tata îi face semn Lynettei să-i dea CD-ul, zicând:

— Doar cântecul ăla?

— Frate, zice Matt-sau-Mike râzând, avem sute de cântece, însă pe CD-ul de prezentare sunt doar trei.

Tata ridică CD-ul.

— E CD-ul vostru de prezentare?

— Da.

— Păi, dacă sunteți Pișăcioșii Sărăntoci sau cum vă cheamă, cum de vă permiteți să înregistrați CD-uri?

— Tată! se răstește Lynetta la el.

— E OK, Lyn. E doar o glumă, așa-i, domnu' Loski?

— Sigur, zice tata râzând scurt, însă apoi adaugă: Deși chiar sunt un pic curios. Clar n-ați înregistrat CD-ul acasă la voi și, din întâmplare, știu că majoritatea formațiilor nu-și permit să închirieze studiouri...

Matt și Mike îl întrerup ca să bată palma în plin avânt. În timp ce eu mă jenez că tata s-a apucat să-i descoasă despre bani, de parcă n-ar găsi alt subiect de discuție, mama se chinuie să vâre mizeria lui taică-meu cât mai repede sub preș.

— Când ne-am cunoscut, Rick cânta într-o formație...

Dintr-odată, mă trezesc că-mi stă somonul poșat în gât. Cât mă înec eu, Lynetta face ochii de raton cât cepele și exclamă:

— *Tu?* Ai cântat într-o *formație*? La ce, la clarinet?

— Nu, dragă, zice mama încercând să ne tempereze. Tatăl tău cânta la chitară.

— La *chitară*?

— Ce tare! face Matt-sau-Mike. Rock? Country? Jazz?

— Country, zice tata. Nu-i deloc o muzică rea, băieți.

— Frate! Știm. Tot respectul, omule!

— Când am vrut să scoatem o mostră, am văzut că ne-ar fi rupt. Asta într-un oraș mare, unde exista ceva competiție. Dar să înregistrezi un CD aici? Nici nu știam că există un spațiu pentru așa ceva.

Matt și Mike zâmbesc mai departe cu gura până la urechi.

— Nu există.

— Atunci unde v-ați dus? Și cum de v-ați permis? Când mama îi trage un picior pe sub masă, tata adaugă: Sunt și eu curios, Patsy!

Matt şi Mike se apleacă peste masă.

— L-am înregistrat noi.

— CD-ul ăsta? Voi l-aţi scos? Nu se poate. Tata pare aproape enervat: De unde-aţi făcut rost de echipament? Când mama îi mai trage un picior, tata se întoarce spre ea zicându-i: Termină odată. Sunt curios, atâta tot.

— Nu-i nimic, doamnă Loski, zice Matt-sau-Mike, apoi îi explică tatei zâmbind: Am tot căutat chilipiruri pe internet şi pe forumurile cu obiecte la schimb. Toţi sunt înnebuniţi acum să scape de vechea aparatură analogică şi să-şi ia alta digitală, ca să fie în ton cu restul lumii. După părerea noastră, aparatura digitală e *slabă*. Se pierde prea mult din undele sonore. Nu mai sunt la fel de consistente, iar noi, evident, căutăm ceva mai săţios.

— Bine, dar CD-urile sunt digitale, aşa că... spune bunicul ridicând un deget.

— Exact, însă e singurul compromis pe care suntem dispuşi să-l facem în producţie. E necesar dacă vrem să fim în industrie. Toată lumea vrea CD-uri. Însă sintetizarea şi mixarea dual sunt pe model analogic. Şi ne-am permis aşa ceva, domnu' Loski, pentru că avem echipament la mâna a doua şi tot punem bani la ciorap de la doişpe ani. Mai cântaţi? îl întreabă el zâmbind larg. Putem să vă înregistrăm nişte piese dacă doriţi.

Tata lasă ochii în jos şi o clipă chiar n-am ştiut dacă o să-i sară muştarul sau o să-i dea lacrimile. Însă apoi a scos un soi de pufăit, zicând:

— Mersi, dar nu mai sunt ce eram odată.

Probabil că, pentru prima dată în seara aia, era şi el sincer. După aia a rămas tăcut. Mai încerca din când în când să zâmbească, însă se vedea că-l roade ceva. Îmi era cam milă de el. Oare-şi amintea de vremurile bune când cânta în formaţia lui? Am încercat să mi-l închipui în cizme şi

pălărie de cowboy, cu chitara pe umăr, cântând niște melodii vechi de Willie Nelson.

Avea dreptate – nu era stilul lui.

Însă simplul fapt că fusese odată așa îmi dădea un sentiment și mai acut și total de înstrăinare. Apoi, la sfârșitul mesei, când Bakerii s-au înghesuit la ușă, s-a întâmplat o altă ciudățenie. Juli și-a pus mâna pe brațul meu. Și, pentru prima oară în seara aia, s-a uitat la mine. Chiar cu privirea aia a ei, care mă vedea numai și numai pe mine.

— Îmi pare rău că am fost atât de supărată când am intrat, spune ea. Toți ne-am simțit bine și a fost foarte drăguț din partea mamei tale că ne-a invitat.

Mi-a vorbit încet, aproape în șoaptă. Am rămas zgâindu-mă prosteşte la ea.

— Bryce? face ea punându-mi iar mâna pe braț. M-ai auzit? Îmi pare rău.

Am reușit să dau din cap, însă brațul mă furnica și inima îmi bătea tare, și cumva mă trăgea ceva spre ea.

Apoi a plecat. A dispărut pe ușă, în noaptea de afară, în corul vesel de „la revedere". Am încercat să-mi trag sufletul. Ce-a fost asta? Ce era cu mine?

— Poftim, a zis mama închizând ușa. Ce v-am zis eu? Ce familie fermecătoare! Băieții nu sunt deloc cum îi credeam. Lynetta, de ce nu mi-ai zis că sunt așa de... cuceritori?

— Sunt dealeri de droguri, asta sunt.

Toată lumea s-a uitat la tata cu gura căscată.

— *Poftim?* a făcut mama.

— Altfel cum și-au permis băieții ăia să-și cumpere echipament de înregistrare așa de scump? Așa e, nu? a zis el uitându-se furios la Lynetta.

Lynetta a făcut ochii cât cepele.

— Rick, te rog! a zis mama. Nu poți să vii cu asemenea acuzații din senin!

— Altfel chiar nu înțeleg, Patsy. Crede-mă, știu cum sunt muzicienii. Este singura explicație posibilă.

— Din întâmplare, chiar știu categoric că nici nu iau și nici nu vând droguri, i-a strigat Lynetta. Cum de-ți permiți să spui așa ceva? Ești un măgar ipocrit, arogant și încuiat la minte!

O clipă s-a lăsat liniștea, apoi tata a plesnit-o, *pleosc*, fix peste obraz.

Atunci maică-mea s-a luat la ceartă cu el mai rău decât am văzut-o în viața mea, iar soră-mea a fugit la ea în cameră înjurându-l peste umăr.

Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. Lynetta avea dreptate și i-am și zis-o, puțin a lipsit să nu mă iau și eu la ceartă cu el. Însă apoi bunicul m-a luat deoparte și ne-am retras amândoi în cotloanele noastre.

În timp ce dădeam ture prin camera mea, îmi venea să mă duc să vorbesc cu Lynetta. Să-i zic că are dreptate, că tata întrecuse orice măsură. Însă o auzeam prin pereți cum plânge și urlă, cu mama lângă ea, încercând s-o liniștească. După care a ieșit valvârtej din casă, cine știe unde, iar mama iar s-a luat la ceartă cu tata.

Așa că am rămas locului. Și chiar dacă pe la ora unșpe cutremurul se potolise, nu încetase de tot. Simțeam eu.

Cum stăteam lungit în pat, cu ochii pe fereastră, la cer, mi-am amintit cât de mult îi disprețuise tata pe Bakeri dintotdeauna. Cât de urât vorbea despre casa și curtea lor și despre ocupațiile lor. Cum îi făcuse trântori și-și bătuse joc de tablourile domnului Baker.

Iar acum îmi dădeam seama că erau o familie foarte tare. Cu toții. Erau pur și simplu... ei înșiși.

Iar noi cine eram? În casa asta lucrurile începeau s-o ia razna rău de tot. Parcă atunci când lumea Bakerilor ni

se deschisese în față, dintr-odată am văzut-o și pe a noastră de acolo, cum te-ai uita pe fereastra cuiva, și nu ne-a plăcut deloc.

De unde apăruseră toate lucrurile astea?

Și cum de n-am văzut nimic până acum?

JULIANNA

Cina

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că ar fi fost egoist din partea mea să boicotez dineul din casa Loski. Mama își trecuse în revistă toate rețetele de plăcinte și scormonise prin șifonier după „o vestimentație adecvată". Chiar îi cumpărase tatei o cămașă nouă și inspectase hainele pe care și le aleseseră băieții. Era evident entuziasmată de cină – de ce, chiar nu înțelegeam, însă nici nu voiam să-i stric plăcerea zicându-i cât de mult ajunsesem să-l urăsc pe Bryce.

Iar tata și-așa era abătut din cauza lui David. Asta mai lipsea, să audă ce comentarii de doi bani făcuseră niște mucoși de clasa a opta.

Așa că în seara respectivă am ajutat-o fără chef pe mama cu plăcintele, încercând să mă conving singură că așa era mai bine. Ce contează o cină în viață? Trebuia să rezist și gata.

Vineri la școală am încercat cât am putut să evit pușlamaua cu ochi albaștri, însă seara, când mă îmbrăcam de cină, cum stăteam și mă uitam la tabloul de la tata, iar m-a apucat furia. Bryce nu mi-a arătat niciodată un dram de prietenie! Nu s-a luptat deloc pentru copac, mi-a aruncat toate ouăle și și-a bătut joc de mine și de unchiul meu... De ce trebuia să-i țin isonul de parcă am fi fost amici și vecini de când lumea?

Când ne-a strigat mama să mergem, am ieșit pe hol gata să-i zic că nu vreau și nu pot să merg la cină la familia Loski, însă arăta atât de adorabilă și părea atât de fericită, că nu m-a lăsat inima. Nu m-a lăsat pur și simplu. Am tras adânc aer în piept, am împachetat o plăcintă și am luat-o încet peste drum, după frații și părinții mei.

Ne-a deschis Chet. Poate ar fi trebuit să fiu supărată și pe el, doar le spusese despre unchiul meu, însă nu eram. Nu-l rugasem să nu mai spună nimănui și nu el își bătuse joc de David.

Doamna Loski a venit și ea din spatele lui Chet, ne-a luat pe sus în casă și a început să se agite de colo colo. Deși se machiase din abundență, m-am mirat când i-am observat cearcănele vineții de la ochi. Apoi doamna Loski și mama au plecat cu plăcintele, frații mei au dispărut pe hol cu Lynetta și tata l-a urmat pe Chet în living.

Ei, hai că era minunat! Uite așa m-am trezit singură cu Bryce în holul de la intrare.

Când m-a salutat, mi-a sărit pe loc țandăra. M-am dus repede lângă el și i-am tăiat-o:

— Să nu te aud! Am auzit ce-ai trăncănit cu Garrett la bibliotecă și nu mai vreau să vorbesc niciodată cu tine!

Am luat-o spre living, dar m-a oprit.

— Juli, Juli, stai! mi-a șoptit. Eu n-am făcut nimic! Garrett e de vină. Numai Garrett!

— Doar te-am auzit, i-am spus uitându-mă furioasă la el.

— Nu! Chiar deloc! Mă... mă simțeam prost pentru, știi tu, chestia cu ouăle și ce ți-am spus despre curte. Nu știam deloc de unchiul tău sau de situația familiei tale, bine? Eu voiam doar să discut cu cineva.

O clipă, ochii ni s-au întâlnit și, pentru prima oară, albastrul lor nu mi-a mai scurtcircuitat creierul.

— Te-am auzit când ai râs. A glumit că sunt retardată și tu *ai râs*.

— Juli, nu înțelegi. Mi-a venit să-l pocnesc! Pe bune! Dar eram la bibliotecă...

— Așa că ai râs.

A ridicat din umeri, cu un aer nefericit și rușinat.

— Da.

Am plecat. L-am lăsat baltă și m-am dus în living. Dacă inventase toată povestea asta, știa să se prefacă. Iar dacă era sincer, avea dreptate Chet, era un laș. Oricum ar fi fost, nu voiam să-l știu lângă mine.

M-am dus lângă tata și am încercat să urmăresc discuția pe care o purta cu Chet pe subiectul unui articol de ziar pe care-l citiseră.

— Bine, dar ce propune el ar necesita un *perpetuum mobile*, așa că nu se poate, zicea tata.

— Poate doar conform cunoștințelor acumulate de oamenii de știință până în prezent, a răspuns Chet, dar chiar ți se pare absolut exclus?

În clipa aia chiar nu simțeam niciun strop de curiozitate științifică. Însă, disperată să mi-l alung cu totul pe Bryce din minte, am întrebat:

— Ce e un *perpetuum mobile*?

Tata și Chet s-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri râzând, de parcă ar fi căzut de acord să mă primească în clubul lor secret.

— E o mașină care funcționează fără nicio sursă de alimentare externă, mi-a explicat tata.

— Fără curent, fără combustibil, fără hidropropulsie, absolut nimic. Ți se pare viabil? a întrebat Chet un pic distrat, uitându-se peste umărul meu.

Oare ce-i atrăsese atenția? Bryce stătea mai departe în hol? De ce nu pleca pur și simplu?

M-am silit să mă concentrez asupra discuției.

— Dacă mi se pare viabil? Păi, nu prea știu. Toate mașinăriile consumă energie, nu? Până și cele mai economice. Iar energia trebuie să vină de undeva...

— Și dacă mașinăria și-ar produce propria energie? a întrebat Chet trăgând mai departe cu ochiul pe hol.

— Cum anume?

Niciunul nu mi-a răspuns.

— Bună seara, Rick, a zis tata atunci întinzând mâna. Ce drăguț din partea voastră că ne-ați invitat.

Domnul Loski a strâns viguros mâna tatei și s-a alăturat grupului, comentând un pic despre vreme. Când a epuizat subiectul, a continuat:

— Oho, ce bine a ieșit curtea voastră. I-am zis lui Chet că am putea să-l mai trimitem la muncă din când în când. Chiar se pricepe la garduri, nu?

Glumea. Cred. Însă tatei nu i-a picat bine și nici lui Chet. Mă cam temeam să nu se întâmple ceva, însă chiar atunci a sunat doamna Loski dintr-un clopoțel de masă, strigând:

— Sosesc aperitivele!

Aperitivele au fost delicioase. Însă când mi-a șoptit tata că afinele micuțe de pe biscuiți nu sunt deloc afine, ci caviar, m-am oprit din mestecat. Icre de pește? Dezgustător!

Apoi tata mi-a atras atenția că mănânc zilnic ouă de găină, așa că de ce mi se mai face greață de icre, care sunt ouă de pește? Avea cumva dreptate. Am terminat fără chef biscuitul, însă am mai luat unul aproape imediat.

Bryce stătea singur în picioare în celălalt capăt al camerei și de câte ori mă uitam, fără să vreau, spre el, se zgâia la mine.

Până la urmă i-am întors cu totul spatele și i-am zis tatei:

— Oricum, cine încearcă să inventeze un *perpetuum mobile*?

— Oamenii de știință țicniți din toată lumea, a râs tata.

— Serios?

— Da. De secole.

— Și cum anume procedează? Cum arată așa ceva?

Nu după mult timp, Chet s-a alăturat discuției. Și tocmai când începeam să înțeleg ce-i cu magnetismul, particulele giroscopice și energia punctului zero, am simțit pe cineva în spatele meu.

Era Bryce.

Mi-au luat foc obrajii de furie. Nu vedea că vreau să mă lase în pace? M-am îndepărtat cu un pas de el, însă așa practic i-am făcut loc în grupul nostru și i-am permis să vină mai în față. Acum stătea în cercul nostru și asculta ce vorbim!

În fine! Doar nu-l interesa subiectul mișcării perpetue. De-abia dacă mă interesa pe mine! Ce mi-am zis, dacă ne vedem de discuție, o să plece la un moment dat. Așa că m-am readâncit în subiect. Iar când conversația a început să se epuizeze, am început să propun idei de *perpetuum mobile*. Parcă eram un *perpetuum mobile* de idei, veneam cu cele mai ridicole propuneri.

Și tot nu pleca. Nici nu spunea nimic, asculta doar. Iar când doamna Loski a anunțat că e gata masa, Bryce m-a prins de braț și mi-a șoptit:

— Juli, îmi pare rău. În viața mea nu mi-a părut mai rău decât acum. Ai dreptate, am fost un nesimțit și îmi cer scuze.

M-am desprins din strânsoarea lui, zicându-i:

— Mi se pare că îți tot ceri scuze de la un timp!

Și l-am lăsat baltă, cu tot cu scuzele lui retezate brutal.

Însă mi-am dat seama aproape imediat că am făcut o greșeală. Mai bine îl lăsam să-și ceară scuze până la

capăt și apoi îl ignoram mai departe. Însă, așa, mă răstisem la el chiar când își cerea scuze și așa eu păream aia nepoliticoasă.

M-am uitat pe furiș la el, cum stătea în fața mea la masă, însă el se uita la tatăl lui, care îi luase pe frații mei la întrebări despre absolvire și colegiu.

Desigur, îl mai văzusem de multe ori pe domnul Loski, însă de obicei de la distanță. Oricum, mă miram tare mult că nu-i mai observasem ochii. Erau albaștri. De un albastru scânteietor. Și chiar dacă domnul Loski îi avea ceva mai adânciți în orbite și mascați cumva de sprâncene și de pomeți, era absolut clar că de la el moștenise Bryce ochii. Plus că era brunet, tot ca Bryce, și avea dinții albi și drepți.

Deși Chet îmi spusese că Bryce e leit tatăl său, până acum nu mi se păruse că seamănă deloc. Însă acum mi-am dat seama că așa era, doar că tatăl lui Bryce avea un aer oarecum arogant, pe când Bryce părea... ei, în clipa asta părea de-a dreptul furios.

Apoi, din cealaltă parte a mesei am auzit pe cineva zicând:

— Nu e cazul acum să fii sarcastic, tată.

Doamna Loski a scos o exclamație înăbușită și toată lumea s-a uitat la Lynetta.

— Păi, chiar nu e, a zis ea.

Deși stăteam de atâția ani peste drum de familia Loski, cred că nu schimbasem mai mult de zece cuvinte cu Lynetta, iar ea nu-mi vorbise nici atât. Mă cam speria. Așa că nu m-am mirat s-o văd uitându-se furioasă la tatăl ei, deși era stânjenitor. Doamna Loski a continuat să zâmbească, numai că tot clipea și se uita agitată la meseni. Atunci am trecut și eu repede lumea în revistă, întrebându-mă dacă cina în sânul familiei Loski era mereu atât de tensionată.

Dintr-odată Lynetta s-a ridicat și a fugit pe hol, de unde s-a întors imediat cu un CD în mână. Iar când l-a introdus în player, mi-am dat seama că din boxe răsuna tare un cântec de-al fraților mei.

Mai auziserăm melodia aia, „Lumânarea de gheață" se chema, de cel puțin un milion de ori prin ușa camerei fraților mei, așa că noi eram obișnuiți. Însă m-am uitat oricum la mama, temându-mă să nu se jeneze de acordurile distorsionate de chitară și de versurile dure. Clar nu era genul de muzică potrivit pentru un dineu cu caviar.

Părea un pic debusolată, însă mulțumită. Făcea schimb de zâmbete cu tata și, sincer, parcă am auzit-o chicotind încet. Tata părea amuzat, deși încerca s-o ascundă, așa că de-abia după ce s-a terminat melodia mi-am dat seama că era mândru. Se mândrea că băieții lui creaseră toată larma aia muzicală.

M-am mirat. Tata nu păruse niciodată să aprecieze cine știe ce producțiile fraților mei cu formația lor, deși nici nu-i criticase vreodată. Însă când domnul Loski s-a apucat să-i descoase pe Matt și Mike ca să afle cum își permiteau să-și înregistreze propria muzică și i-au explicat că munceau și puneau bani deoparte ca să-și ia echipament ieftin, mi-am dat seama de ce era tata atât de mândru.

Și frații mei erau destul de încântați, se vedea. Nu mă miram, doar o auzeam pe Lynetta ridicând în slăvi „Lumânarea de gheață". Era de-a dreptul extaziată, ceea ce mi se părea tare ciudat din partea ei, din câte o cunoșteam.

Când m-am uitat la oamenii de la masă, mi-am dat dintr-odată seama că ieșiserăm să luăm cina cu niște străini. Eram vecini de ani buni, și totuși nu-i cunoșteam absolut deloc pe oamenii ăștia. Lynetta chiar era în stare să zâmbească. Domnul Loski părea spălat și lustruit pe dinafară, însă de sub fațada asta se înălța un anume iz

de stricăciune, destul de prost mascat. Iar prea-priceputa doamnă Loski părea aproape în culmea agitației. Oare *noi* îi dădeam atâtea emoții?

Mai rămăsese Bryce, care mă tulbura cel mai mult, pentru că trebuia să recunosc că nici pe el nu-l cunoșteam cu adevărat. Și, dacă judecam după tot ce aflasem de curând despre el, nici nu-mi doream să-l cunosc mai bine. Când mă uitam la el peste masă, aveam doar un sentiment ciudat, neutru, detașat. Nu tu focuri de artificii, nu tu furie neconsumată sau fiori renăscuți.

Nimic.

După desert, când ne pregăteam să plecăm, m-am dus la Bryce și mi-am cerut scuze că fusesem atât de pornită împotriva lui la venire.

— Ar fi trebuit să te las să-ți ceri scuze și chiar a fost foarte drăguț din partea alor tăi să ne invite la masă. Știu că ați muncit mult și cred că mama s-a simțit foarte bine, ceea ce mă bucură enorm.

Deși ne uitam unul la altul în clipa aia, parcă nici nu mă auzea.

— Bryce? Ți-am zis că îmi pare rău.

A dat din cap, apoi familiile noastre și-au luat la revedere, urându-și noapte bună.

Am luat-o după mama, care mergea de mână cu tata, lângă frații mei, care duceau ce mai rămăsese din plăcinte. Până la urmă ne-am strâns toți la bucătărie, iar Matt și-a turnat un pahar de lapte, zicându-i lui Mike:

— Domnu' Loski ne-a tocat mărunt adineauri, așa-i?

— Pe bune. Poate are impresia că ne ținem după fiică-sa.

— Eu nici atât, frate! Tu?

Mike și-a turnat și el lapte.

— E febleța lui Skyler. Doar n-o să mă bag peste el. Apoi a zâmbit larg: Însă chiar mi-a plăcut de ea în seara asta. S-a luat în piept cu babacul, ce mai.

Tata a luat o farfurie de carton din dulap și și-a tăiat o felie de plăcintă.

— Ați avut multă răbdare adineauri, băieți. Eu nu știu dacă aș fi reușit să nu mă enervez în locul vostru.

— Ei, tipul e doar... condiționat, a zis Matt. Mai bine te adaptezi la nivelul lui și îi răspunzi de-acolo. Însă chiar nu-mi doresc un tată ca el... a adăugat.

Mike era să se înece cu laptele.

— Frate! Îți închipui cum ar fi?

Apoi Matt l-a bătut pe tata pe spate, zicând:

— Nici gând. Mi-e bine cu tipul ăsta de-aici.

— Și mie, a zis mama din cealaltă parte a bucătăriei, zâmbind larg.

Nu-l văzusem niciodată pe tata plângând. Nu că s-ar fi pus pe bocit la masă, însă am văzut clar că i-au dat lacrimile. Le-a alungat cât a putut, zicând:

— Nu vreți niște plăcintă cu laptele ăla, băieți?

— Hei, a făcut Matt așezându-se invers pe un scaun. Tocmai mă gândeam.

— Da, a zis și Mike. Mor de foame.

— Vreau și eu o farfurie! i-am strigat lui Mike când s-a apucat să caute prin dulap.

— Bine, dar tocmai *am mâncat*, a exclamat mama.

— Haide, Trina, mănâncă niște plăcintă. E delicioasă.

M-am dus la culcare foarte fericită și cu burta plină. Iar când stăteam întinsă în întuneric m-am minunat prin câte emoții poți să treci într-o singură zi și cât de minunat e să te simți așa la sfârșitul ei.

Iar când m-am relaxat de tot și a început să mă fure somnul, mi-am simțit inima minunat de... liberă.

A doua zi dimineață m-am simțit la fel de bine. Am ieșit să ud curtea, ascultând încântată clipocitul și susurul apei

pe pământ și întrebându-mă când oare o să iasă primul firicel crud de iarbă la lumina zilei.

Apoi m-am dus în spate, am curățat cotețul și curtea și am mai plivit din buruienile înalte de pe la margini.

Doamna Stueby s-a aplecat peste gardul dintre casele noastre când turnam gunoiul și buruienile cu lopata în tomberon.

— Cum merge, Julianna? a zis ea. Te pregătești să aduci un cocoș?

— Un cocoș?

— Păi, desigur. Așa găinile o să se arate mai harnice cu ouăle lor!

Avea dreptate. Bonnie, Clydette și celelalte își înjumătățiseră producția de ouă, însă un cocoș?...

— Nu cred că o să se bucure vecinii dacă-mi iau cocoș, doamnă Stueby. Oricum, așa am avea și mai mulți pui și nu cred că încap mai multe păsări în curtea asta.

— Aiurea. Răsfețiprea tare păsările astea, toată curtea e a lor. Pot să stea mai înghesuite. Fără probleme. Altfel cum o să-ți menții afacerea? Mai e puțin și o să se oprească de tot din ouat!

— Serios?

— Ei, de-abia dacă o să mai facă ouă.

— Erau doar niște pui care s-au făcut mari și au început să se ouă, am zis clătinând din cap. Nici n-am avut de gând să-mi pornesc o afacere.

— Ei, poate că nici eu nu te-am ajutat tot luând ouă pe datorie, mă ierți. Săptămâna asta o să-ți dau toți banii, însă vezi dacă n-ai chef totuși să-ți iei un cocoș cu o parte din sumă. Am o prietenă pe strada Newcomb care e încântată la culme de ouăle mele umplute. I-am dat rețeta, însă mi-a zis că ale ei n-au același gust. Sigur ar da bani frumoși ca să facă rost de ingredientul meu secret dacă ar apărea pe

piață, a zis ea făcându-mi cu ochiul. Apoi a dat să plece, însă a adăugat: Apropo, Julianna, ai aranjat tare bine curtea din față. Chiar îți ia ochii!

— Mersi, doamnă Stueby, i-am strigat când intra pe poartă în curtea pavată. Mersi frumos.

Cât am terminat de încărcat gunoiul, m-am gândit la ce-mi spusese doamna Stueby. Chiar să-mi iau un cocoș? Auzisem că găinile fac mai multe ouă cu un cocoș prin preajmă, indiferent dacă intră sau nu în contact cu el. Aș fi putut chiar să cresc mai mulți pui și să mă aleg cu mai multe cloști. Însă chiar îmi doream să repet toată povestea?

Nu prea. Nu-mi doream o fermă de cartier. Dacă fetele mele nu mai au chef să se ouă, n-am nimic împotrivă.

Am pus grebla și lopata la locul lor, le-am trimis bezele găinilor și am intrat în casă. Îmi plăcea să mă simt stăpână pe destinul meu! Mă simțeam puternică, în largul meu și sigură pe mine însămi.

Habar n-aveam că după doar câteva zile de școală, aveam să uit cu totul cum m-am simțit atunci.

BRYCE

Când ți se pune pata

După cina aia, Juli a început să se poarte drăguț cu mine la școală. Nu mi-a plăcut deloc. Era mai bine înainte, când era supărată pe mine. Era mai bine când era înnebunită după mine, nu... *drăguță* cu mine. Parcă eram doi străini, frate, chiar m-a secat. M-a secat rău.

Apoi a avut loc licitația și m-am trezit cu probleme mai mari pe cap.

Licitația asta e o aiureală de eveniment organizat de clubul de promovare a școlii ca să strângă fonduri. Ei tot zic că e cine știe ce onoare dacă ești votat, însă e apă de ploaie! De fapt păcălesc douăzeci de fraieri, care trebuie să organizeze câte un picnic de fițe și să se facă de râs în fața întregii școli cât licitează fetele ca să ia masa cu ei.

Ghici cine s-a trezit nominalizat pe anul ăsta în rândul celor douăzeci de norocoși.

Te-ai aștepta ca mamele noastre să zică: „Hei, doar n-o să-mi vindeți fiul la licitație oricui oferă mai mult", însă nu. De fapt sunt toate încântate că fiul lor a fost numit „băiat de coș".

Da, frate, chiar așa ți se zice. Trebuie să auzi la difuzoare chestii de genul: „Astăzi la prânz în sala de evenimente se ține o întrunire organizatorică a băieților de coș proaspăt aleși. Prezența e obligatorie pentru toți băieții de coș."

Cât de curând, nici nu ți se mai zice pe nume. Ești Băiatul de Coș, tu și încă nouăsprezece pămpălăi.

Desigur că mamei i-a surâs ideea, propunând să-mi pună tot felul de mâncăruri în coș ca să câștig licitația. Am încercat să-i explic că nu vreau să ajung în Galeria Campionilor Gimnaziului în ipostază de Băiat de Coș și că oricum nu contează ce ai în coș. Nu pe coș licitau fetele. Dacă te gândeai un pic, îți dădeai seama că era un agățament.

— Iei masa la școală și gata. Nu-i deloc un agățament, Bryce. E o onoare! Oricum, poate o să liciteze o fată drăguță să mănânce cu tine și o să-ți faci o nouă prietenă!

Mamele habar n-au pe ce lume sunt.

Atunci vine Garrett să-mi toarne ultimele bârfe la ureche: Shelly Stalls se desparte de Mitch Michaelson și o să se ia la întrecere cu Miranda Humes și Jenny Atkinson pentru mine.

— Frate! îmi zice. Cele mai faine gagici din școală. Îți jur pe ce vrei tu, omule, Shelly i-a dat papucii lui Mitch de dragul tău. Mi-a zis-o chiar Shagreer, iar Shagreer Șușoteală știe tot ce mișcă. Apoi adaugă rânjind răutăcios: Eu unul sper să câștige Jumbo Jenny. Așa-ți trebuie dacă ai ajuns băiat de coș.

I-am zis să mă scutească, însă avea dreptate. La ce noroc am, probabil o să mă potcovesc cu Jumbo Jenny. Parc-o vedeam cum hăpăie ambele porții, la un metru optzeci și zdravănă cum e tipa, iar apoi i se face poftă să-și vâre dinții și în mine. Jenny e singura, dintre toate fetele și toți băieții din școală, care poate să arunce la coș de sus. Se zguduie sala când marchează ea la baschet. Și cum n-are deloc, știi tu... parabolele tipic feminine, dacă s-ar rade în cap, fata ar putea chiar să intre într-o echipă din NBA. Serios. N-ar bănui nimeni nimic.

Plus că ai ei îi oferă tot ce vrea pe tavă. Cică și-au transformat garajul într-un teren de baschet pe bune, doar de dragul ei.

Ceea ce însemna că, în partida băieților de coș, fata asta își propusese să-mi rupă tocmai mie coșul dintr-o săritură.

Doar dacă nu reușeau cumva Shelly sau Miranda să vină cu o sumă mai mare. Însă cum aș fi putut să mă asigur că așa o să se întâmple? Mi-am tot stors creierii să pun la punct un plan, iar până la urmă m-am decis că nu-mi rămânea decât o singură stratagemă viabilă.

Să mă dau bine pe lângă amândouă.

Chiar din prima zi în care am trecut la acțiune m-am simțit de-a dreptul infect. Nu că m-aș fi purtat grețos sau ceva. Eram doar, știi tu, prietenos. Shelly și Miranda nu păreau să mă miroasă, însă Garrett a știut ce fac acolo.

— Băi! îmi zice el joi. M-am prins de mișcarea ta.

— Ce tot zici?

— Nu te face, frate. Le periezi de zor pe amândouă. Oi fi tu băiat de coș, dar jos pălăria, îmi șoptește el la ureche.

— Ei, taci, omule.

— Pe bune! Șușoteală zice că s-au luat la păruit azi la ora de sport.

Muream de curiozitate.

— Și cum rămâne cu... Jumbo Jenny?

— N-am auzit, ridică el din umeri. Dar aflăm noi mâine, nu-i așa, frate?

Mama m-a condus la școală vineri, cu prostia mea de coș de picnic cât China, și cum toți băieții de coș trebuiau să fie la patru ace, mă sufocam cu cravata la gât și mi-era o târșă de muream în pantalonii și pantofii mei de fițe.

Copiii mă fluierau și strigau „Ooo, ce faci, iubi?“ după mine când am luat-o pe alee, după care a trecut Jumbo Jenny mai în față, urcând câte trei trepte deodată.

— Ooo, Bryce, mi-a aruncat ea peste umăr. Arăți... *delicios*.

Aoleu! Am luat-o pur și simplu la fugă spre sala de clasă unde se strângeau băieții de coș și, cum am intrat, cum m-am simțit mai bine. Aici eram între alți amărâți ca mine, care păreau sincer bucuroși să mă vadă. „Bună, Loski", „Ce faci, frate?", „Așa-i că-i nașpa?", „De ce n-ai venit cu autobuzul azi, omule?"

Ne consolam între noi.

Apoi tropăie pe ușă doamna McClure, președinta clubului de promovare și cea care ne înhămase pe toți la acțiunea asta.

— Vaai! face ea. Ce frumoși sunteți cu toții!

Nici n-a pomenit de coșuri. Nici măcar n-a aruncat un ochi în ele. Putea să bată vântul prin ele și nu s-ar fi sinchisit.

Agățament, am zis eu!

— Nu vă faceți atâtea probleme, băieți, ne zicea doamna McClure. Urmează o zi minunată!

Scoate o listă de nume și se apucă să ne alinieze. Fiecare primește un număr, la fel și coșurile noastre. Completăm niște cartonașe cu informațiile aberante pe care ni le solicită ea. Când a terminat cu organizarea și ne-a explicat ce se face și ce nu se face, trecuse deja prima oră și mai toată a doua.

— În regulă, domnilor, zice ea. Lăsați-vă coșurile aici și mergeți... ce oră e? S-a terminat a doua? Se uită la ceas: Bun. La ora a doua.

— Nu ne trebuie scutire? o întreabă un băiat de coș cu bun-simț.

— Profesorii au primit o listă de nume. Dacă zice vreunul ceva, spuneți-le din partea mea că de-asta purtați cravate, să vă scutească. Ne vedem aici după ce se dă liber pentru licitație. Ați înțeles? Nu pierdeți vremea, bine?

Am mormăit câte un „Da" și am luat-o spre clasele noastre. Și pot să jur că niciunul din ăștia douăzeci câți

eram n-a băgat la cap un cuvânt din ce ziceau profii în dimineața aia. Cum să asculți ceva cu ștreangul de gât, bătături de la pantofi și cu atâția idioți în jur care aveau impresia că s-a dat startul la vânat băieți de coș? Cine-a inventat prostia asta de tradiție merită vârât într-un coș și aruncat în râu, fără lingură, fără nimic.

Eu eram băiatul de coș numărul nouă. Ceea ce însemna că trebuie să aștept în picioare pe scena din sala de sport, până vindeau la licitație aproape jumătate dintre noi. Suma minimă era zece dolari. Iar dacă nu licita nimeni, sărea oricum o profă cu banii – se știa în secret.

Da, frate, puteai să te faci de râs într-o groază de feluri.

O parte din mame au apărut și ele și s-au postat într-o parte a sălii, cu camerele și obiectivele lor digitale, tot fâțâindu-se de colo colo și făcând cu mâna, la fel de penibile cum arătau și fiii lor. Știu pe pielea mea. Mama și-a luat liber o oră ca să se prezinte în grupul lor.

Tim Pello era băiatul de coș numărul cinci și chiar s-a trezit că licitează maică-sa pentru el. Nu glumesc.

— Douăzeci! Vă dau douăzeci pe el! țipa ea țopăind.

Frate, așa ceva n-ai cum să uiți câte zile oi avea. Din fericire pentru Tim, Kelly Trott a sărit cu douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți și l-a salvat pe amărâtul ăla de eternele chinuri prin care ar fi trecut dacă ajungea „băiatul mamii" – una dintre puținele etichete mai aiurea decât băiat de coș.

A urmat Caleb Hughes și clubul a încasat doar unșpe dolari și cincizeci de cenți pe el. Apoi a venit Chad Ormonde, care mai că s-a scăpat în pantaloni când l-a invitat doamna McClure să se dea cu un pas mai în față. Doamna McClure a citit de pe cartonașul lui, l-a ciupit de obraji și a scos fix unșpe dolari pe el.

Nu mai era decât Jon Trulock și urmam eu la licitație. Așa că nu prea mă interesa ce are în coș, ce hobby-uri îl

pasionează și care e sportul lui preferat. Eu unul o căutam pe Jumbo Jenny în mulțime, cu subsuorile fleașcă de frică.

— Oferă careva zece dolari? zice doamna McClure la microfon.

Îmi ia ceva să mă prind că nimeni nu strigă „Zece!" Nimeni nu zicea nimic.

— Ei, haideți! Mâncarea e delicioasă. Tarte cu căpșuni, ăăă...

Și doamna McClure se apucă să citească iar meniul lui Jon Trulock de pe cartonaș.

Ce penibil! Era mai rău decât să fii băiatul mamii. Mai rău decât să iei prânzul cu Jumbo Jenny! Cine-l votase ca băiat de coș dacă nu voia nimeni să mănânce cu el?

Apoi, din dreapta mulțimii se aude un „Zece!"

— Zece? Am auzit un zece? face doamna McClute zâmbind emoționată.

— Doisprezece! se aude o altă voce tot din zona aia.

Prima voce a revenit cu un „Cincisprezece!" și dintr-odată mi-am dat seama a cui era vocea.

Era a lui Juli Baker.

Când m-am uitat prin mulțime am văzut-o, avea mâna în aer și expresia *aia* pe față.

— Șaisprezece! s-a auzit cealaltă voce.

Urmează o pauză, însă apoi Juli strigă un „Optsprezece!".

— Optsprezece! țipă doamna McClure, care pare gata să leșine de ușurare. După o pauză, continuă: Optsprezece o dată... Optsprezece de două ori... Adjudecat contra sumei de optsprezece dolari.

Lui Juli? Chiar nu mă așteptam deloc să liciteze pentru prânzul ăsta, indiferent al cui era.

Jon s-a dus împleticindu-se înapoi în rând. Știam că trebuie să pășesc în față, însă nu reușeam să mă urnesc din loc. Parcă mă pocnise careva în stomac. Adică lui Juli îi plăcea de Jon? De-asta se arătase atât de... de... *drăguță*

cu mine în ultimul timp? Pentru că de-acum nu-i mai păsa de mine? O știusem dintotdeauna prin preajmă, așteptându-se să mă fofilez ca să scap de ea, iar acum parcă nici n-aș fi existat.

— Vino mai în față, Bryce. Hai, nu fi timid!

Mike Abenido mi-a dat un mic brânci, zicându-mi:

— E rândul tău să fii tras pe roată. Du-te odată!

Parcă m-aș fi dus la moarte, așa mă simțeam. Am rămas în față pe scenă, asudând la greu, cât mi-a disecat regina clubului meniul și a parcurs lista preferințelor personale. Nici n-a apucat să termine, că Shelly Stalls a și strigat: „Zece!"

— Poftim? face doamna McClute.

— Vă dau zece!

— A, râde ea lăsând cartonașul. Păi, zece atunci!

— Douăzeci! strigă Miranda Humes din mijlocul mulțimii.

— Douăzeci și cinci! se-aude iar Shelly.

Eu mă uit după Jumbo Jenny și mă rog să fi plecat deja acasă, poate i s-a făcut rău sau ceva. Între timp, Shelly și Miranda tot licitează amândouă, din cinci în cinci dolari.

— Treizeci!

— Treizeci și cinci!

— Patruzeci!

Atunci dau cu ochii de ea. E la vreo șase metri în spatele Mirandei și-și curăță mizeria de sub unghii cu dinții.

— Patruzeci și cinci!

— Cincizeci!

— Cincizeci și doi.

— Cincizeci și doi? le întrerupe regina clubului. Ei, dar s-a încins atmosfera! Și, judecând după conținutul coșului, chiar merită să...

— Șaizeci!

— Șaizeci și doi! strigă Shelly.

Miranda se agită să stoarcă niște bani de la prietenii ei cât strigă doamna McClure „O dată!". Însă atunci se ridică Jenny și urlă:

— O sută!

O sută. Mulțimea exclamă în cor, apoi toții colegii de școală se întorc să caște gura la Jenny.

— Ei! râde doamna McClure. Avem o sută! Chiar e un record absolut. Și o donație generoasă pentru clubul nostru, cât avânt!

Îmi venea să-i dau eu *vânt* de pe scenă. Eram terminat. N-aveam cum să mai scap de bășcălie de-acum.

Apoi se iscă ditamai tărăboiul și dintr-odată le văd pe Shelly și Miranda în picioare una lângă alta, strigând într-un glas:

— O sută douăzeci și doi și... cincizeci! Vă dăm o sută douăzeci și doi și cincizeci de cenți!

— O sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți?

O clipă am avut impresia că regina clubului o să se facă praf și pulbere de atâta emoții.

— Vă puneți banii la un loc ca să mâncați în compania acestui tânăr chipeș?

— Da! strigă ele și se uită la Jenny.

Toată lumea se uită la Jenny.

Jenny ridică din umeri și se apucă iar să-și curețe o unghie.

— Bine atunci! O sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți o dată... O sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți de două ori... Adjudecat de cele două domnișoare superbe în schimbul sumei record de o sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți!

— Frate! mi-a șoptit Mike când m-am întors în rând. Shelly și Miranda? Eu cum aș putea să concurez cu așa ceva?

Nicio șansă. L-a adjudecat Terry Norris pe șaișpe dolari, și suma maximă după aia a fost patruzeci. Iar după ce s-a terminat, toți ceilalți tipi m-au luat cu „Frate! Ce mai, ești cel mai tare... Respect!“, numai că nu mă simțeam deloc cel mai tare. Mă simțeam terminat de oboseală.

Mama a venit să mă îmbrățișeze și să mă sărute de parcă aș fi câștigat medalia de aur sau mai știu eu ce, mi-a șoptit „Băiețelul meu scump“ și a luat-o țăcănind pe tocuri înapoi spre birou.

Iar eu am rămas locului extenuat și jenat, ca apoi să mă ia Shelly și Miranda pe sus până în sala de evenimente.

Clubul amenajase în sală măsuțe pentru doi decorate în nuanțe de roz, albastru și galben, iar peste tot erau baloane și panglici. Parcă eram iepurașul de Paști cu prostia aia de coșuleț în mâini și cu Miranda agățată de un braț și Shelly de celălalt.

Ne-au dat cea mai mare masă și au mai adus repede un scaun, iar când toată lumea a luat loc, doamna McClure a zis:

— Dragi băieți și fete! Nu mai trebuie să vă amintesc că sunteți scutiți de restul orelor. Poftă bună și distracție plăcută ca între prieteni... Nu vă grăbiți, relaxați-vă, vă mulțumim încă o dată că ne sprijiniți. Fără voi n-am putea să ne facem treaba!

Și iată-mă la masă cu cele mai atractive fete din școală. Eram „cel mai tare“, toți băieții mă invidiau.

Frate, eram în culmea nefericirii.

Bine, erau amândouă absolut superbe, însă ziceau niște chestii jenant de răutăcioase despre Jumbo Jenny.

— Ce-a fost în capul ei? se agită Miranda. Doar nu ți-ai dori-o în veci ca prietenă, nu-i așa, Bryce?

Păi, da, avea dreptate. Numai că nu mi se părea în regulă să zici așa ceva cu voce tare.

— Am putea să vorbim despre altceva?

— Sigur. Despre ce?

— Nu-mi pasă. Orice. Mergeți undeva la vară?

— Merg cu ai mei în croazieră pe litoralul mexican, se apucă Miranda să-mi zică prima. Aș putea să-ți aduc ceva, face ea fluturând din gene.

— Noi mergem până la lac, zice Shelly dându-se ceva mai aproape cu scaunul. Tata are o cabană acolo și poți să te bronzezi absolut scandalos. Mai știi cum arătam la începutul anului? Eram neagră, ce mai. Așa am de gând să fac și anul ăsta, numai că de data asta am program de bronzat peste *tot*. Să nu-i zici maică-mii, bine? chicotește ea. O să facă o criză!

Ei, și așa a izbucnit Bătălia Bronzurilor, frate. Miranda i-a zis lui Shelly că nici n-a observat la începutul anului că s-a bronzat și că oricum cel mai frumos te bronzezi pe un vas de croazieră. Shelly i-a zis Mirandei că persoanele cu pistrui n-au cum să se bronzeze pe bune, și cum Miranda are pistrui peste tot, mai bine nu-și irosește banii pe croazieră. Eu îmi înghițeam cu noduri porția de mâncare și mă uitam prin sală, încercând să nu mă las afectat.

Atunci am văzut-o pe Juli. Era la două mese mai încolo, cu fața spre mine. Numai că nu la mine se uita, ci la Jon, și râdea cu ochii scânteietori.

Mi-a zvâcnit inima. De ce râdea așa? Despre ce discutau? Cum putea să stea la masa aia și să arate atât de... frumoasă?

Am simțit că-mi pierd controlul. Era ciudat. Parcă nu mai reușeam să-mi mișc corpul ca lumea. Jon mi se păruse întotdeauna un tip destul de mișto, numai că în clipa aia îmi venea să dau cu el de pământ.

— Bryce, nu ți-e bine? a zis Shelly apucându-mă de braț. Arăți... nu știu... ca un posedat sau mai știu eu ce.

— Cum? A, am făcut eu încercând să iau o gură de aer.

— La ce te uiți așa de lung? m-a întrebat Miranda.

S-au uitat amândouă în spate, apoi au început iar să ciugulească din mâncare, ridicând din umeri.

Însă nu mă puteam abține să nu mă uit la ea. Și parcă-l auzeam în sinea mea pe bunicul zicându-mi: „Ceea ce hotărăști să faci acum o să te urmărească tot restul vieții. Poartă-te corect...“

Poartă-te corect...

Poartă-te corect...

M-am dezmeticit când m-a întrebat Miranda:

— Bryce? Tu nu ești atent deloc? Te-am întrebat ce faci la vară.

— Nu știu, am răspuns tăios.

— Hei, poate vrei să stai câteva zile cu noi la lac! a zis Shelly.

Era un chin. Îmi venea să le urlu: „Tăceți odată! Lăsați-mă în pace!“ Îmi venea să o șterg afară și să tot fug până nu mai simțeam nimic.

— Mâncarea e absolut delicioasă, Bryce, am auzit glasul Mirandei venind de undeva. Bryce? M-ai auzit? Chiar e o masă fenomenală.

Nu trebuia decât să-i mulțumesc și atât. Însă am fost oare în stare să-i mulțumesc pur și simplu? Nu.

— Am putea să vorbim despre altceva decât mâncare, bronzat și păr? i-am trântit enervat.

— Păi, tu despre ce ai chef să vorbim atunci? mi-a întors-o ea obraznică.

M-am uitat buimac la ea, apoi la Shelly.

— Ce ziceți de un subiect ca mișcarea perpetuă? Despre asta știți ceva?

— Ce mișcare?

Miranda se pune pe râs.

— Ce? fac eu. Ce-i așa de amuzant?

Se uită o clipă la mine, apoi chicotește.

— Nu mi-am dat seama că mi-am luat intelectual la licitație.

— Hei... Chiar sunt un tip deștept!

— Da? chicotește Miranda. Știi măcar cum se scrie cuvântul ăsta?

— E mult prea deștept, Miranda.

— Ia nu te mai da atâta pe lângă el, Shelly. Adică te interesează pe bune ce-are în cap? Dumnezeule, mă dezgustă să te văd cum te guduri pe lângă el.

— Mă gudur? Poftim?

— M-ai auzit bine. Oricum n-o să te invite la balul absolvenților, așa că las-o baltă, bine?

Și până aici le-a fost. O tartă din foietaj cu mere de-a maică-mii s-a făcut terci în părul Mirandei, iar ce mai rămăsese din sosul de friptură a picurat în pletele lui Shelly. Și nici n-a apucat doamna McClure să zică: „În numele clubului, ce faceți acolo?“, că deja se luaseră la trântă pe podea, încercând să se demachieze una pe alta cu unghiile.

Am profitat de situație ca să mă duc până la masa lui Juli, unde am luat-o de mână zicându-i:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Ce e? face Juli dând să se ridice. Ce-i asta, Bryce? De ce s-au luat la bătaie?

— Ai putea să ne scuzi puțin, Jon? zic și o trag după mine de la masă.

Acum că o țin de mână, nici nu mai pot să *gândesc*. Așa că mă opresc în mijlocul sălii și mă uit la ea. La fața ei. Îmi vine să-i ating obrazul, să i-l simt sub piele. Îmi vine să-i ating părul, chiar pare incredibil de moale.

— Bryce, îmi șoptește ea. Ce-i cu tine?

— Îți place de el? o întreb aproape sufocându-mă.

— Dacă-mi place... de Jon adică?

— Da!

— Păi, sigur. E drăguț și...

— Nu, îți place de el *pe bune* adică?

Îmi bătea inima mai să-mi spargă pieptul, așa că am apucat-o de amândouă mâinile și am așteptat.

— Păi, nu. Adică nu în felul ăla...

Nu! A zis nu! Nu mi-a mai păsat unde sunt, nu mi-a mai păsat cine mă vede. Voiam, nu, trebuia neapărat s-o sărut. Mi-am apropiat fața de a ei, am închis ochii și apoi...

S-a desprins din strânsoarea mea.

Dintr-odată în sală s-a lăsat o tăcere desăvârșită. Miranda și Shelly se uitau la mine de sub claia lor murdară de păr, toată lumea mă privea de parcă mi se arseseră toate circuitele, iar eu stăteam înlemnit și încercam să-mi retrag buzele din acțiune și să mă reculeg.

Doamna McClure m-a luat atunci de umeri și m-a condus înapoi la scaunul meu, zicându-mi:

— Ia loc și să nu pleci cumva!

După care le-a tras pe Miranda și Shelly afară cu o mustruluială și le-a trimis pe fiecare în altă baie, să se spele cât fugea ea să cheme pe cineva de la curățenie să dea cu mopul.

Am rămas singur la masă și nici măcar nu m-am mai sinchisit să mă prefac. Voiam pur și simplu să fiu cu ea. Să-i vorbesc. S-o țin iar de mână.

S-o sărut.

Am încercat să discut iar cu ea înainte să ne trimită acasă, însă, cum mă apropiam, cum mă evita. Iar când a sunat ultimul clopoțel a dispărut. Am căutat-o peste tot, însă parcă intrase în pământ.

Garrett însă era încă prin zonă.

— Băi! a făcut el când a dat de mine. Zi-mi că nu-i adevărat!

N-am zis nimic. Am luat-o doar spre rastelul de biciclete, sperând să o găsesc pe Juli.

— Aoleu... chiar e adevărat!

— Lasă-mă în pace, Garrett.

— Te pomenești cu cele mai faine gagici din școală la masă și le lași baltă de dragul lui *Juli*?

— Nu înțelegi.

— Așa e, frate. Chiar nu înțeleg. Ai încercat s-o săruți pe bune? Nu mi-a venit să cred când am auzit. Doar vorbim de Julianna Baker acum, nu? Vecina ta de coșmar? Pacostea aia atotștiutoare? Gagica din cotețul cu găinați?

Am înlemnit locului, apoi l-am îmbrâncit. M-am proptit cu amândouă mâinile în el și l-am împins.

— Asta a fost acu' o veșnicie, frate. Mai termină!

Garrett a ridicat brațele, trăgându-se însă mai spre mine.

— Băi, chiar că ți s-a pus pata rău, auzi?

— Nu te băga, bine?

Garrett mi-a tăiat imediat calea.

— Nu-mi vine să cred! Acu' două ore erai cel mai tare. Cel mai tare! Toată școala picase în genunchi de admirație! Și uite ce-ai ajuns. Acuma ești, gen, un risc social. Apoi a urmat pufnind: Și știi ce, frate, sincer, dacă așa ai de gând să te porți, chiar nu-mi trebuie un tovarăș ca tine.

— Foarte bine! i-am zis și eu aproape în nas. Să știi că nici mie nu-mi trebuie!

L-am împins în lături și am luat-o la fugă.

Până la urmă m-am dus pe jos acasă. În pantofii care mă rodeau și cu vasele murdare zornăind în coșul de picnic lipicios, așa am mers tot drumul, ca un băiat de coș ce sunt. Iar înăuntrul meu se dădea o adevărată bătălie. Bryce de

pe vremuri voia să dea timpul înapoi și s-o ardă fără griji cu Garrett, voia s-o urască mai departe pe Juli Baker.

Voia să fie cel mai tare din școală.

Dar în adâncul sufletului știam că se terminase cu Bryce de pe vremuri. Tăiasem toate legăturile cu el. La fel și cu Garrett, Shelly sau Miranda sau alții care n-aveau cum să mă înțeleagă. Juli *era* altfel, însă după atâția ani nu mă mai deranja.

Chiar îmi plăcea.

Îmi plăcea de *ea*.

Și de câte ori o vedeam mi se părea și mai frumoasă. Părea să strălucească pur și simplu. Bine, nu ca un bec de o sută de wați, avea un fel de căldură a ei. Poate pentru că se cățărase în copacul ăla. Poate pentru că le cânta puilor ei. Poate pentru că bătea cuie în stâlpii gardului și visa la mișcarea perpetuă. Habar n-am. Știu doar că, pe lângă ea, Shelly și Miranda păreau atât de... oarecare.

Nu mă mai simțisem niciodată așa. În viața mea. Mă simțeam puternic, acum că recunoșteam ce simt, în loc să mă mai ascund. Eram fericit. Mi-am scos pantofii și șosetele și le-am vârât în coș. Când am luat-o la fugă spre casă cu cravata fluturându-mi peste umăr, mi-am dat seama că Garrett avusese dreptate de data asta – chiar mi se pusese pata.

Total.

Am gonit pe strada noastră și i-am văzut bicicleta răsturnată pe aleea casei. Era acasă!

Am sunat la ușă de-am crezut că stric soneria.

Nimic.

Am bătut în ușă cu pumnul.

Nimic.

M-am dus acasă și am sunat-o, și în sfârșit, în sfârșit a răspuns mama ei.

— Bryce? Nu, îmi pare rău. Nu vrea să vorbească. După care îmi șoptește: Mai las-o puțin, bine?

Am lăsat-o o oră. Nici atât. Apoi m-am dus peste drum.

— Vă rog, doamnă Baker. Trebuie neapărat s-o văd!

— S-a încuiat în camera ei, dragule. Ce-ar fi să revii mâine cu un telefon?

Mâine? Nu puteam să aștept până mâine! Așa că am luat-o pe lângă casă, am sărit gardul și i-am bătut la fereastră.

— Juli! Juli, *te rog*. Trebuie să te văd.

Perdelele au rămas trase, doar s-a deschis ușa din spate și a ieșit doamna Baker să mă trimită la plimbare.

Când am ajuns acasă, mă aștepta bunicul la ușa din față.

— Bryce, ce se întâmplă? Tot dai fuga la Bakeri acasă și sari gardul... Parcă a luat foc lumea!

— Nu-mi vine să cred! am izbucnit. Pur și simplu nu-mi vine să cred! Nu vrea să vorbească cu mine!

Bunicul m-a condus în camera din față, întrebându-mă:

— Cine nu vrea să vorbească cu tine?

— Juli!

— E... supărată pe tine? a întrebat el șovăind.

— Nu știu!

— Are de ce să fie supărată pe tine?

— Nu! Da! De fapt nu știu!

— Bun, ce s-a întâmplat?

— Am încercat s-o sărut! De față cu toată sala, în timp ce luam masa cu Shelly și Miranda la prostia aia de prânz al băieților de coș, atunci am încercat s-o sărut!

Pe fața bunicului s-a lățit încet un zâmbet.

— Așa ai făcut?

— Parcă eram, gen, *posedat*. Nu m-am putut abține! Numai că ea s-a dat în spate și... M-am dus să mă uit pe

fereastră la casa Bakerilor: Și acum nu vrea să vorbească cu mine!

— Poate i se pare totul un pic prea din senin? a zis bunicul foarte încet.

— Bine, dar nu e!

— Nu e?

— Nu, adică... M-am întors spre el: Totul a început când cu prostia aia de articol din ziar. Nu știu... De atunci m-am simțit tare ciudat. Parcă nici nu mai arată la fel, nu mai vorbește la fel, nici nu mi se mai pare același om! E... e pur și simplu altfel, am zis cu ochii pe geam, la casa Bakerilor.

Bunicul a venit lângă mine și s-a uitat și el peste drum.

— Nu, Bryce, a zis el încet. Ea e la fel ca înainte, tu te-ai schimbat de fapt. Mi-a pus mâna pe umăr și mi-a șoptit: Și de-acum înainte, fiule, n-o să mai fii niciodată ce erai.

O fi bunicul încântat de situația asta, însă eu unul mă simt îngrozitor. Nu-mi vine să mănânc, nu-mi vine să mă uit la televizor, nu-mi vine să fac nimic.

Așa că m-am dus la culcare devreme, numai că nu pot să adorm. De ore întregi mă uit pe fereastră, la casa ei. M-am uitat la cer, am numărat oi. Însă, frate, îmi vine să-mi trag șuturi că am fost așa de prost toți anii ăștia.

Cum aș putea s-o conving să mă asculte acum? Dac-aș putea, m-aș cățăra în sicomorul ăla uriaș. Până în vârf. Și i-aș striga numele peste acoperișuri, să-l audă o lume întreagă.

Și cum știi deja ce pămpălău sunt când vine vorba de urcat în copaci, cred că-ți dai seama că aș face absolut orice s-o conving să vorbească cu mine. Nene, m-aș arunca după ea într-un coteț plin de găinați dacă trebuie. M-aș chinui pe bicicletă tot drumul până la școală de-acum și în vecii vecilor dacă așa pot să fiu cu ea.

Ceva. Trebuie să fac ceva ca să-i arăt cumva că m-am schimbat. Ca să-i demonstrez că am înțeles.

Dar ce? Cum să-i arăt că nu sunt cum mă crede ea? Cum aș putea să șterg cu buretele tot ce-am făcut și să o iau de la capăt?

Poate că n-am cum. Poate că nu e posibil. Însă Juli Baker m-a învățat că trebuie să încerc din toată inima mea și din tot sufletul meu.

Orice s-ar întâmpla, știu că bunicul are dreptate de data asta.

N-o să mai fiu niciodată cum eram.

JULIANNA

Băieții de coș

În prima luni după cina din casa Loski, Darla a venit să vorbească cu mine la școală și m-a silit să-mi amintesc de Bryce Loski.

— Jules! Stai, fată, așteaptă! Ce mai faci?

— Bine, Darla, dar tu?

— Nu, pe bune acuma, mi-a șoptit ea. Ești bine? Apoi și-a aranjat ghiozdanul și s-a uitat mai întâi peste un umăr, apoi peste celălalt: M-am tot gândit, știi, a fost o mare răutate din partea lui Bryce. Mai ales că e febleța ta.

— Cine ți-a zis așa ceva?

— Da' ce, n-am ochi? Haide, fată. Se înțelege. De-asta mi-am făcut griji pentru tine. Chiar ești bine?

— Da, sunt bine. Însă mersi că te-ai gândit la mine. Oricum, Darla, i-am zis uitându-mă țintă la ea, nu se mai înțelege de-acum.

— Cât o să te ții de regimul ăsta? a râs Darla.

— Nu e niciun regim. Mi-am pierdut, ăă, apetitul pentru el.

— Aha, face ea privindu-mă cu scepticism.

— Păi, chiar așa e. Dar mersi că, știi tu, îți pasă de mine.

La prima oră m-am simțit bine, puternică și tare pe poziție, însă apoi doamna Simmons a încheiat lecția cu un sfert de oră mai devreme, zicându-ne:

— Să nu mai văd pe bănci decât un pix și o hârtie.

— Ce? a țipat toată lumea – și eu cu ei adică, pentru că chiar nu mă pregătisem pentru o lucrare de control!

— Goliți-vă băncile! a zis ea. Haideți, că n-avem timp.

În clasă nu se mai auzeau decât mormăituri nemulțumite și foșnet de caiete, iar când i-am făcut pe plac, doamna Simmons a luat un teanc de hârtii galbene de pe catedră, le-a aranjat în evantai zâmbind răutăcios și ne-a zis:

— E timpul să ne votăm băieții de coș!

Toată clasa a oftat ușurată.

— Băieții de coș? Adică nu e o lucrare de control?

Doamna Simmons s-a apucat să frunzărească hârtiile, numărând buletinele de vot, și ne-a spus:

— Seamănă cu o lucrare de control pentru că n-aveți voie să vă consultați între voi. Și mai seamănă cu o lucrare de control pentru că aveți la dispoziție doar câteva minute.

A trântit un teanc de buletine de vot pe prima bancă din primul rând, apoi a trecut la rândul doi.

— O să vin pe la fiecare să le iau când sună clopoțelul și o să verific dacă ați respectat următoarele instrucțiuni. A trecut apoi la rândul trei: Alegeți cinci, nu mai mult de cinci, dintre băieții trecuți în listă. Nu vă scrieți numele pe buletin și nu discutați pe cine ați ales cu vecinii de bancă. Acum ajunsese deja la rândul patru, vorbind din ce în ce mai repede: După ce ați ales candidații, întoarceți foaia și gata. Apoi a trântit restul buletinelor pe ultima bancă: Nu aveți voie, repet, *nu* aveți voie să îndoiți buletinul!

Robbie Castinon a ridicat mâna, izbucnind:

— De ce trebuie să voteze și băieții? E penibil să voteze băieții.

— Robbie... l-a avertizat doamna Simmons.

— Serios! Ce-ar trebui să facem acum? Să ne votăm prietenii sau dușmanii?

S-au auzit o groază de râsete înăbușite, iar doamna Simmons s-a strâmbat, însă cam avea dreptate. Douăzeci dintre elevii de clasa a opta o să trebuiască să vină cu un prânz de picnic în doi ca să-i scoată la licitație.

— E o onoare să fii băiat de coș... a început doamna Simmons, însă Robbie a întrerupt-o.

— E o glumă proastă! a zis el. E jenant! Cine-și dorește să fie băiat de *coș*?

Toții tipii din jur au mormăit „Nu eu", însă doamna Simmons și-a dres glasul și a zis:

— Ar trebui să vă doriți! E o tradiție care contribuie cu fonduri pentru școala noastră de când și-a deschis porțile. Generații întregi de băieți de coș au sprijinit complexul nostru școlar, altfel n-ar arăta cum arată azi. De-asta avem straturi de flori. De-asta avem copaci umbroși și o livadă de meri. Dacă mergeți pe la alte gimnazii o să vedeți ce oază este micul nostru complex față de altele.

— Cu prețul sudorii și sângelui vărsat de băieții de coș, a mormăit Robbie.

— Robbie, a oftat doamna Simmons, o să înțelegi mai târziu, când o să-ți dai copiii la școală. Până una-alta, te rog să votezi pe oricine crezi că ar putea să strângă mai mulți bani. Elevi, a adăugat ea, mai aveți la dispoziție doar nouă minute.

În clasă s-a făcut liniște. Și în timp ce parcurgeam lista pe care erau trecuți mai bine de o sută cincizeci de băieți de clasa a opta, mi-am dat seama că pentru mine până atunci nu existase decât un singur băiat. Pentru mine existase doar Bryce.

Nu m-am lăsat însă potopită de sentimente. Nu făcusem bine să-mi placă de el și n-aveam de gând să-l votez acum.

Însă nici nu știam pe cine altceva să votez. M-am uitat la doamna Simmons, care stătea cu ochii pe noi, uitându-se din când în când la ceas. Dacă n-aș fi ales pe nimeni? Dacă aș fi predat foaia goală?

M-ar fi ținut sigur după ore. Așa că în ultimele două minute am însemnat cu pixul băieții din listă care știam că nu sunt nici nesimțiți, nici hahalere, ci erau pur și simplu de treabă. Când am terminat însemnasem zece băieți cu totul, din care am încercuit cinci: Ryan Noll, Vince Olson, Andrian Iglesias, Ian Lai și Jon Trulock. N-o să ajungă niciunul băiat de coș, însă oricum n-aveam de gând să licitez, așa că nu conta. Când a sunat clopoțelul am predat buletinul și am uitat cu totul de licitație.

Până a doua zi la prânz adică. Când mă duceam la bibliotecă mi-a ieșit Darla în cale și m-a tras spre masa ei.

— Ai văzut lista? m-a întrebat.

— Ce listă?

— Lista cu băieții de coș! Mi-a vârât sub nas o listă cu douăzeci de nume scrise de mână, uitându-se în jur: Febleța ta e acolo!

Pe locul cinci era, cine altul, Bryce Loski.

Ar fi trebuit să m-aștept la așa ceva, însă m-a inundat pe loc un sentiment cumplit de posesivitate. Cine-l votase oare? Erau o sută cincizeci de nume, așa că primise o groază de voturi! Dintr-odată mi-am închipuit un roi de fete fluturând teancuri de bancnote pe sub nasul doamnelor din club și rugându-se de ele să le lase să ia prânzul cu el.

— Nu e febleța mea! i-am zis Darlei azvârlindu-i lista. De fapt, nici n-am votat cu el.

— Oho, fată! Chiar ești la regim serios!

— Nu e niciun regim, Darla. Mi s-a... mi s-a luat de el, bine?

— Mă bucur să aud, oricum umblă vorba că parașuta aia de Shelly a pus ochii pe el.

— Shelly? Shelly *Stalls*?

Pe loc mi-au luat foc obrajii.

— Chiar ea. Darla a fluturat lista, strigând: Liz! Macy! Veniți încoace! Am lista!

Prietenele Darlei au dat buluc și s-au apucat să studieze hârtia de parcă era cine știe ce hartă a comorilor.

— Chad Ormonde e pe listă! a țipat Macy. E tare drăguț. Aș da zece dolari pe el fără să stau pe gânduri!

— Uite-l și pe Denny! a chițăit Liz. Băiatul ăla e... miș-too-de-toot!

— Jon Trulock? a făcut Macy strâmbând din buze. Jon *Tru*lock? Cum a ajuns pe listă?

O clipă nu mi-am crezut urechilor. I-am smuls hârtia din mână.

— Ești sigură?

— Uite-l, a zis Macy arătând numele cu degetul. Cine crezi că l-a votat?

— Tipele cuminți, îmi închipui, a zis Darla. Pe mine mă interesează mai degrabă Mike Abenido. Concurează careva cu mine?

— Dacă te bagi, eu mă retrag! a râs Macy.

— Și eu, a spus Liz.

— Tu ce zici, Jules? m-a întrebat Darla. Vii cu bănuți la tine vineri?

— Nu!

— Așa ești scutită de jumătate din ore...

— Nu! N-am de gând să licitez pentru nimeni...

— Mă bucur pentru tine, a râs ea.

După-amiază am luat-o spre casă pe bicicletă, gândindu-mă îmbufnată la Bryce și la licitația cu băieții de coș. Simțeam că mă înmoi iar când mă gândeam la Bryce.

De ce mi-ar păsa că-i place lui Shelly de el? Nici n-ar trebui să mă gândesc la el!

Când nu mă gândeam la Bryce, îmi făceam griji pentru bietul Jon Trulock. Era un băiat liniștit și-mi părea rău că trebuia să vină cu coșul în brațe și să fie scos la licitație de față cu toți colegii de școală. Oare ce-o să pățească din cauza mea?

Însă când fugeam pe aleea casei noastre, toți băieții de coș mi-au fugit din minte. Parcă se vedea ceva verde mijind din pământ, nu? Da! Da, chiar așa! Am trântit bicicleta și m-am lăsat în patru labe. Erau așa de plăpânde, de mititele și de rare! De-abia dacă se observau pe pământul negru și întins, însă erau aievea. Își făceau loc să iasă în soarele după-amiezii.

Am intrat într-un suflet în casă strigând:

— Mamă! Mamă, se vede iarba!

— Serios? a zis mama ieșind din baie cu mănușile menajere și o găleată. Chiar mă întrebam dacă o să mijească odată.

— Ei bine, mijește! Hai! Hai să vezi!

La început nu prea a fost impresionată. Însă după ce am pus-o să se lase în patru labe și să se uite ca lumea, mi-a zis zâmbind:

— Sunt atât de plăpânde...

— Parcă ar căsca, nu?

A înclinat din cap și s-a uitat mai de-aproape.

— Să caște?

— Bine, mai degrabă se întind, aș zice. De parcă s-au săltat în pătuțul lor de pământ și au ridicat bine brațele, zicând: Bună dimineața, lume!

— Da, așa arată! a zis ea râzând.

M-am ridicat și m-am apucat să descolăcesc furtunul.

— Cred că le-ar trezi tocmai bine un duș.

Mama a încuviințat și m-a lăsat să ud iarba cântând. Și tocmai când sărbătoream fericită venirea pe lume a firicelelor mele de iarbă crudă, am auzit cum huruie autobuzul școlii și se oprește pe strada Collier.

Bryce. Numele mi-a apărut fulgerător în minte, stârnindu-mi o panică de nestăpânit. Fără să vreau, m-am trezit că las baltă furtunul și mă reped în casă.

M-am încuiat în cameră și am încercat să-mi fac temele. Ce s-a ales de liniștea mea? Ce s-a ales de fermitatea mea? Ce s-a ales de judecata mea? Mă părăsiseră toate doar pentru că pusese Shelly Stalls ochii pe el? Sau mă simțeam așa doar din cauza vechii rivalități dintre noi două? Trebuia să-mi iau gândul de la Bryce și Shelly. Se meritau unul pe altul, n-aveau decât să fie împreună!

Însă în adâncul inimii știam că, asemeni firișoarelor crude de iarbă, nu eram destul de puternică încă să mă calce careva în picioare. Până atunci nu-mi rămânea decât o soluție: trebuia să stau departe de el. Trebuia să-l tai cu totul din viața mea.

Așa că n-am mai plecat urechea la știrile despre băieții de coș și l-am evitat cu totul pe Bryce la școală. Când mă mai întâlneam cu el fără să vreau, îl salutam doar, de parcă nici nu prea ne știam.

Și chiar funcționa! Mă întăream pe zi ce trece. Mi se fâlfâia mie de licitații și băieți de coș!

Vineri dimineața m-am trezit devreme, am cules cele câteva ouă din coteț, am udat curtea din față, care înverzise bine de-acum, am mâncat și m-am pregătit de școală.

Însă, când îmi periam părul, îmi tot venea în cap Shelly Stalls. Azi era licitația. Probabil că se trezise la cinci și-și aranjase părul până și-l umflase la maximum.

Și ce? mi-am zis. Și ce? Însă când îmi trăgeam jacheta pe mine, m-am uitat pe furiș la pușculița mea, șovăind. Ce-ar fi să...

Nu! Nu, nu, nu!

Am dat fuga la garaj, m-am urcat pe bicicletă și am luat-o pe alee. Tocmai când porneam pe stradă, m-am trezit că-mi iese din senin doamna Stueby în cale.

— Julianna, m-a strigat ea făcându-mi cu mâna. Poftim, drăguță. Îmi pare foarte rău că am întârziat atâta. Nu reușesc să te prind dimineața.

Nici nu știam ce sumă îmi datorează. Și nici nu-mi păsa în clipa aia. Dar când am văzut bancnota de zece de deasupra teancului din mâna ei, m-a apucat groaza.

— Doamnă Stueby, vă rog. Nu... nu-mi trebuie. Nu trebuie să-mi dați niciun ban.

— Aiurea, copile! Desigur c-o să-ți dau. Poftim! a zis ea fluturând banii spre mine.

— Nu, serios, nu... nu-i vreau.

Mi i-a vârât cu de-a sila în buzunarul blugilor, spunând:

— Ce-i cu aiurelile astea? Du-te acum! Du-te să-ți iei cocoș!

După care a luat-o în grabă spre aleea casei sale.

— Doamnă Stueby... Doamnă Stueby? am strigat după ea. Nu-mi trebuie niciun cocoș...!

Însă plecase deja.

Când am ajuns la școală, mi-am parcat bicicleta și nu m-am mai putut abține să nu mă uit. Zece, cinșpe, șaișpe, șaptișpe, optișpe. Am împăturit bancnotele și le-am vârât la loc în buzunar. Oare Shelly avea mai mult de-atât?

La prima oră mi-a fost ciudă că mi-a trecut așa ceva prin cap. La a doua oră am evitat să mă uit la Bryce, însă, of, era tare greu! Nu-l mai văzusem cu cravată și butoni!

Apoi, la prânz, când eram la dulapul meu, m-am trezit din senin cu Shelly Stalls pe cap. A venit chiar lângă mine zicându-mi:

— Am auzit că ai de gând să licitezi pentru el.

— Ce? am făcut eu dându-mă mai în spate. Cine ți-a zis așa ceva? Nu licitez deloc!

— Mi-a zis cineva că te-a văzut cu ditamai teancul de bancnote azi-dimineață. Cât ai la tine?

— Nu... nu te privește pe tine. Și oricum nu licitez, bine? Nu... nu-mi mai place deloc de el.

— Oho, am trăit s-o aud și pe-asta! a râs ea.

— E adevărat, am zis trântind ușa dulapului. N-ai decât să-ți irosești banii pe el, ce-mi pasă mie?

Am lăsat-o cu gura căscată și m-am simțit mai bine așa decât dacă aș fi imobilizat-o de gât.

Așa m-am simțit până la unsprezece, când toată școala s-a strâns în sala de sport. N-aveam de gând să licitez pe Bryce Loski. Nici gând!

Apoi au urcat băieții de coș pe scenă. Bryce arăta atât de adorabil cu coșul de picnic în mâini și șervețelele cu carouri alb-roșu ieșind de sub capac, că am simțit că mi se fac scrum banii din buzunar doar când mi-am închipuit-o pe Shelly Stalls întinzându-și un șervet din ăla în poală.

Darla a venit în spatele meu și mi-a șoptit:

— Cică ai avea un teanc de bani la tine. E adevărat?

— Ce? Nu! Bine, da, dar nu... n-o să licitez cu ei.

— Ooooo, fată, uită-te la tine puțin. Ți-e bine?

Nu mi-era. Mi-era cam greață și îmi cam tremurau picioarele.

— Mi-e foarte bine, i-am zis. Foarte bine.

Darla s-a uitat la mine, apoi la scenă și iar la mine.

— N-ai nimic de pierdut în afară de stima de sine.

— Încetează! i-am șoptit tăios.

Parcă mă apucase un atac de panică. Nu puteam să respir. Mă simțeam ametită și nesigură pe picioare, de parcă nu mai reușeam să-mi controlez corpul.

— Poate mai bine te-ai așeza, a zis Darla.

— Mă simt bine, Darla, foarte bine.

Darla s-a încruntat.

— Cred că mai bine stau cu tine ca să fiu sigură.

Președinta clubului de promovare a școlii, doamna McClure, se tot agitase pe lângă băieții de coș, îndreptându-le cravatele și șoptindu-le ce să facă, însă dintr-odată a bătut cu ciocănelul în pupitru și a strigat în microfon:

— Dacă faceți liniște, ne pregătim să începem.

În viața mea n-am mai văzut șase sute de copii amuțind toți în aceeași clipă. Cred că nici doamna McClure nu mai văzuse, căci a zis zâmbind:

— Ei, vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult. Apoi a început: Bine-ați venit la a cincizeci și doua ediție a Licitației anuale a Băieților de Coș! Știu că profesorii v-au explicat deja la clasă regulamentul, însă mi s-a cerut să vă reamintesc câteva lucruri. Acesta este un eveniment *civilizat*. Nu se tolerează fluierăturile, strigătele sau alte purtări compromițătoare. Cine dorește să liciteze trebuie să ridice bine mâna. E interzis să licitezi fără să ridici mâna, iar dacă se trezește vreun glumeț, va fi prins pe loc și reținut după ore sau trimis acasă cu suspendare. Ne-am înțeles? Bun.

A trecut sala în revistă, de la o margine la cealaltă.

— Profesori, văd că sunteți pe poziții.

Atunci s-au întors simultan șase sute de capete, când la dreapta, când la stânga, să vadă blocada profesorilor care înconjuraseră sala de sport.

— Frate, a șoptit Darla, chiar n-ai cum să te distrezi deloc așa.

— Suma minimă este zece dolari, a continuat doamna McClure, iar cea maximă e la discreția voastră, însă nu se acceptă licitarea pe datorie. Apoi a arătat în dreapta. Câștigătoarele se duc direct la masa de lângă ușa de nord odată ce declar coșul adjudecat. Și, după cum știți deja,

câștigătoarele și băieții lor de coș sunt scutiți de restul orelor și de la făcutul temelor diseară, indiferent de clasă. Apoi le-a zâmbit celor din blocadă: Domnilor și doamnelor profesori, vă mulțumim că sunteți alături de noi. Să începem așadar! Și-a pus ochelarii și și-a lăsat ochii pe un cartonaș mic: Primul coș îi aparține lui Jeffrey Bisho. Hai încoace, Jeffrey, nu fi timid, i-a zis ea uitându-se la el pe deasupra ochelarilor.

Jeffrey s-a dat încet mai în față, în timp ce doamna McClure a citit mai departe:

— Jeffrey ne-a adus un prânz de-ți lasă gura apă, compus din sendvișuri cu salată de pui, tăiței orientali, struguri fragezi, ceai cu gheață și prăjituri cu răvașe. Apoi i-a zâmbit pe deasupra ochelarilor. Chiar pare delicios și o adevărată plăcere! La fel și Jeffrey! a continuat ea întorcându-se spre mulțime. Îi place să se dea cu skateboardul, să schieze și să înoate, însă, fetelor, îi mai place și să se plimbe în parc și să se uite la filme cu Humphrey Bogart. S-a întors spre el zâmbindu-i larg: Chiar sunt palpitante, nu-i așa?

Sărmanul Jeff s-a chinuit să zâmbească, însă se vedea că-i vine să intre în pământ.

— În regulă, a zis doamna McClure scoțându-și rapid ochelarii. Aud pe cineva că oferă zece dolari?

A auzit pe mai multe chiar, oferind doișpe, cinșpe, douăzeci și apoi douăzeci și cinci!

— O dată... de două ori... gata! a țipat doamna McClure. Domnișoara în sarafan mov!

— Cine e? am întrebat-o pe Darla.

— Cred c-o cheamă Tiffany, a zis ea. E în a șaptea.

— Pe bune? Oho. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să licitez anul trecut! Și nici nu țin minte să fi licitat cineva atâția bani.

Darla s-a uitat bănuitoare la mine.

— Înțeleg că anul ăsta îți vine să licitezi? Cât ai la tine?

Când m-am uitat la ea, m-am pierdut pe loc.

— Darla, n-am adus bani pentru așa ceva! Vecina mea mi i-a vârât în buzunar, îmi rămăsese datoare pentru niște ouă și...

— Ouă? A, de ele vorbea Bryce la bibliotecă?

— Exact, așa că...

Când am văzut-o cum se uită la mine, am amuțit.

— Cum de-ți trece prin cap să licitezi pe băiatul ăla?

— Chiar nu vreau! Însă mi-a plăcut atâta timp de el, Darla, de când aveam șapte ani. Chiar dacă știu că e laș și lichea și nici n-ar mai trebui să vorbesc cu el în viața mea, mi-e greu să-mi amintesc toate astea, mai ales că știu că a pus Shelly Stalls ochii pe el. Iar acum m-am trezit și cu banii ăștia care-mi ard buzunarul!

— Ei, înțeleg chestia cu Shelly Stalls, însă odată ce știi sigur c-o să regreți mai încolo dacă te îndopi cu felia aia de *cheesecake*, pot să te ajut să te ții de regim. Și a întins mâna: Dă-mi mie banii. Ți-i dau după.

— Nu!

— Nu?

— Adică... mă descurc singură. Trebuie să mă descurc.

Darla a clătinat din cap.

— Of, fată. Mi-e tare milă de tine.

M-am întors iar spre scenă. Licitația se derula atât de repede! Mai era un pic și urma Bryce. Pe măsură ce licita lumea, în sinea mea se dădea o luptă din ce în ce mai asurzitoare și mai aprigă. Ce o să fac până la urmă?

Apoi, dintr-odată, s-a lăsat liniștea în sală. Mai că se-auzea musca. Iar lângă doamna McClure stătea înmărmurit de rușine Jon Trulock. Doamna McClure își plimba ochii prin mulțime, cu un aer la fel de stânjenit.

— Ce s-a întâmplat? i-am șoptit Darlei.

— Nu licitează nimeni, mi-a șoptit ea.

— Oferă cineva zece? a strigat doamna McClure. Ei, haideți! Mâncarea e delicioasă. Tarte cu căpșuni, biftec și sendvișuri cu brânză Munster...

— Vai, nu! i-am șoptit Darlei. Nu-mi vine să cred că i-am făcut așa ceva!

— Tu? Ce i-ai făcut?

— L-am votat!

— Păi, sigur n-ai fost singura...

— Atunci de ce nu licitează nimeni pe el? E... e un băiat așa de bun.

— Exact, a încuviințat Darla.

Atunci mi-am dat seama ce trebuie să fac.

— Zece, am strigat ridicând mâna.

— Zece? s-a bâlbâit doamna McClure. A zis cineva zece?

Am ridicat și mai sus mâna și i-am spus Darlei:

— Zi doișpe.

— Ce?

— Zi doișpe, o să te întrec.

— Nici nu mă gândesc!

— Darla! Nu se poate să scoată numai zece, haide!

— Doisprezece! a strigat Darla fără să ridice prea tare mâna.

— Cincisprezece! am țipat.

— Șaisprezece! a strigat Darla și s-a uitat țintă la mine râzând.

— Darla! i-am șoptit. N-am decât cinșpe la mine.

A făcut ochii mari.

— Optsprezece! am strigat râzând, însă apoi i-am tras mâna în jos zicându-i: Mai mulți chiar nu am.

O clipă a fost tăcere, apoi:

— Optsprezece o dată! Optsprezece de două ori... Adjudecat! Contra sumei de optsprezece dolari.

— Oho, fată! Ce palpitant!

— Chiar că! am aprobat eu.

— Ei, nu mai papi desert atunci. Se pare că ți-ai tocat banii pe ceva mai... ăă... hrănitor. Apoi a făcut semn din cap spre scenă: Te duci la masă cum ți s-a zis? Sau rămâi să vezi măcelul?

N-am mai avut când să mă hotărăsc. Nici n-a apucat doamna McClure să-l prezinte ca lumea pe Bryce și coșul lui, că Shelly a și strigat „Zece!" Apoi din mijlocul sălii s-a auzit un „Douăzeci!" Era Miranda Humes, care ridicase mâna cât putea. S-au luat la întrecere care mai de care, până când Shelly a strigat: „Șaizeci și doi!"

— Nu-mi vine să cred, i-am șoptit Darlei. Șaizeci și doi de dolari! Haide, Miranda, hai.

— Cred că i s-au terminat banii. Shelly o să iasă câștigătoare.

— Șaizeci și doi de dolari o dată! a țipat doamna McClure, însă n-a mai apucat să zică „De două ori!", că din spate s-a auzit o voce strigând „O sută!"

Toată sala a exclamat și s-a întors să se uite cine strigase.

— E Jenny, a șoptit Darla.

— *Atkinson?* am făcut eu.

— Uite-o, mi-a arătat-o Darla.

Chiar îți sărea în ochi, îi depășea în înălțime pe toți, cum stătea în tricoul ei de baschet cu numărul șapte, de care nu prea se despărțea niciodată.

— Oo, am șoptit, nici n-am bănuit.

— Poate o să ți-l sufle pe Bryce dintr-o săritură, a zis Darla zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce contează? am chicotit. Deja i l-a suflat lui Shelly!

Doamna McClure se extazia la microfon ce sumă record se strânsese, când s-a stârnit agitația în mulțime, cam pe

unde era Miranda. Când am zărit claia de păr a lui Shelly, am crezut la început c-o să se ia la bătaie. Însă atunci Shelly și Miranda s-au întors spre doamna McClure și au strigat:

— O sută douăzeci și doi și cincizeci de cenți!

— Ce? am zis eu înnăbușindu-mi un țipăt.

— S-au combinat, mi-a șoptit Darla.

— Nu, nu, nu! Haide, Jenny, am zis uitându-mă spre ea.

— E terminată, a zis Darla clătinând din cap și chiar așa a fost.

Bryce a fost adjudecat de Shelly și Miranda pe suma de o sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci de cenți.

A fost un pic ciudat când m-am dus la Jon și am luat-o spre sala de evenimente să mâncăm. Însă s-a arătat atât de drăguț și de recunoscător, cred, că licitasem pe el, că în clipa în care ne-am instalat nu mă mai simțeam așa de stângace și stânjenită. Era un prânz ca oricare altul.

Mi-ar fi fost mai ușor dacă nu m-ar fi așezat chiar cu fața la Bryce și micul lui harem, însă m-am străduit cât am putut să-i ignor. Jon mi-a povestit de aeromodelul cu telecomandă prin radio pe care-l construia cu tatăl lui, că lucrau la el de aproape trei luni și în weekend urmau în sfârșit să-l lanseze. M-a făcut să râd povestindu-mi că lipise cu pistolul două fire greșit, stârnind un adevărat incendiu la subsolul casei, iar eu l-am întrebat cum funcționează un aeromodel cu comandă prin radio, pentru că nu prea înțelegeam.

Așa că mă simțeam mult mai relaxată și chiar mă distram la masă cu Jon. Plus că eram tare ușurată că nu licitasem pe Bryce. M-aș fi făcut de râs rău de tot! Și nici nu mă deranja așa de mult cum mi-am închipuit să le văd pe Shelly și Miranda periindu-l pe Bryce. De fapt, erau caraghioase.

Jon m-a întrebat despre familia mea și tocmai îi povesteam de frații mei și formația lor când s-a iscat ditamai tărăboiul lângă masa lui Bryce. Brusc, le-am văzut pe Shelly și Miranda tăvălindu-se pe jos ca un ghem imens de blană și mânjindu-se cu mâncare.

Atunci, din senin, a apărut Bryce la masa noastră. M-a apucat de mână, m-a tras ceva mai încolo și mi-a șoptit:

— Îți place de el?

Am rămas cu gura căscată.

— Îți place de el? m-a întrebat el iar, luându-mă de amândouă mâinile.

— Zici de Jon?

— Da!

Nici nu mai știu ce-am răspuns. Se uita drept în ochii mei ținându-mi strâns mâinile în ale lui, apoi a început să mă tragă spre el. Inima îmi bătea tare în piept, își tot apropia fața de a mea, închizând ochii... Fix acolo, de față cu toți ceilalți băieți de coș, fetele de la mesele lor și adulții din sală își găsise să mă sărute.

Să mă *sărute*.

Am intrat în panică. Toată viața așteptasem sărutul ăla, iar acum?

M-am smuls de lângă el și am fugit înapoi la masă, iar când m-am așezat Jon mi-a șoptit:

— A încercat să te sărute, nu?

M-am întors cu spatele la Bryce în scaun și i-am șoptit:

— Am putea, te rog, să discutăm despre altceva? Orice?

Lumea șușotea cu ochii la mine, iar când s-a întors Shelly Stalls de la baie, unde se spălase, toată lumea a amuțit. Părul îi arăta oribil. Îi stătea unsuros și lipit de cap și nu reușise să-și scoată toate bucățelele de mâncare. S-a uitat așa de urât la mine, că parcă încerca să mă lichideze cu laserele.

Vreo doi adulți au condus-o înapoi la masă, după care lumea s-a pus pe șușotit mai ceva ca înainte. Iar lui Bryce nici nu părea să-i pese! Tot încerca să vină să vorbească cu mine, însă fie îl oprea un profesor, fie îl evitam eu până să zică ceva.

Când a sunat în sfârșit clopoțelul, mi-am luat rapid la revedere de la Jon și am țâșnit pe ușă. Nu mai ajungeam odată la bicicletă! Am șters-o prima de la școală și am pedalat atât de repede pe bicicletă, că simțeam c-o să-mi explodeze plămânii.

Doamna Stueby uda florile la ea în curte și a dat să-mi zică ceva, însă am lăsat baltă bicicleta pe alee și am fugit de ea în casă. Chiar n-aveam chef să discut despre cocoși cu ea!

Mama m-a auzit trântind ușile prin casă și a venit în camera mea să vadă ce am.

— Julianna! Ce-ai pățit?

M-am răsucit în pat cu fața spre ea și am izbucnit, gata să-mi dea lacrimile:

— Sunt atât de confuză! Nici nu mai știu ce să gândesc, să simt sau să fac...!

S-a așezat lângă mine pe pat și m-a mângâiat pe păr.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, scumpa mea.

Am șovăit o clipă, apoi am ridicat mâinile exasperată.

— A încercat să mă *sărute*!

Mama s-a străduit să se abțină, însă, cu toată fața ei serioasă, am văzut că-i venea să zâmbească.

— Cine? m-a întrebat aplecându-se un pic spre mine.

— Bryce!

Mama a șovăit.

— Bine, dar mereu ți-a plăcut de el...

A sunat cineva la ușă. Iar și iar. Mama a dat să se ridice, însă am apucat-o de braț zicându-i:

— Nu răspunde!

Din nou s-a auzit soneria, urmată aproape imediat de o bătaie puternică în uşă.

— Mamă, te rog! Nu răspunde. Sigur el e!

— Dar, scumpa mea...

— Nu-mi mai plăcea de el! Absolut deloc!

— De când?

— De vinerea trecută. După cină. Dacă ar fi dispărut de pe faţa pământului după cina aia la ei acasă, nici nu mi-ar fi păsat măcar!

— De ce? S-a întâmplat ceva ce nu ştiu eu la cina aia?

Mi-am îngropat iar capul în pernă, zicând:

— E prea complicat, mamă! Nu... nu pot să vorbesc despre asta.

— Oho, a făcut ea după o clipă. De-acum eşti o adolescentă în toată regula.

— Îmi pare rău, am gemut – ştiam că o doare. Apoi m-am ridicat în capul oaselor şi i-am zis: Mamă, în toţii anii ăia cât mi-a plăcut de el? De fapt nu-l cunoşteam deloc. Ştiam doar că are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată şi că mi se înmuia inima ca untul la soare când îmi zâmbea. Însă acum ştiu că de fapt e un laş şi o lichea, aşa că trebuie să nu mai ţin cont de cum arată!

Mama s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Ei, a făcut ea. Ca să vezi.

— Cum adică?

Şi-a ros o clipă un obraz, apoi s-a apucat să şi-l roadă pe celălalt.

— Mai bine nu zic nimic, a spus ea într-un final.

— De ce?

— Pentru că... Nu e bine. Oricum îmi dau seama că nu-ţi place să discuţi anumite lucruri cu *mine*...

Ne-am uitat o clipă una la alta fără să spunem nimic. Până la urmă am început, lăsându-mi ochii în jos:

— Când lucram la curte cu Chet, i-am zis că nu noi suntem proprietarii casei și despre unchiul David. Probabil că le-a zis și celorlalți, pentru că înainte de cina de la familia Loski l-am auzit pe Bryce glumind cu prietenul lui pe seama unchiului David la școală. M-am supărat foarte tare, însă n-am vrut să-ți spun, pentru că așa ai fi crezut că ne-au invitat la ei doar din *milă*. Apoi am urmat uitându-mă la ea: Păreai așa de fericită că ne-au invitat la cină. Și știi că de-atunci pari mai fericită decât înainte, mi-am dat eu seama brusc.

Mama m-a luat de mână zâmbind.

— Chiar am de ce să fiu fericită. Apoi a spus oftând: Și deja aflasem că familia Loski știe de unchiul David. Nu-i nimic că ai vorbit despre el. Doar nu e secret.

M-am îndreptat un pic de spate.

— Stai așa... cum ai aflat?

— Mi-a zis Patsy.

M-am uitat uimită la ea.

— Da? Înainte de cina aia?

— Nu, nu. După. Patsy a trecut pe la noi de câteva ori săptămâna asta, a zis ea șovăind. Îi e... îi e foarte greu.

— Cum așa?

Mama a oftat din greu spunându-mi:

— Cred că ești destul de mare să nu mai spui nimănui și ți-o zic doar pentru că... pentru că am impresia că te-ar putea interesa.

Am așteptat cu răsuflarea tăiată.

— Patsy și Rick s-au tot certat la cuțite în ultima vreme.

— Domnul și doamna Loski? De ce?

— Nu mai par să se împace deloc, a oftat mama.

— Nu înțeleg.

— Pentru prima dată în viața ei, a zis mama foarte încet, Patsy vede ce fel de om e de fapt soțul ei. I-a luat douăzeci de ani și doi copii, însă asta face acum. Apoi mi-a zâmbit cu tristețe: Și Patsy pare să treacă prin ce treci tu acum.

A sunat telefonul și atunci mama mi-a zis:

— Lasă-mă să răspund, bine? Mi-a zis tatăl tău că sună în caz că rămâne peste program, cred că el e.

Cât s-a dus ea să răspundă, mi-am amintit ce-mi spusese Chet, că știa pe cineva care n-a reușit niciodată să vadă lucrurile în profunzime. Oare vorbea chiar de fiica lui? Și cum de i s-a întâmplat așa ceva după douăzeci de ani de căsnicie?

— Tata lucrează până târziu? am întrebat-o distrată pe mama când s-a întors.

— Nu era tata, scumpa mea. Era Bryce.

M-am ridicat ca arsă.

— Acuma l-a apucat să *sune*? De șase ani suntem vecini și nu m-a sunat nici măcar o dată! Crezi că e gelos, de-asta?

— Gelos? Pe cine?

Așa că i-am zis toată povestea de la început, de la partea cu doamna Stueby, apoi cu Darla, licitația, păruiala și partea finală cu Bryce, când a încercat să mă sărute de față cu toată lumea.

Mama s-a apucat să bată din palme și să chicotească în toată regula.

— Mamă, nu e deloc amuzant!

— Știu, scumpa mea, știu, a zis ea îndreptându-se de spate.

— Nu vreau să ajung ca doamna Loski!

— Nu trebuie să te măriți cu el, Julianna. Ce-ar fi să-l asculți numai? Părea disperat să stea de vorbă cu tine.

— Ce-ar putea să-mi spună de-acum? Deja a încercat să dea vina pe Garrett pentru ce-a zis despre unchiul David,

așa că, îmi pare rău, nu-l mai cred. M-a mințit, nu mi-a ținut partea în viața lui... nu... nu e genul de om de care *vreau* să-mi placă. Am doar nevoie de un pic de timp să-mi revin după toți anii în care mi-a plăcut de el.

Mama a rămas mult și bine tăcută, rumegându-și obrajii. Apoi a zis:

— Oamenii se mai schimbă, știi. Poate o fi avut și el cine știe ce revelații de curând. Și, sincer, un băiat care încearcă să sărute o fată de față cu o sală plină de colegi nu mi se pare deloc laș. Poate că Bryce Loski e altfel decât îl știi tu, mi-a șoptit ea mângâindu-mă pe păr.

Și cu asta m-a lăsat singură cu gândurile mele.

Mama știa că am nevoie de un răgaz de gândire, numai că Bryce nu voia deloc să mă lase în pace. Tot suna și bătea la ușă. Chiar s-a furișat pe lângă casă și mi-a bătut la fereastră! Unde mă uitam, dădeam cu ochii de el, era de-a dreptul sâcâitor.

Voiam să-mi ud curtea în liniște. Voiam să nu trebuiască să-l mai evit la școală sau s-o pun pe Darla să-l trimită la plimbare. De ce nu înțelegea odată că nu vreau să-l ascult și pace? Ce avea să-mi zică așa de *important*?

Chiar n-aveam dreptul să fiu lăsată în pace?

Apoi, după-amiază, când citeam o carte în camera din față cu perdelele trase, ca să mă ascund de el, cum făcusem toată săptămâna, am auzit un zgomot venind din curte. Când m-am uitat pe furiș afară, l-am văzut pe Bryce pășind prin iarbă. Îmi călca iarba în picioare! Adusese un hârleț cu el! Ce-avea de gând să facă cu el?

Am sărit de pe canapea și când am deschis ușa, am dat nas în nas cu tata.

— Oprește-l! am țipat.

— Liniștește-te, Julianna, a zis și m-a împins încetișor înapoi în cameră. Eu i-am dat voie.

— I-ai dat voie?! Ce i-ai dat voie să facă? M-am dus într-un suflet la fereastră. S-a apucat să sape o *groapă*.

— Așa e. I-am zis că poate.

— Bine, dar de ce?

— Cred că i-a venit o idee excelentă, de-aia.

— Dar...

— N-o să-ți distrugă iarba, Julianna. Lasă-l doar să facă ce și-a pus în gând.

— Ce anume? Ce *face* acolo?

— Uită-te doar și o să înțelegi.

Era un chin să mă uit la el cum sapă în gazonul meu. Făcea ditamai groapa! Cum de-l lăsa tata să-mi răscolească toată curtea?

Și Bryce știa că mă uit la el, pentru că a ridicat la un moment dat ochii spre mine și a dat din cap. Nu mi-a zâmbit și nici nu mi-a făcut cu mâna, doar a dat din cap.

Apoi a adus niște pământ de plante, a tăiat sacul cu hârletul și a turnat pământ în groapă. După care a dispărut. Iar când s-a întors, căra din greu o ditamai rădăcina înfășurată în pânză de sac pe gazonul nostru, iar când se mișca se auzea foșnit de ramuri.

Tata s-a așezat lângă mine pe canapea și a aruncat o privire pe geam.

— Un copac? am șoptit. Sădește un copac?

— L-aș ajuta, numai că mi-a zis că trebuie să facă totul singur.

— E cumva un...

Și mi s-a pus un nod în gât.

Însă nici mai trebuia să întreb și nici el nu mai trebuia să-mi răspundă. Mi-am dat seama după forma frunzelor și scoarța de pe trunchi. Era un sicomor.

M-am întors cu totul pe canapea și am privit mai departe.

Un sicomor.

Bryce a terminat de sădit copăcelul, l-a udat, a făcut curat și s-a dus acasă. Iar eu am rămas pe canapea, neștiind ce să fac.

Stau de-acum de ore întregi cu ochii pe geam, la copac. E mic deocamdată, însă în fiecare zi o să crească. Iar după vreun secol o să ajungă să se înalțe sus de tot, peste toate acoperișurile. O să crească până hăt, departe! Îmi dau seama de-acum – o să fie un copac nemaipomenit de maiestuos.

Și nu pot să nu mă întreb dacă peste un secol o să se cațere vreo fetiță în el așa cum mă cățăram eu în cel de pe strada Collier. O să vadă ce-am văzut și eu? O să se simtă cum m-am simțit și eu?

O să-i schimbe viața așa cum mi-a schimbat-o mie?

Și nu pot să nu mă gândesc la Bryce și să-mi pun întrebări. Oare ce anume a încercat să-mi transmită? La ce se gândește?

Știu că e acasă pentru că, din când în când, se uită pe fereastră. Adineauri mi-a făcut cu mâna. Și n-am putut să nu-i fac și eu cu mâna, doar un pic.

Așa că poate aș face bine să mă duc să-i mulțumesc pentru copac. Am putea să stăm de vorbă pe verandă. Tocmai ce mi-a trecut prin cap că n-am făcut niciodată așa ceva în toți anii de când ne cunoaștem. Nu am stat niciodată de vorbă cu adevărat.

Poate mama are dreptate. Poate Bryce Loski e altfel decât îl știu.

Poate e timpul să-l privesc în lumina justă.

O discuție cu Wendelin Van Draanen despre *Când ți se pune pata*

Î: Ai putea să ne zici de unde ți-a venit inspirația pentru Când ți se pune pata? Ți s-a întâmplat să ți se pună pata pe cineva? Sau să te enervezi că i s-a pus pata altcuiva pe tine?

R: Asemenea lui Juli, şi mie mi s-a pus pata pe un băiat din vecini şi, tot ca ea, sunt sigură că am fost tare enervantă. Însă de fapt, scriind Când ți se pune pata, m-am inspirat din meseria mea de profesoară de liceu. Tot văd elevi topiți unii după alții şi-mi vine să le zic fetelor: „Of, draga mea, chiar nu merită deloc băiatul ăla să-ți bați capul cu el" sau să le zic băieților: „O arăta ea bine, dar atâta o ține", însă desigur că sunt profesoara lor, aşa că nici nu-şi închipuie că ştiu şi eu cum se simt. Astfel că am scris această carte pentru a convinge adolescenții să-i vadă pe cei de lângă ei aşa cum sunt, în loc să-i judece după aspectul fizic. Mi-aş fi dorit să-mi pice şi mie în mână o asemenea carte când eram mai tânără. M-ar fi ajutat mult.

Î: E foarte bine că aflăm povestea din ambele perspective, a lui Bryce şi a lui Juli – ai plănuit de la început să narezi totul pe capitole alternative?

R: Mi-am propus să existe două puncte de vedere, însă la început am conceput o carte compusă din două jumătăți – a lui Bryce și a lui Juli –, pe care le citeai întorcând cartea, iar cele două părți s-ar fi întâlnit la mijlocul cărții. Îmi place mult simbolismul, însă până la urmă am hotărât că narațiunea funcționează mai bine pe capitole alternative.

Î: Ai crescut vreodată pui? Te cațeri în copaci? Cânți în vreo formație cu nume mereu schimbător? Asemenea detalii sunt foarte plastice, te-ai inspirat cumva din propria ta viață?

R: Nu, da și, ăă... da. Deși numele formației n-aveau nimic de-a face cu ridicatul din picior. Când scrii, ajungi să combini propriile experiențe cu informațiile pe care le-ai aflat documentându-te, așa că a fost nevoie să mă informez foarte bine când am scris despre povestea cu puii. Despre cățăratul în copaci am scris fără probleme. Tot așa, a fost floare la ureche să scriu despre garajul lui Skyler.

Î: Te-ai gândit cumva să mai scrii o carte din seria Când ți se pune pata?

R: Mi s-a tot cerut să scriu o continuare, însă nu mi se pare că e cazul. Mi-am propus cu această carte să-mi îndrum cititorul să se întrebe ce anume își dorește de la o relație. Dacă scriu urmarea și îi arăt ce se întâmplă mai departe cu Bryce și Juli, ar fi ca și cum aș răspunde chiar eu la întrebarea pe care i-am pus-o. De obicei le zic fanilor să se închipuie în pielea lui Bryce sau a lui Juli și să trăiască în așa fel încât să se îndrepte spre viitorul pe care și-l doresc.

Î: Știu că ți-au scris mai mulți fani să se plângă că Juli și Bryce nu se sărută deloc la sfârșitul cărții. De ce ai decis așa?

R: Pentru că lecția cărții este că adevărata dragoste e ancorată în modul în care ajungi să cunoşti şi să respecți omul așa cum e. Deși Juli și Bryce încep în sfârșit să se vadă cu adevărat, e un proces mai îndelungat. Îmi place finalul optimist şi deschis al cărții, însă îi înțeleg şi pe cititorii care-şi doreau sărutări, așa că fanilor cărții Când ți se pune pata le dedic următoarea mea comedie romantică, Confessions of a Serial Kisser. Ați vrut sărutări? Poftim! Cu toate că romanul pornește de la o premisă simplă, cel puțin la prima vedere, ca și în cazul lui Când ți se pune pata, dacă privești în profunzime, se întâmplă cu totul alte lucruri. Dincolo de umor și sărutări, e o poveste despre autocunoștere și despre puterile vindecătoare ale iertării.

O poveste comică de dragoste, spusă pe două voci: a lui și a ei. Când se întâlnesc pentru prima dată, Bryce și Juli sunt doar niște copii. Ea se îndrăgostește fulgerător de ochii lui, în vreme ce el se panichează și o cataloghează imediat drept o ființă enervantă. Cartea îi urmărește pe cei doi vreme de șase ani, timp în care aceștia se caută – sau se evită – la școală, pe drumul spre casă ori din spatele ferestrelor, într-o relație plină de suișuri și coborâșuri.

Când ți se pune pata pe cineva, nu scapi așa ușor.

„Ni s-a pus pata pe cartea asta fantastică, pe Juli cea curajoasă și pe finalul acela minunat și înțelept."

The Chicago Tribune

„Cu o eroină de care puștii vor fi dați pe spate, o dinamică irezistibilă între cei doi naratori şi un final răsunător, acest roman e mult mai mult decât suma tuturor părților sale."

Publishers Weekly

young adult

CARTE ECRANIZATĂ SUB TITLUL *JULI ȘI BRYCE*

14+

DRAGOSTE & DRUMUL SPRE

cu năbădăi *maturitate*

9 786068 811581